

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lora Leigh

"When I'm in the
mood for a steamy romance,
I read Lora Leigh"
—Angela Knight, *USA Today*
bestselling author

Meggan's Mark

A Novel of Paranormal Passion

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Megan'ın İşareti

Lora Leigh

İçindekiler

Önsöz Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
AltıncıBölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm n On	
Birinci Bölüm	
On İkinci Bölüm	
On Üçüncü	
Bölüm On	
Dördüncü Bölüm	
On Beşinci	
Bölüm O Bölüm	
On Yedinci Bölüm On	
Sekizinci Bölüm On	
Dokuzuncu Bölüm	
Yirminci Bölüm Yirmi	
Birinci Bölüm	

Önsöz

Onlar yaratıldılar, doğmadılar. Eğitildiler, büyütülmediler. Özgür olmak, gülmek, oynamak ya da sevmek için yaratılmamışlardı. Onlar ruhları cehennem ateşinde dövülmüş kadın ve erkeklerdi.

Jonas Wyatt önündeki dosyalara, Irklar ve eşlerinin raporlarına baktı; benzersiz bir şey bulmuş olan kadın ve erkekler. Çoğu insanın bilebileceği ya da anlayabileceği hiçbir şeye benzemeyen bir Çiftleşme. Artık dünyanın görüşünü onlara karşı çevirebilecek bir şey.

Onlar cinslerdi. Bir şekilde Tanrı'nın ya da hangi tanrının lütfuna mazhar olmuş genetik değişimler. Sadece genetik değişikliklerden değil, aynı zamanda yaratıcılarının onlarca yıldır üzerlerine yığıldığı zulümlerden de kurtulmuşlardı.

Genetik Konseyi.

Parmaklarını kısa, askeri kesim saçlarının üzerinde gezdirdi ve kafa derisindeki dövme saçlarının kısa sivri uçlarının altında karıncalanırken kabaca nefes aldı. F2-07. Genetik Konseyi'nin ona verdiği laboratuvar unvanı ve doğum sıralaması.

Genetik Konseyi yaklaşık bir asır önce, o dönemde dünyanın en büyük bilimsel, biyolojik, fizyolojik ve genetik uzmanlarından oluşan bir grup tarafından kurulmuştu. İlk laboratuvarı onlar finanse etmiş, ilk deneyleri onlar başlatmıştı. Vicdanı, pişmanlığı ve merhameti olmayan canavarlar.

Yüzünü buruşturarak sandalyesinden kalktı ve ofisinin diğer tarafındaki geniş pencereye doğru yürüdü. Orada, Irk İşleri Bürosu'nun bulunduğu federal binanın mükemmel, kusursuz çimlerine baktı.

Ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, camdaki görüntüsüne bakıyordu. Askeri dik, omuzları geriye atılmış, ipek gri pantolon ve beyaz elbise gömleği geniş gövdesine rahatça oturuyordu. Yersiz yurtsuz görünmüyordu. İyi bir günde, kendini yerinde hissetmiyordu.

Bugün iyi bir gün değildi.

Aşağıda, mükemmel bakımlı çimenlerin ve ferforje çitin yanındaki caddede trafik yavaşlıyordu. Özenle bakılmış ağaçlar çimenliği süslüyor, küçük beyaz çimento banklar gölgelerinde . Yaz mevsimiydi

çiçek açıyor, kaldırımlardan ve caddelerden ısı dalgalarının akmasına neden oluyor.

Başkent her zamanki gibi hareketliydi, geçtiğimiz aylarda çok etkili bir şekilde geçtiği siyasi bataklık her zamankinden daha kalın değildi. Ama şimdi daha önce olmadığı şekilde onu çektiğini hissediyordu, sadakatini çekiştiriyor, ona sınırlarını hatırlatıyordu. Bunların hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

Kendisi de bir Irk'tı. İki yüz elli kilo, altı fit, altı inç sağlam Aslan Irkı kası ve bilenmiş içgüdüler. Öldürmek için yaratılmıştı, pazarlık yapmak için değil. Ama siyasetin, manevra yapmanın, gerçeğin içinde yalan söylemenin inceliklerini hayatının erken dönemlerinde öğrenmişti. Bunu o kadar iyi öğrenmişti ki, bu pozisyona neredeyse endişelenmeye değer bir kolaylıkla gelmişti. Kaçmak için savaştığı şey o muydu? İnsan gibi yaşayan bir canavar mı?

Belki de öyleydi.

Aslan Irkları ilk yaratılanlardı. Seçilen erkek sperm ve dişi yumurta güçlü, vahşi soylardan geliyordu. Amerikan yerlileri - çoğunlukla Apaçi ya da Navajo - İrlandalılar, İskoçlar, Almanlar. Liste bazen hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Seçildikten sonra değiştirilmişlerdi. Genetikçiler sonunda davranış ya da zayıflığın belirli yönlerini kontrol eden DNA'yı izole ettiklerini düşünmüşlerdi. İnsan zayıflığının yerini hayvan gücü ve içgüdülerini almıştı.

Olağanüstü işitme, koku alma duyusu ve ilkel farkındalık. Gelişmiş güç, dayanıklılık ve kas mükemmelliği.

Mükemmel tek kullanımlık asker olduğuna inandıkları şeyi yaratmışlardı. Ve sonra onları eğitmeye başladılar.

Doğduklarından beri sevgi ve şefkat görmediler. Test edildiler, deneylere tabi tutuldular, ruhun sınırlarına ve sonra da ötesine itildiler.

Ellerini yüzünde gezdirdi, Laboratuvarların , dehşetlerini hatırladı. En ufak bir ihlalde öldürülen ırklar, birçoğunun acı içinde çılgılık atarak öldüğü, kanlarının Laboratuvarların sert taş zeminlerini lekelediği noktaya kadar istismar edildi. Erkeklere yaptıkları yeterince kötüydü. Kadınlara yaptıkları ise...

Jonas başını salladı, pencereden döndü ve masasına geri dönerek kendini sandalyeye attı.

Irkların arkasında artık bir yüzyıllık cehennem vardı. Ve eğer çok dikkatli olmazsa, hepsi tekrar içine . Kedi Irkları,

Kurtlar, bilimin genetiklerinden çıkarmaya çalıştığı insanlığı korumayı başaran Çakalların küçük bir çoğunluğu.

Aslan Irkları öncülerdi. Sürü Liderleri Callan Lyons, yedi yıldan uzun bir süre önce nüfuzlu bir gazeteci ve gazete sahibinin kızı olan Merinus Tyler ile çiftleşerek özgürlüğün kapısını açmıştı. Tüm türler arasında Aslanlar en yüksek sayıya sahipti, ancak bu sayılar son derece acınacak durumdaydı. Tüm Irk türlerinin toplamı binden azdı.

Ve Doğa, hayatta kalmaları konusunda kararlı olsa da, hepsinin yok olmasına neden olabilecek bir sorun yaratmıştı.

Çiftleşme.

O sabah Sığınak'tan gönderilen ve Çiftleşmiş çiftler üzerinde yapılan son testlerin sonuçlarını içeren dosyayı aldı. Bir düzineden az çift vardı. Ve bunların hepsi de Irk ve insandan oluşuyordu.

Üreme, cinsel kızgınlık dönemlerini ve dişiler için zayıflatıcı ihtiyaçları içeren karmaşık bir süreçti. Kedigiller kolayca gebe kalırdı, ancak bu gebe kalmaların sonuçları yıllarca bilinmeyecekti. Bilinen tek şey çiftleşmelerin sonucuydu.

Ne erkek ne de kadın, ne cins ne de insan, onları bağlayan hormonlar vücutlarında dengelendikten sonra bir gün bile yaşlanmamıştı.

Callan ve Merinus yedi yıl önce çiftleşmişlerdi ve fiziksel olarak vücutları bu ek yılların stresini henüz göstermemişti.

Eğer bu bilgi halka sızarsa Irklar mahvolurdu. Şimdi Kan Üstünlükçülerinin çılgınlıklarını duyabiliyordu, hapsedilmelerini ve halktan ayrılmalarını talep ediyorlardı.

Soruna ek olarak, Sığınak'ta bir kaybolma olayı yaşanmıştı. Jonas'ın dişisiyle çok ilgilendiği bir cins çiftin çiftleştiğinden şüpheleniliyordu.

Dosyaya bakarken, ofisini asistanından ayıran meşe kapının hafifçe vurulması karanlık panelli odada yankılandı.

Kapı açılıp asistanı Mia içeri girdiğinde başını kaldırdı ve arkasındaki paneli kapattı.

"Senatör Cooley Ulusal Irk Sicili hakkında sizinle görüşmek için burada, Bay Wyatt." Dudakları küçük bir hırıltıyla kalktı, kısa bir kesici diş kısa bir süre parladı. "Ona burada olmadığınızı söyleyeyim mi?"

Mia'nın Ulusal Sicil hakkındaki düşünceleri iyi biliniyordu. Breeds aylardır bununla mücadele ediyordu. Jonas'ın ofisinde tutulan özel kayıt

şimdilik gereken tek şeydi.

"Onu içeri gönderebilirsiniz." Sandalyesinde arkasına yaslanırken dosyayı masanın üzerine bıraktı. "Ve Mia, Mark ve Aimee hakkında bulabileceğin tüm bilgilere ihtiyacım var. Ortak görevler ya da testler için onları diğer Irklarla ve Irk dışı temaslarla çapraz kontrol et."

"Evet efendim. şimdi hallederim. Ayrıca saat birde Senatör Tyler ve kardeşiyle öğle yemeğiniz ve bu akşam Drey Hampton'da kokteyl partiniz var. Her iki randevu da iptal edilemez."

Jonas başını salladı; Mia içinde en az onun kadar becerikliydi. "Cooley'i içeri g nder ve senatör gider gitmez Braden Arness'i telefona bağla. Onun için bir işim var."

Dönüp şık adımlarla kendi ofisine girmeden önce hızlıca başını salladı.

Jonas Irk Tescili Yasa Tasarısı dosyasını masasındaki diğer dosyaların arasından çekip çıkardı ve gelişigüzel bir şekilde açtı. Hiçbir kısmını kabul etmeye niyeti yoktu ama bazen... Bazen oyunu oynamak daha iyiydi.

Senatör Cooley odaya girdiğinde başını kaldırdı, orta yaşlı, doğal olarak dar gözleri ve sivri burnu bir fare görüntüsü veriyordu. Senat r n yüzüne ince bir gülümseme yayıldı, neşeli ve rahatmış gibi davranıyordu.

Jonas yorgun bir i  geçirdi. Başka bir oyun. Başka bir yalan. Ve hayatta kalmak için yalanların asla bitmeyeceğini biliyordu.

Birinci Bölüm

Güney New Mexico, 2023

Engabeli çöl arazisi için özel olarak üretilmiş yeni dalga kolluk kuvvetleri aracı olan dört tekerlekten çekişli Range Raider'ın hoparlörlerinden *Evanesence* çalıyordu. Aracın her bir tekerleğindeki ayrı süspansiyona atfedilen yumuşak salınımı, arazide kolayca ilerlemesini sağlıyor ve aynı zamanda iç mekanda akan nabız gibi atan müziğe eklendiğinde rahatlatıcı bir konfor sağlıyordu.

Müzik eskiydi ama onun ruh haline uyuyordu. Karanlık, enerji ve yaşam arayışıyla doluydu. Ama ritmin altında Megan Fields etrafını saran, zihnini kurcalayan duygu iplikçiklerini hissedebiliyordu. Başkalarının duyguları, başkalarının acıları. Sahip olduğu empatik yetenekler onun lanetiydi; çöl genellikle onun kurtuluşuydu. Ta ki şimdiye kadar. Şimdi ikisi bir şekilde çarpışmayı başarmıştı.

Çöl devriyesi hiçbir zaman eğlenceli değildi ve sadece nadir durumlarda tehlikeli hale gelirdi. Bunu biliyordu. Suç unsurları için mükemmel bir bölgeydi. Kolayca geçilebilen ve kolluk kuvvetlerinin yeterince devriye gezmesi neredeyse imkânsız olan bu bölge, masum insanları avlayan iki ayaklı leş yiyiciler için mükemmel bir yaşam alanıydı.

Megan Fields, gözlerini kızgın güneşten koruyan koyu renk gözlüklerini düzelterip etrafındaki araziye incelerken etrafında bangır bangır çalan müziği duymazdan geldi. Sade, kırmızı, altın sarısı kahverengiler ve ara sıra yeşilin sıçradığı daha koyu ten rengi karışımıyla arazi boş, kırık ve unutulmuş görünüyordu.

Bazen kendisini çevreleyen topraklardaki güzelliği görebilen tek kişinin kendisi olup olmadığını merak ediyordu. Gölge tepelerde saklı mağaralar, küçük, iyi gizlenmiş çimenli ihtişamlı alanlar. İlk göze çarpan çalılık ve böğürtlenlerin arasına gizlenmiş bir harikalar diyarıydı.

Ve eğer yanılmıyorsa, çöl harikalar diyarında bir misafiri olabilirdi. Rahatsızlığın yılan gibi kıvrılan hislerinin kafatasını sıktığını ve vücuduna gerginlik yaydığını hissedebiliyordu.

Derin bir vadinin kenarında fren yaptı, gözleri vadinin içine doğru uzanan lastik izlerine takıldı. Oldukça yeniydiler, dikkatsizce açılmış bir yara gibi kumlu toprağı derinlemesine kesiyorlardı. Bu izleri gördüğünde bedenini bir ürperti kapladı ve daha önce içini dolduran huzuru kesti.

Bakışlarını direksiyonun sağındaki küçük ekranda kayan rapor günlüğüne çevirdi. Carlsbad'dan kayıp bir yürüyüşçü ihbarı, çeşitli APB'ler ve çalıntı araçlar vardı.

Müziğin sesini kısmadan ve kulağındaki transistöre bağlı mikrofonu kapatmadan önce düşünceli bir şekilde burnunun üstünü kaşıdı.

Bunu görmezden gelemezdi. Adrenalin beynindeki zaten hassas olan reseptörleri daha da güçlendirerek içinden geçiyordu.

Derede bir şey vardı. Savaşabileceğı, başkalarının varlığı olmadan yüzleşebileceğı bir şey. Nadiren bir çıkışı olan huzursuz, itici enerjiyi sakinleştirmek için bir şans.

"Kontrol, Gully B-4'teyim. Oraya doğru giden yeni geçiş işaretleri var. Giren ya da çıkan araçlarla ilgili bir işaret var mı?"

"Olumsuz, Fields," diye yanıtladı uydu istatistikleri sorumlusu ve genel sincap Lenny Blanchard tembel bir ses tonuyla. "Son bir aydır giriş ya da çıkış izine rastlamadık. GPS sadece aracınızı gösteriyor."

Parmaklarını direksiyona vurdu, raylara bakarken dudaklarını düşünceli bir şekilde büzdü.

Araç sahiplerinin GPS'lerini kullanmak istemedikleri sürece devre dışı bırakmaları alışılmadık bir durum değildi, ancak bu durum pek hoş karşılanmıyordu ve bazı bölgelerde yüksek para cezalarına neden olabiliyordu. Bu da o bölgelerden biriydi.

Tehlike, aracın üzerinden süzülen ısı dalgaları içinde neredeyse parılıyordu.

Çabucak kararını vererek Raider'dan indi, ön tarafa doğru ilerledi ve lastik izlerini daha yakından incelemek için eğildi. İzler toprağı derinlemesine kesmiş, arazi lastikleri dik yamaçtan aşağıdaki dar vadiye inerken belirgin bir iz bırakmıştı.

Uzandı, parmakları rayların üzerinde gezinirken onlardan gelen izlenimlere odaklanmaya çalıştı.

Korku. Kararlılık. Aracın içindeki duyguları, gevşek kum ve topraktaki izlenimlerden hissedebiliyordu.

Bölgeye bakarak sağa doğru ilerledi ve parmakları başka bir izin kenarında gezindi. Dağ botları. Birisi izleri takip etmişti.

yaya olarak geldiler. Manzara için de orada değillerdi.

Çenesini ovuşturarak kaşlarını çattı ve büyükbabasının genç bir kızken iz sürme konusunda ona verdiği dersleri hatırlamaya çalıştı. İzler en az yirmi dört saatlikti, en fazla kırk sekiz. Dağ botları daha yeniydi, son sekiz-on saat içinde giyilmişlerdi.

Sonra başını eğdi, raylara dokunmaktan kaynaklanan duygu ya da his eksikliği karşısında gözleri kısıldı. Sakin ve ortadaydılar. Sanki onları yapan her kimse, vadiye doğru ilerlerken hiçbir korku, öfke ya da duygu hissetmemişti.

Ayağa kalkıp aracına doğru ilerlerken, "Kontrol, araştırmaya gidiyorum," diye anons etti. "Birinin yaya olarak takip ettiğine dair kanıtlar var. Bu kişi İkinci Bölge'deki kayıp yürüyüşçümüz olabilir."

"Orası kilometrelerce uzakta, Fields," diye belirtti Lenny. "İki günlük iyi bir yürüyüş." "Evet ama bu acemiler varken kim bilir." Kapıyı kapatıp emniyet kemerini bir kez takarken iç çekti. "Ben eve gitmeden önce kontrol edin. Alanlar: dışarı."

Yüzyıllar boyunca milyonlarca selin geçtiği dik yokuştan aşağıya doğru inmeye başlamadan önce bir düğmeyi çevirerek aracın arazi sürüşünü devreye soktu.

Yavaşça manevra yaparken, gözlerini araç ya da yürüyüşçüye dair işaretler için kısık tuttu. Geniş dere birkaç küçük kola ayrılıyordu; bazıları yağmur mevsiminde kolayca su basan gizli mağaralara açılıyor, diğerleri ise yavaşça daralarak çıkmaz sokaklara dönüşmeden önce arazide bir rota çiziyordu.

Bu oluk çoğundan daha derindi, dik duvarları kumlu tabandan kolayca on ila on beş metre yüksekliğe ulaşıyordu. Kaya evler ve derin kraterler duvarlara oyulmuştu, bu da suyun inanılmaz gücünün vadide bir yol açtığının kanıtıydı. Ortasından geçen lastik izleri dik bir virajda kaybolana kadar devam etti.

Megan yavaşça yaklaşırken eğriyi izledi. Yaklaştıkça tehlike hissinin arttığını, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordu. Güneş çok parlak görünüyordu, Raider'ın kaputundan yayılan ısı çok yoğundu.

Tüm duyuları aniden harekete geçti ve güçlendi. Yaklaşan kıyamet duygusu gibi, tedirginlik de içini doldurdu.

Virajı dönerken yavaşça fren yaptı ve güneşin altın ışınlarının altında sessizce duran siyah SUV'ye baktı.

Lanet olsun. Bu tam olarak beklediği şey değildi.

Araç, kendisinininki kadar çöl dostu olmasa da, kesinlikle arazi manevrası için üretilmişti. Ağır, araziyi kesen lastikler aracı çamurlu ya da kumlu zeminlerden çekmeye yardımcı olmak için yapılmıştı. En azından bu lastikler gibi patlak olmadıkları zaman.

Raider'ın araç güvenliğini etkinleştirirken gözlerini güneşe karşı kısarak vadinin duvarlarına baktı. Yerine kayan lastik koruyucuların uğultusu ve titreşimi, enerjilendirilmiş kurşun geçirmez kalkanla birlikte kalbinin hızlı atışına eşlik ediyordu.

Ölüm. Şimdi hissetti.

"Fields, aracınızda güvenlik kayıtları var. Başınız belada mı?" Lenny'nin sesi aniden uyandı.

"Olumsuz, Kontrol. En azından henüz değil," diye cevap verdi, sahra silahını kontrol ederken, emniyet kemerini çıkarırken yeleğine fazladan bir şarjör mermi yerleştirdi. "Aracı buldum. Terk edilmiş gibi görünüyor, tüm lastikleri patlamış, camları kırılmış. Daha yakından bakmak için içeri giriyorum."

Derin bir nefes aldı ve vadide titreşen dehşetin kalıntılarını engellemek için mücadele etti. Ölüm. Göğsü sıkıştı, ciğerleri hava almaya zorlandıkça ağrıyor, üzerine çöken saf kederle savaşıyordu.

Başarısız oldum... Kendisine aniden gelen rastgele duygular karşısında irkildi.

Bu onun düşüncesi ya da başarısızlığı değildi, ama ruhunu delip geçtiğini hissetti.

Bu yüzden çölde saklanıyordu. Bu lanet yüzünden ne birlikte ne de etrafında çalışmak için güvenli değildi.

Şu anda hissettikleri yüzünden, her zaman hayalini kurduğu işi asla yapamayacağını biliyordu. Empatik yetenekler dikkatini dağıtmış, onu başkalarından akan duyguların bataklığına o kadar derinden çekmişti ki, konsantrasyonu ve kontrolü parçalanmaya başlamıştı.

Sertçe nefes aldı, var olma nedenini bulmaya çalışırken bir başkasının duygularının acısını ve öfkesini geri itmeye kararlıydı.

"Olumsuz, Fields." Kuzeni Şerif Lance Jacobs'ın sesi ahizeden geldi. "O vadiden çıkın ve destek kuvvetlerini bekleyin. Tüm helikopterler menzil dışında ve yardım edemiyorlar. Şimdi Crawford'la birlikte yola çıkıyorum."

Megan homurdandı. Onun sesindeki talebi duyabiliyordu.

"Ben sayaç görevlisi değilim patron," diye söylendi. "Beni öyle gösterme çabalarınıza rağmen. Vadideki izler en iyi ihtimalle yirmi dört saatlik. Burada her ne olduysa oldu ve bitti."

Umut etti.

Ön camındaki gösterge panelini çalıştırarak derenin içinde yaşam belirtisi olup olmadığını izledi. Şu anda duyularına güvenemiyordu; önündeki araçtan akan öfke ve acıyla dolup taşmışlardı. Ama gerçekten yalnız olmadığına dair bir his vardı içinde.

"Ekran derede yaşam belirtisi olmadığını gösteriyor. Sizi beklerken bir ön araştırma yapacağım."

Küfrü boğuktu ama hayal kırıklığı boğuk değildi. Kolluk Kuvvetleri Akademisi'ndeki eğitimi sırasında yaşadığı sorunları biliyordu, tıpkı büyük şehirlerden gelen tekliflerden birini kabul etmek yerine eve dönmesinin nedeninin bu olduğunu bildiği gibi.

"Çok dikkatli ol Megan," diye onu uyardı. "Bu hissi sevmiyorum."

O da bilmiyordu.

Araçtan indi ve derenin sessizliğine başını eğdi. Sanki tüm yaşam alanı terk edilmiş gibiydi. Normalde kuşların kanat fısıltıları, küçük vahşi yaşam ve böceklerin yiyecek ve hayatta kalma mücadelesiyle dolu olurdu. Bu dere, suyun oyduğu küçük oyukların içinde nemi tutmayı başaran birkaç alandan biriydi. Burada hayat olmalıydı.

Sadece ölüm vardı.

Tuhaf, dehşet verici bir koku da havayı dolduruyordu. Ölüm kokusu etrafını sarmıştı, yoğun ve öğleden sonraki durgunlukta tehditle doluydu. Gerginliğin arttığını hissetti ve bu sadece kendi gerginliği değildi.

"Lance, burası berbat kokuyor." Kızgın güneşin altında parıldayan SUV'a bakarken kendi sesinin titrediğini duydu.

Ağır renklendirilmiş, çoğu kırılmış camın ardından iki bedenin varlığını görünce göğsü sıkıştı.

"Lanet olsun, Megan. Defol git oradan." Lance tısladı, sesi dehşetle doluydu.

Titreme kafa derisini, omuzlarını kapladı, hislerini geri itip orada ne olduğunu daha iyi kavramak için mücadele ederken kaslarını sıkılaştırdı. Hafif alan Wounder'ını kalçasındaki kılıfından çıkararak kendinden emin bir şekilde tuttu, araca doğru yürürken duyuları ayaklandı ve içinden adrenalin akmaya başladı.

Kahretsin, devriye gibi daha hafif görevler için kullanılan Wounder yerine gerçek bir silahı olmasını diliyordu. Bir suçluyu yavaşlatmak yerine

onu etkisiz hale getiriyordu. En büyük artısı geniş menziliydi. Dezavantajlarından biri, herhangi bir durumda etkisini tahmin edememesiydi.

"Araç kurşun delikleriyle dolu. En az iki ölü var," diye mikrofona konuştu ve bulduğu bilgileri kontrol merkezine ilettili.

Cipin camları kurşunlarla delinmişti. Lastikler onlar tarafından parçalanmıştı; vadiden yükselen kayalıklar mühimmat hasarıyla aşınmıştı. Etrafı ölüm kokusu sarmış, aracın içindeki sıcaklık ve katliam, olay yerini incelerken midesini bulandırmıştı.

Geri çekilirken, "Kesinlikle iki ölü," diye rapor verdi. "Tanrım, Lance, anneleri onları teşhis edemedi." Kurşunlar vücutlarının üst kısmını delip geçmiş, yüz hatlarının çoğunu parçalamıştı.

"Megan, hemen Raider'a geri dön!" Lance emretti, sesi çelik gibiydi.

Omurgası karıncalanmaya başlarken ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Yavaşça döndüğünde, adrenalın sisteminden hızla geçerken ve duyuları ayaklanmaya başlarken bakışları yüksek vadinin duvarlarında daraldı. Biri onu izliyordu.

"Kızılötesi hiçbir yaşam belirtisi göstermedi..." diye yüksek sesle düşündü. Bir şekilde bir şey sistemin ölçümlerine müdahale etmişti, çünkü orada birilerinin, bir şeylerin olduğunu biliyordu.

Gözlerin onu izlediğini, kötü niyetin onu takip ettiğini hissedebiliyordu.

Tehlikenin yoğunlaştığını hissettikçe parmağı silahının tetiğinde sıkılaştı. Nereden geliyordu? Nereden geliyordu? Onu izlediğini, yaptığı her hareketi takip ettiğini hissedebiliyordu ama araçtaki sensörler hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu.

"Geri dönüyorum," diye kabul etti. "Raider'da bir şeyler karışmış, Lance. Şuna bir bakın. Yaşam belirtisi göstermiyor..."

Lance küfrediyor, Lenny'ye helikopterleri bulması ve birliğini harekete hazır hale getirmesi için bağııyordu. Destek. Evet, şimdi desteğe ihtiyacı vardı.

Megan kendisine çevrilmiş gözleri hissedebiliyordu. Daha da kötüsü, silahları hissedebiliyordu.

Geri çekildi, kalbi göğsünde hızla çarparken gözleri dereyi taradı. Ağzı kurudu, vücudu dönüp kaçma isteğiyle gerildi.

İlk atışların yapıldığını hissettiğinde Range Raider'a giden yolu yarılammıştı. Üzerinden akan kötücül enerjiyi gerçekten hissedebiliyordu.

Bir saniye sonra kendini derenin karşısına, duvarın içine açılmış küçük oyuklardan birine doğru attı.

Şiddet havada patladı. Mermiler kumlu zemini yırtarak yıldırım gibi vadide ilerledi ve kendini içine attığı mağaranın girişindeki kaya duvardan parçalar kopardı.

"Megan. Megan, rapor ver." Suyun duvarın kenarına açtığı küçük bir girintinin şüpheli güvenliğine kendini yapıştırıp vücudunu girişten oldukça uzak tutarken Lance kulağına bağıırıyordu.

"En az iki," diye mikrofonu kapattı, gözlerini girişe ve bulunduğu yerden görebildiği dışarısına dikmişti. "Helikopterlerin ne kadar uzakta olduğunu söylemişsiniz?"

"Çok uzakta olduklarını söyledim." Lance öfkeyle hırladı. "Kahretsin Megan, senden çok uzaktayız."

Evet. Şimdi hatırladı. Lanet olsun. Bu berbattı.

Silahını hazır tutarak, mağaranın dışındaki hareketliliği anlamak için duvardaki oyuğun korumasına bakmak üzere dikkatlice hareket etti. Kurşunlar bir kez daha etrafını sararken başını kurtarmak için tam zamanında geriye eğildi.

"Bana neler olduğu hakkında bir fikir ver. Oraya gidiyoruz ama en az bir saat uzaktayız."

Sözlerinin arkasındaki nefes alış verişinin gücünü duyabiliyordu, bu da onun kontrol merkezinden kaçıp aracına doğru gittiğinin kanıtıydı.

Bir saat.

Oğlum, o çok .

"Küçük bir mağarada saklanıyorum. Girişi açıkça görebilen en az bir saldırgan beni çembere almış durumda. Yine de dışarıda neler olduğunu anlayamıyorum." Sıkıca yutkundu. "Lance, bir saat bile dayanamayacağım."

hava kalınlaştıkça, ağırlaştıkça, ısındıkça artan bir tehlikenin önsezisi olarak ürperti bedenini sarıyordu. Zaman , kaplumbağa hızıyla akıp gidiyormuş gibiydi. Bir saat içinde çok şey olabilirdi.

Ahizenin üzerinden arka planda sesler yükseliyor, araçlar kükrerken lastiklerin çığlık sesleri duyuluyordu.

"Olduğun yerde kal!" Lance'in sesindeki öfke karşısında irkildi. "Silahını girişe doğrult ve olduğun yerde kal."

"Evet, niyetim buydu," diye cevap verdi sertçe nefes alırken. "Burada ne haltlar dönüyor Lance? Neden bu kadar uzun süre

Öldürmek mi?"

Hiç mantıklı değildi. O çifti kim öldürdüyse çoktan gitmiş olmalıydı, cesetleri kimin bulduğunu görmek için beklememeliydi.

Peki neden katilleri hissetmemişti? Sensörler algılamamış olsa bile onları hissetmiş olmalıydı.

"Peki, neden onlara sormuyorsunuz Bayan Meraklı?" Lance mikrofondan hırladı. "Kahretsin, sana geri dönmeni söylemiştim. Sana geri dön demedim mi?" Kuzenler. Her zaman "Ben demiştim" derlerdi.

"Evet, sen de bana oturmamı ve güzel görünmemi söylüyorsun. Ne zamandan beri seni dinlemeye başladım?" Hareket etme ihtiyacı kaslarını sıkılaştırırken sırtından aşağı terler aktı. Kendini duvara daha da yaslayıp taşla bütünleşmeye çalışırken mermiler yine girişi yırttı. Kahretsin, tek ihtiyacı olan biraz daha yerd.

"Kahretsin." Hırıltılı bir ses çıkardı. "Bunlar çok yakındı. Lance, keşke acele etsen."

Mermiler girişten tekrar geçip yere daha alçaktan çarparak ayaklarına kum püskürtürken, ölümcül mermilerin ayaklarını parçalamasını önlemek için duvara tırmanmaya çalışırken çığlık attı.

"Kızına şaplak atılması gerekiyor, Lance." Ahizeden gelen garip, kibirli ses, hattı aniden gergin bir sessizlik doldururken şok içinde kaskatı kesilmesine neden oldu.

Sakin. Merkezlenmiş. Sesi duyduğunda üzerine akan coşkulu duygular, geçmiş acıların ya da kayıp hayallerin izlenimleri yoktu. Sadece kesintisiz bir huzur çemberi vardı.

Ona yapıştı. Etrafını sardığını hissetti, içindeki alaycı eğlenceye rağmen sesin yakınlığını hissetti.

"Neredesin? Braden?" Megan bir başka yaylım ateşinden kaçarken Lance'in sesi çılgınca geliyordu. Dışarıda her kim varsa, belli ki sığ mağaraya daha iyi bir açıdan girmek için hareket etmişti. Kurşunlar ona yaklaşıyor, duvardan parçalar koparıyor ve daha keskin taş parçaları fırlatıyordu.

"Yeterince yakın." Sesinin kaba, hırıltılı tonu, kendini sırtındaki taşla daha da yaklaştırırken omurgasında ürpertiler yarattı.

"Yeterince yaklaştıysan ateş et, lanet olsun." Daha fazla silah sesi duyulurken koluyla yüzünü kapattı ve başının etrafında patlayan bir taş yağmuru gönderdi.

Eğilerek silahını doğrulttu ve kendini diğer tarafa atmadan önce saldırganın tahmini konumuna doğru iki el ateş etti.

Duvarın yan tarafına geçti ve durduğu duvarın beş el ateş almasını dehşet içinde izledi.

Tamam, bu ölüme en çok yaklaşmak istediği andı. "Kibarlık önemlidir, bebeğim." Adamın sesindeki mizah neredeyse dudaklarını uçuklatacaktı. Mağaranın içine doğru ilerledikçe tepki olarak seğiriyordu. "Lütfen söyle."

Kulaklıktan bir kıkırdama sesi gelirken şok tüm vücuduna yayıldı.

"Lütfen?" diye öfkeyle sordu, neşesi hızla dağılıyordu. "İşte böyle. Gördün mü, hiç acımadı, değil mi?"

Karanlığın içinden sert kollar aniden etrafını sardığında ve ses kulağına doğru bir nefes üflediğinde çığlık attı.

Ayağını adamın bileğine dolayıp dengesini bozmaya çalışırken dirseği sert karın bölgesine çarptı. Karşılığında aldığı tek şey kollarının aniden sıkılması ve göğsünden çıkan nefes oldu.

Adrenalin, kontrolden çıkmış havai fişekler gibi içinden geçti. Adam onu tutuyor, dizginliyordu. O anda bildiği tek şey şok, korku ve ezici hayatta kalma içgüdüydü.

Hayatında ilk kez başkalarının duyguları, etrafındakilerin hayal kırıklıkları, korkuları ve öfkeleri beynini doldurmuyordu. Sadece hayatta kalma ihtiyacı.

"Sakin olun. Süvariler geldi. Ya da en azından bir versiyonu." Yumuşak kahkahası korkuyu ve içgüdüsel savaşma ihtiyacını yatıştırmaya yetmedi.

"Çıkarabilir misin?" Lance'in havlamasının sadece uzaktan farkındaydı. Kulaklığa soru sor.

"Küçük bir vahşi kedi gibi benimle savaşmayı bırakırsa yapabilir ve yapacaktır." Karanlık erkek sesi derinleşirken ayakları yerden kesildi. "Onun üzerinde bir hakkın var mı Jacobs? Sanırım onu elimde tutmak istiyorum."

Onu tutmak mı? Ne yani, şimdi de bir ödül müydü? Ona tekrar dirsek atmaya çalışırken homurdandı, dengesini bozmak için mücadele etti.

"Çıkarın onu oradan. İkinciye riske atmak istiyorsan, o senin kafan. Yola çıkıyoruz."

"Bırak beni." Sonunda adamın gerilmesine neden olan bir darbe indirmeyi başardığında içini bir tatmin duygusu kapladı, adamın tutuşu kadının kopup ona dönmesine yetecek kadar zayıfladı.

Koyu kehribar rengi gözler ona baktı, mağaranın gölgeli genişliğinde renk yoğunlaşıyordu.

Sakinlik. Etrafını sarmış, onu kendini merkeze koymaya zorlarken sinirlerinin dağınıklığını yatıştırmıştı.

"Ateş edeceksen, acele et ve et." Güneşin kararttığı yüzünde beyaz dişleri parlarken sesinde bir hırıltı var gibiydi. "Aksi takdirde, onlar bize ulaşmadan önce Raider'ıma ulaşamazsak hamburger eti olacağız."

Artık mağaranın dışındaki sesleri duyabiliyordu. Belli ki birden fazla ve giderek yaklaşıyorlardı.

Silahını indirdi, kontrol yavaşça geri dönerken sertçe nefes alıyordu.

"Senden hoşlandığımı sanmıyorum," diye tersledi adam dönüp kaya duvarındaki karanlık, neredeyse gizli bir yarıktan geçmeye başladığında, su kollarından birinin mağaraların daha zayıf kısımlarını yarmasıyla oluşan türden bir yarıktan. İçinden geçebilecekleri kadar geniş değildi, derin, karanlık ve boğucu sıcaktı. Etrafını ölümden ziyade insan kokusu sarmıştı.

Ve ne kadar da güzel kokuyordu. Karanlık, erkek ve toprağın kendisi gibi sıcak, sert ve hayat dolu. Bu kokuyu seviyordu. Hem de çok. Çünkü birdenbire içini dolduran şey peşlerindeki tehlike değil, önündeki adamın kokusu ve bu kokunun vücuduna gönderdiği şehvetli his çatalları oldu. Adam ona seksi düşündürüyordu.

"Güzel. Çatışma hayatı daha ilginç hale getirir."

Delirmişti. Buna bayılmıştı. Kalp tehlikeyle birlikte hızlandığını, adrenalinin duyularını artırdığını, neredeyse başını döndüren doğal bir yükselişle içinden geçtiğini hissedebiliyordu.

Hızla ilerlediler ve birkaç dakika içinde güneş ışığının ince iplikleri yollarını aydınlatmaya başladı.

Girişten hemen önüne park ettiği Raider'ına doğru koşarken Braden, "Çıktık," diye duyurdu.

"Yoldayız," diye yanıtladı Lance. "Onu oradan çıkarın..."

"Hayır!" Yolcu koltuğunda dönerken Raider'ın sürücü tarafına atlayan kaslı, vahşi yaratığa döndü.

Her ne sebeple olursa olsun, vadide yankılanan öfkeyi, öldürme ihtiyacını, dehşeti ve korkuyu artık hissedemiyordu. Bu adamın gelişiyi ve bu sarsıcı duyguları engelleyen bir kalkan gibi ondan uzanıyor gibi görünen sükûnetle, bir kez daha merkeze oturdu.

"Bunu yapabilirim." Savaşması gerekiyordu. Yapabileceğini kendine kanıtlamak için. "izin veremeyiz. Öldürdüler ve beni bekliyorlardı.

Nedenini bilmemiz gerekiyor."

Döndü, tuhaf renkli gözleri eğlenen bir onayı yansıtırken çarpık bir sırtış sert, şehvetli dudaklarını eğdi.

"Hadi onları alalım o zaman..."

"Hayatta olmaz," diye bağırdı Lance o anda. "Lanet olsun sana Braden, çıkar onu oradan."

Braden'ın uzun, altın sarısı saçlarına bir deri dolayarak ensesinden bağlayışını izlemeye devam etti.

"Megan Fields." Heyecanla elini uzattı

Onu.

"Braden Arness." Kavrayışı güçlü ve sağlamdı. Bir enerji darbesi gönderdi Kolunda kırbaçlanıyor, vücudunda yankılanıyordu. Ama diğerlerinden hissettiği o coşkulu duyguların hiçbirisi ondan gelmiyordu. Normalde onu bitkin düşüren, net düşünememesine neden olan duygular. Daha önceki şiddetin kalıntılarının dağıldığını, kendisinin olmayan bir ölümün dehşetinin hafiflediğini hissetti, sanki yansıttığı sakinlik etrafındakilere de yayılmıştı.

"Braden, o yeterince deneyimli değil. Onu Kontrol'e geri götür," diye tekrar emretti Lance. "Bunu biz halledebiliriz."

Braden onu izlerken gözleri kısıldı. Gözleri onunkilere dikilmişken mikrofonu yukarı çevirerek sinyal bağlantısını kayıtsızca kesti.

"Tehlikeli yaşamayı sever misin?" Göz kapakları indi, yüzünde aç, neredeyse cinsel bir ifade belirdi.

Mikrofonunu da geri çevirirken dudaklarında bir gülümseme titredi. "Bunun için yaşıyorum."

Braden koltuğunda döndü, Raider'ın güçlü motorunu çalıştırdı ve havalandı. Direksiyonu sertçe çevirip Raider'ı kumlu zeminde patinaj yaptırarak dereye doğru geri gönderirken emniyet kemeri takmadı, hiçbir uyarıda bulunmadı.

"Tekerlek koruyucuları ve mermi kalkanı devrede." Silahını kontrol etmeden ve yan tarafındaki pencereyi indirmeden önce güvenlik ayarlarını etkinleştirdi.

Mermiler güvenlik alanını sorunsuz bir şekilde aşar, ancak içine atılan herhangi bir şey araca temas etmeden önce zararsız bir şekilde patlar. En azından çoğu zaman.

"Yanlış silah."

Megan döndü, Braden koltukların arasındaki döşemeye uzanıp otomatik, lazer güdümlü bir tüfeği öne doğru çekerken gözleri büyüdü. "Bunu dene."

kadar yasadışı.

Buna bayıldı.

Zihnini ondan uzanan sükûnete açtı, ona odaklandı, kendi kırılğan kalkanlarıyla birleşmesine izin verdi ve ona uzattığı silahın ağırlığını test ederken bunu hayal edebileceğinden daha kolay buldu.

Son model, tam otomatik lazer güdümlü tüfek, bir adamda Büyük Kanyon büyüklüğünde bir delik açan ölümcül isabetli bir patlama yaptı.

Adamda olduğu gibi, sahip olduğu silahlar bile şiddet ya da öfke kalıntısı taşımıyordu. Onlar birer araçtı, başka bir şey değil.

"Ölü adamlar geri ateş etmez, tatlım," diye hatırlattı ona, kız ona sert bir bakış fırlatırken.

"Lance ikimizi de vuracak." Memnuniyetle yüzünü buruşturdu.

"Evet, ama kurşunları öldürmüyor." Homurdandı. "Lanet olası polis saçmalığı. O eski güzel günlere ne oldu?"

Döndü ve tüfeğin namlusunu cama dayayarak kendi Raider'ının bulunduğu vadiye doğru hızla ilerlemeye başladılar. Kalkanlarına ateş açıldı.

"Saat üç yönünde." Pozisyonunu bağırarak söyledi. "oku."

Tüfeği omzuna daha da yaslarken parmağı tetikte sıkılaştı ve tetiği geri çekip derenin duvarına bir ölüm oku saplarken silahın kendisine çarpmasına izin verdi.

İlk cesedin düştüğünü görmeden bir saniye önce, mermiler kalkanın üzerinden geçerken sekiyordu.

"Biri gitti." Braden ikinci geçiş için aracı başka bir dönüşe sokarken tetiği bıraktı ve kendini koltuğa attı.

"İkincisi kaçıyor. İşte orada." Ön camdaki ısı arayan radarı yukarı çekmek yerine, duvarın tepesindeki bir yarık boyunca bir gölgenin hareket ettiği yeri işaret etti. "Yaralayacak mısın yoksa silecek misin?" Öldürecek ya da yakalayacak.

"Yara. Cevap istiyorum." Kendi silahını çekti. "Hadi gidelim."

Lastikler zemini ısırıp araç derenin genişliğinden aşağıya doğru fırladığında içinden coşku pompalandı.

Silahın üzerindeki lazer dürbününü dikkatle izleyerek nişan aldı.

"Gözlerini o lanet ışıktan çek." Braden hırladı. "İçgüdülerini kullan."

Bırak ne zaman ateş edeceğini o söylesin. O lazer kılavuzları hanım evlatları içindir."

Kuru dudaklarını endişeyle yaladı, derin bir nefes aldı ve saldırganın kaçışını izledi. Silahı nişangahın gerektirdiğinden biraz daha yukarı kaldırdı, duyularının patlamasına izin verdi, Navajo büyükbabasının ona öğrettiği gibi, eğitiminin gerektirdiği gibi nişangahlara bağlı kalmak yerine silaha uzandı.

İlk atışı yaptı, mermi hedefinin başının hemen üzerinden zararsız bir şekilde sekerken sessizce küfretti.

Hızla kendini ayarlayarak tekrar ateş etti, art arda iki kez ve kendisine ateş eden keskin nişancının düşüşünü memnuniyetle izledi.

"Hazır olun." Raider döndü, çarparak durdu ve Braden onu korumak için araçtan fırladı.

"Kahretsin, bu kirli bir havuzdu." Megan arkasından koşarak çıktı. "Onu indirdim, kelepçeyeceğim."

Vahşi bir şiddetle hırlayan saldırganla boğuşurken Braden'in boğazından bir kükreme patladı. Braden'in omzuna batmadan bir saniye önce saldırganın ağzının kenarında parlayan kıvrık dişleri izlerken dehşet içinde geri çekildi.

Braden'in yumruğu başının yan tarafına çarptı, dudaklarındaki hayvani hırıltıyla kötü, uzun köpek dişleri ortaya çıkarken göğsünden öfkeli bir kükreme çıktı.

İkisi de İrk'tı.

Birdenbire, maceradaki suç ortağı olan adam ilkel, bilinmeyen bir tehdit haline gelmişti. Braden'in Lance'i tanıyor gibi görüldüğü gerçeğini bir kenara bırakırsak, kuzeninin bile şu anda karşı karşıya olduğu adamı tanıdığından emin olamazdı.

Geri çekilirken şoktan donakaldı, gözleri irileşti, silahını kaldırdı. Braden'in yumruğu tetikçinin savunmasız karnına indi ve Braden yüzüne sert bir darbe daha indirmeden önce nefesini kesti ve ardından savunmasız boynuna etkisiz hale getirici bir darbe indirdi.

Diğer adamı bayıltacak kadar güçlüydü. Mikrofonunu aşağı çevirdiğinde içinden bir dehşet dalgası gönderecek kadar güçlüydü. Silahını Braden'a doğrulturken kulağındaki alıcıyı yeniden etkinleştirdi. Braden o kadar güçlüydü ki, bir sonraki darbesi ona burada neler olduğunu anlatabilecek tek canlı şeyi öldürebilirdi.

"Ondan uzak dur," diye emretti, sesini adamın göğsünden yükselen hayvani hırıltının üzerine yükselterek. Eğer seksi olsaydı

kulağa o kadar da tehlikeli gelmiyordu. "Şimdi."

Ona güvenmeyi göze alamazdı. Braden'ı hissedemiyor, onu diğerleri gibi okuyamıyordu. Ve aniden, onun düşman olmadığından da emin olamadı.

"Megan? Megan mı? Sen misin? Tanrıya şükür!" Lance onun kulağına bağıırıyordu. "Özel bir helikopterle size doğru geliyoruz, tahmini varış süresi beş dakika. Durumunuz nedir?"

Onun çılgınca sorularını duymazdan geldi.

"Tehlikeli yaşamayı sevdiğini sanıyordum?" Braden'ın göğsünden bir hırıltı yükselirken köpek dişleri tekrar parladı ve ona doğru yürümeye başladı.

Megan onun ayaklarına doğru ateş etti ve adam şaşkınlıkla ona bakarken durmasına neden oldu. Alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

"olsam daha fazla yaklaşmazdım," diye sertçe uyardı onu.

Mikrofonunu aşağı çevirdi.

"Lance, senin kız benim 1 iyi adamdan biri olduğuma inanmak istemiyor. Ona güven ver, ha?"

Braden gülüyordu. Orospu çocuğu ona bakıyor ve . Öfke yoktu, hiddet yoktu, ona karşı misilleme arzusu yoktu. "Ayak parmağında bir delik açmadan önce." Daha yükseğe nişan aldı. "Ya da daha önemli bir yere."

Onun eğlencesini hissetti. Derin bir nefes alıp verirken bir okşayış gibi etrafını sardı ve , içine girmesine izin verdiği sakinliğin sınırını serbest bırakmaya zorladı. Onun sakinliği.

"Siz ikiniz bunun eğlence ve oyun zamanı olduğunu mu sanıyorsunuz?" Uzaktan gelen helikopterin sesi duyulurken Lance çığlık atıyordu. "Megan, eğer onu vurursan derini yüzeceğimden emin olabilirsin. Rezervasyondan asla çıkamazsın. Beni duyuyor musun? Geri çekil, lanet olası."

Silahını ona doğrulttu. Tamam, Lance ona güveniyordu ama kuzeni burada kiminle ve neyle uğraştıklarını biliyor muydu?

"Buradaki durum kontrol altında," diye rapor verdi. "Ama sanırım biraz güvenli davranacağım ve siz buraya gelene kadar Çizmeli Kedi'yi gözümün önünde tutacağım."

Ahizeyi sessizlik doldururken Braden'ın gözleri bu lakap karşısında kısıldı ve onun gerçekten de bir Aslan Irkı olduğuna dair şüphesini doğruladı. Çakalların dişleri sert bir kavis çizdi; Aslan Irklarınıninki ise daha düzdü. Düşman olmayabilirdi ama tam olarak güvende de sayılmazdı.

Lance bir saniye sonra inledi. "Megan, tatlım, kendini buradan çıkaramayacağın bir çukura sokuyorsun."

Eğer Kedi Çocuk'un ona bakışı bir gösterge ise, çoktan olmuştu. Mikrofonu yukarı çevirip kollarını etkileyici genişlikteki göğsünün üzerinde kavuştururken gözlerinin altın derinliklerinde öfke dönüyordu.

Yine de öfkeyi hissetmiyordu. Öfke kafasını kırmıyor, sinirlerini parçalamıyordu. Öfke onun içindeydi. Kahretsin, ondan gerçekten hoşlanabilirdi. Belki de.

"Tehlikeli yaşamayı seviyorsun o zaman." Sesinin sert tınısı kadının omurgasına bir ürperti gönderdi. "Bir dahaki sefere çakallarla boğuşmana izin vereceğim ve oturup izlemek için güzel bir yer bulacağım."

"Evet, bunu sen yap." Silahın bir santim bile sallanmasına izin vermedi.

Görünürdeki rahat duruşuna rağmen havadaki gerginliği hissedebiliyordu. Bir açık arıyor, onun zayıf noktasını gözlüyordu. Ve bunu hissedebiliyordu, onun hazır oluşunun kendisini tükettiğini, kanına işlediğini hissedebiliyordu.

Acı verici olmaktan ziyade heyecan vericiydi. Korkutucu olması gerekirken heyecan vericiydi.

Sahte bir üzüntüyle başını salladı, güçlü bedeninin aldatıcı tembel duruşu neredeyse onu gardını düşürmesi için kandırıyordu. Kot pantolon güçlü kalçalarını gevşekçe şekillendiriyor, gri tişört geniş göğsünü sarıyordu. Yürüyen bir seks makinesiydi ve sıra dışı gözlerinin ışıltısı bunu bildiğini gösteriyordu.

"Harika bir takım oluşturuyorduk." Helikopterin sesi daha da yükselirken içini çekti. "Bu çok kötü, Megan. Sonunda eğlenmeye başlamıştım."

Onun için atladı. Lanet olsun. Hiçbir uyarı, hiçbir düşünce, yapmadan önce ne yapacağına dair hiçbir izlenim yoktu. Sadece yaptı.

Yere düştüğünde silah elinden fırladı, adamın ağır boyu onu sarmalayıp ısıtırken nefesi vücudundan vınlıyarak çıktı.

"Görüşürüz bebeğim." Ayağa fırlayıp Raider'ına doğru koşmaya başlamadan önce onun kulağını ısırıldı. Bir saniye sonra, adam vadiden hızla geçip bir virajda gözden kaybolurken toz onu sardı. Helikopterin sesi giderek yaklaşıyordu.

Tanrım, bugün daha kötü olabilir miydi?

Washington D.C.

Senatör Macken Cooley, cep telefonu ceketinin cebinde titreyerek dikkatini incelemekte olduğu İrk Yasası tüzüğünden ayırmasına neden olunca hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı. Yeni türleri yöneten ve onlara özel haklar veren yönetmelikler onun için bir dikendi. Onlar yaratıktı. Hayvan ya da insan değillerdi; hiçbir hakkı hak etmiyorlardı.

Özel, güvenli cep telefonu titremeye devam edince, yüzünü buruşturarak ceketinin cebinden çıkardı ve arayan numarayı gördüğünde yüzünde ilgiye dönüşen bir ifade belirdi.

"Evet?"

"Arness oradaydı," diye alçak bir ses telefona konuştu.

"Megan Fields avcılardan birini öldürdü ve diğerini yakaladı." Braden

Arness, daha önce tahmin ettiğı gibi bir sorun haline geliyordu.

Genetik Konseyi. Telefondaki sesteki öfkeye bakarak sırttı, keşke bağlantısının kim olduğunu bilseydi; şu anda sese eşlik eden ifadeyi hayal etmek isterdi. Sesi hiç memnun gelmiyordu.

"Bu kadar kolay olmayacağı konusunda seni uyarmıştım." Yardım edemedi ama böbürlendi. "O çölde saklanmıyor çünkü ne bilmiyor."

Genetik Konseyi'ni bu konuda uyarmaya çalışmış, onlar da meseleyi onun elinden almaya karar vermişlerdi.

Kızı ya da ailesini onun kadar tanımıyorlardı. Özel psişik güçleri onlardan birini, özellikle de Megan Fields'ı pusuya düşürmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Empatik yetenekleri çoğundan daha güçlüydü, kontrol etmesi daha zordu ama kesinlikle etkileyiciydi.

"Size iki birim teslim ediyoruz, Senatör," diye homurdandı ses. "Onlar eski Donanma SEAL'leri ve kendilerini davamıza adanmışlar. İşi berbat etmeyin. Yakalanırsanız sizi korumaya çalışmayacağız. Tek başınasınız."

"Ya başarırsam? Yakında narin küçük Megan üzerinde sahip olacağı kontrolün düşüncesiyle horozunun hissedebiliyordu. Eğer başarılı olursan, bir sonraki pozisyona geçeceksin," diye söz verdi ses. "Eğer başarısız olursan, ölürsün."

Başarısız olmayacaktı. Genetik Derneğı'nde ilerlemek onun nihai hedefiydi. Bölüm liderliğı pozisyonunun getireceğı gücü arzuluyordu. Coyote askerlerinden oluşan kendi birimlerine komuta eden birkaç kişiden biri. O zaman casuslar ona gelecek, hayatları onun kontrolünde olacaktı. Bu gücün düşüncesi neredeyse orgazmikti.

Telefon bağlantısı kesildiğinde, içinde beklentinin oluşmaya başlamasına izin verdi.

Irkları insan ya da hayvan olarak görmüyordu; onlar yaratıklardı. Kullanılacak aletlerdi, başka bir şey değil. Ve Megan, şans eseri, onun yaratıkları bir kez daha ait oldukları yere, esaret altına yerleştirme çabalarında bir piyondan fazlası olmayacaktı.

Yine de önce Megan'la biraz oynayacak, babasının her zaman iddia ettiği kadar iyi olup olmadığını görecekti. Onu istediği zaman dışarı çıkarabilirdi ama onun dövüştüğünü görmek istiyordu. Onu korkmuş görmek istiyordu. Ve o lanet olası kibirli Jonas Wyatt'ın, Irkların Konsey'e kıyasla bir hiç olduğunu anlamasını istiyordu. Senatör Macken Cooley ile kıyaslanamazdı. Wyatt her zaman çok kibirliydi, kendinden ve gücünden çok emindi. Mac ona gerçek gücün ne olduğunu ilk ve son kez gösterecekti.

Elbette Wyatt Megan'ı kurtarmaya çalışacaktı. Onu Sığınak'a bile yerleştirebilirdi. Ama fark etmezdi. Nereye giderse gitsin, Mac adamlarının ona ulaşabileceğini biliyordu. Wyatt'ın da bunu bilmesini istiyordu.

Ve belki, sadece belki küçük Megan'ı öldürmeden önce, onu neden ölüm için işaretlediğini söyleyecekti. İlk başta hatırlayacağından değil. Onu tanıyordu. Güçlerinin nasıl çalıştığını biliyordu. Babası David Fields, kızı ve onun aldığı empatik sinyalleri işleyememesi konusunda endişelendiği için Mac'e sık sık içini dökmüştü.

Hayır, o geceyi hatırlamayacaktı; ta ki adam onun canını alana kadar. Ona sahip olacak ve sonra onu öldürecekti. Ama bu arada birazcık oyun oynayabilirdi. Araştırmasına geri dönerken bu düşünce onu gülümsetti, adanmışlığı yenilenmiş, o lanet Irkları yok etmenin bir yolunu bulma kararlılığı canlanmıştı. Başaracaktı.

İkinci Bölüm

Kahretsin, onu sertleştirmişti. Ertesi sabah Megan kuzeninin ofisine girip ona anında şüpheyile baktığında Braden'ın aklına gelen ilk düşünce buydu.

Baldır hizasında çizmelerin içine sokulmuş dar, seksi bir kot pantolon giymişti. Haki gömleğinin düğmeleri göğüslerinin hemen üzerindeydi; geniş kemeri belini sarıyor ve sol kalçasının hemen arkasında duran polis Wounder'ının kılıfını tutuyordu.

Koyu mavi gözleri eğlence ve tehdit kıvılcımlarıyla parıldarken alnında ince bir ter tabakası belirmişti. Kontrol etmesi kolay bir kadın olmayacaktı ama o bunu zaten tahmin etmişti.

Ve tahrik olmuştu. Bu onun ikinci düşüncesi idi. Kadın sıcaklığının ince, kusursuz kokusu hassas burun deliklerine ulaştığında çarptı. Koku karşısında daha dik oturdu ve tadını çıkarabilmek için zevkle gözlerini kısıtı.

Yine de onu kim tahrik etmişti? Erkeklik gururunu inciten bu durum, birden kaşlarını çatmasına neden oldu. Kadın kaşlarını kaldırdı, yüz ifadesi alaycıydı.

Kıkırdamasını dizginledi, tıpkı onun meydan okumasına karşılık verme ihtiyacını dizginlediği gibi. Kesin olan bir şey vardı: O pantolonu kıcından çıkarması ve sikini o ateşli küçük amcığa rahatça oturtması uzun sürmeyecekti.

"Beni mi görmek istedin?" Megan kapıyı arkasından kapatırken kuzenine kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırarak sordu.

Braden bakışlarını tekrar Lance'e çevirdi ve diğer adamın pek de memnun olmayan yüz ifadesini yakalayınca kaşlarını çatı. Lance ne üstlerinden gelen emirden ne de Braden'ın bir gece önce Coyote'nin sorgusuyla ilgili verdiği bilgilerden heyecanlanmıştı. Bundan pek bir şey çıkmamıştı.

"Otursana Megan," diye iç geçirdi Lance.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayak bileğini dizine dayamış olan Braden, başını bir kez daha çevirerek onun ofiste yürüyüşünü izledi. Bir bahar yağmuru gibi hareket ediyordu, pürüzsüz ve ipeksi. Ve eğer onun kokusu ağzını sulandırmadıysa lanet olsun.

"Tamam, işte buradayım." Masada durdu, Braden'ın yanındaki sandalyeye azımsanmayacak bir şüpheyle baktı ve gülümsemesi çabucak kontrol altına alınırken bir mizah parıltısı belirdi. "Onun yanına oturmak istemiyorum. Isırıyor."

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu, güzel, küçük göğüsleri onu baştan çıkarmaya yetecek kadar dolgundu. Kaşlarını çatarak dünkü küçük maceranın onu pek de kızdırmadığını belli ediyordu. Kanatlı siyah kaşları, bir erkeği boğacak kadar derin görünen ve aynı zamanda meydan okuyan okyanus mavisini gözlerinin üzerine indi. Meydan okumaları severdi.

"Ateş ediyor." Lance'e dönerken gülümsemesini dizginledi ve ona doğru başını salladı. "Bir çeşit savunmaya ihtiyacım vardı."

Lance eğlenmiyordu. Elini yüzüne sildi ve "lanet olası inatçı kadınlar" hakkında bir şeyler mırıldandı.

Braden onunla tamamen aynı fikirdeydi.

"O neden burada? Uğraşacak yeterince sorunumuz yok mu?" diye sordu.

"Otur Megan," diye homurdandı Lance, belli ki bu küçük toplantı için havasında değildi. "Bu sandalyenin yerini değiştirmek anlamına gelse bile."

O da aynen yaptı. Braden kızın bronz teninin hafifçe kızarmasını izlerken ona yavaşça, hınzırca gülümsedi. Megan hakkında edindiği bilgiler Braden'ın Jonas'tan beklediği kadar açık, net ve iyi bir şekilde bir araya getirilmişti.

Kuzeniyle olan ilişkisi de raporun bir parçasıydı. Şehirdeki daha güvenli görevler yerine çöl devriyelerini almaktaki ısrarı nedeniyle Lance'aylardır birbirlerini eleştiriyor gibiydiler. Ama bırakın kuzenleri, çoğu kardeşten bile daha yakındılar. "Bugün yapmam gereken işler var," dedi sonunda biraz sabırsızca

ikisi de konuşmazken.

"Hayır, bilmiyorsun." Lance öne doğru oturdu ve kaşları çatılırken kollarını masasına dayadı. "Son iki yıldır istediğin şeyi elde etmek üzeresin. Tebrikler." Memnun değildi ama Braden bunun zaten farkındaydı. Lance çok kızgındı, sadece Braden'a ve Irk İşleri Bürosu'na değil, Megan'a da.

"Gerçekten mi?" diye alaycı bir eğlenceyle söylendi. "Bu çok ilginç. Peki, bu gizemli isteğimin içinde bir silah da var mı?" Belli ki kuzenine karşı kazanmayı başaramadığı tek tartışma buydu. Polisin verdiği Wounder'dan nefret ediyordu ve kendisi için daha güçlü bir silah istemesi için onu taciz ediyordu.

"Kendi silahını kullan," diye kaba bir şekilde çıkıştı Lance. "Sende yeterince var ve artık resmi görevde olmadığın için seni durduramam. Ya da onunkilerden birini kullan. Dün onunla gayet iyi idare etmiş görünüyordun."

Megan göz ucuyla Braden'a bir bakış attı.

Kızın bakışları tamamen kuzenine kayınca Braden ona kendini beğenmiş, tatmin olmuş bir gülümseme attı. Sonunda, Braden'ın güzel dilinin ucunda olduğunu hissettiği alaycı karşılığı dile getirmek yerine kuzenine döndü.

"Bana ne alacağımı söyleyecek misin? Bir sürü isteğim var, biliyorsun. Yoksa Bay Arness'in sizin yerinize konuşmasına izin mi vereceksiniz?"

Baharatlı. O da öyleydi. Cehennem gibi baharatlı. Buna bayılırdı.

Ayağını dizinden kaldırdı ve sandalyesinde doğrulmadan önce yavaşça yere bıraktı. Gözlerini ondan hiç ayırmıyor, dikkatle ona bakıyor, onun bakışlarını karşılamasını ve içinde büyüyen gerginliği saklamasını seviyordu.

Bazen sahip olduğu hayvan DNA'sı çok işe yarıyordu. Doğal empatik yetenekleri etrafındakilerin duygularını kolayca alıyor, onları filtreliyor ve normal bir insanın yaşayacağı duygusal etkiyi kendi ruhunda yaşamadan karşısına çıkıyordu. Onun ne hissettiğini biliyordu ama kendisi hissetmiyordu.

Hırladı, göz kapaklarını indirip bakışlarını kızın üzerinde gezdirirken göğsünden tehlikeli bir şekilde gürleyen kasıtlı, sert bir titreşimdi bu.

Yüzü sıcaktan kızarmıştı ve seksinin yumuşak, baharatlı ve tatlı kokusu onu o anda üzerine atlamaya hazır hale getirmediyse ne mutlu ona. Onun ereksiyonunu görüp görmediğini merak etti. Eğer bakışları bir santim daha aşağı kayarsa bunu fark etmemesi çok zor olurdu.

"Tehdit," diye mırıldandı, Lance'e dönerken gözünün korkmadığı belliydi. "O neden yine burada? Bunu henüz açıklamadın, Lance."

Lance ona sinirli bir bakış fırlatırken, "Hayatımı cehenneme çeviriyor," diye homurdandı.

Braden alaycı bir onaylamayla başını eğdi.

"İyi, o senin hayatını cehenneme çevirsin, ben de gideyim." Megan sandalyeden kalkmak için hareketlendi.

"Otur, Meg." Kuzeni o zaman iç çekti. "Bu seni de ilgilendiriyor. Hem de çok fazla. Braden, bildiğin gibi, bir Kedi Irkı. Tam olarak Aslan. Buradaki görevi biraz karmaşık."

"Ve beni nasıl dahil edeceksin?"

Lance konuşmadan Braden araya girdi.

"O derede ölü bulduğunuz Irklar burada sizi arıyordu. Çakallar da öyle. Bunu açıklamak ister misin?" Başını eğip onu dikkatle izledi ve kafasının karıştığını hissetti.

"Ben mi?" Başını iki yana salladı ve şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Neden beni arasınlar ki?"

"Buna cevap verebileceğinizi umuyordum."

"Lance, burada neler oluyor?" diye sordu. Hafif bir korku kokusu ona ulaşmış, onu korumak istemesine neden olmuştu.

"Dün yaraladığınız Çakalı sorguladığımızda, Mark ve Aimee'yi öldürmek için burada olduklarını öğrendik... ve sizi. Onları sizin bölgenizde, sizin onlara doğru çekileceğiniz bir yerde öldüreceklerdi..." Seçtiği kelimeler bir hata olmalıydı. "Oradan seni öldüreceklerdi Megan."

İnkâr edercesine başını sallarken endişeyle dudaklarını yaladı. "Ama onları tanıımıyordum. Irklarla ya da Konsey'in herhangi bir bölümüyle hiç temasım olmadı. Neden beni hedef alsınlar? Neden ölmemi istesinler ki?"

Megan göğsünde korkunun ağırlığıyla Braden'a baktı. Konsey'in onu neden öldürmek istediğini ya da iki Irkın neden onu aradığını anlayamıyordu. Ne Irk kurtarmalarında ne de çeşitli Labaratuvarları alaşağı eden soruşturmalarda yer almıştı. Kolluk Kuvvetleri Akademisi'nden ayrılmış ve doğruca evine, Lance'in ofisindeki işine gelmişti.

"Bana söyleyebileceğini umuyordum." Braden sandalyesinde arkasına yaslandı, büyülenmiş ve çok fazla şeyi çok kolay görüyormuş gibi görünen gözleriyle onu izledi.

"Bilmiyorum." Başını iki yana salladı. Kafası karışmıştı. Bunun empatik yetenekleriyle bir ilgisi olamazdı. Başka bir şey olmalıydı. "O halde nedenini öğrenmek için buradayım." Sesi sertleşti, tıpkı kehribar rengi gözlerinin ışıltısı. "Irklarımızın burada neden öldüğünü ve Konsey'in sizden ne istediğini öğrenmek için şerif departmanına yerleştirildim. Bunu yapmak için bazı adımların atılması gerekiyor."

Neden bunun en can alıcı nokta olduğunu hissediyordu? Bunu adamın gözlerinde görebiliyor, sesinde duyabiliyordu. Bu da yetmezmiş gibi, midesi sinirden kıpır kıpır oluyordu, bu da birazdan olacıklardan hoşlanmayacağını kesin bir işaretiydi.

"Ne gibi?"

"Bir temsilci." Sesi memnuniyetle doldu. "Yerel kolluk bir temsilcisiyle birlikte yaşamak ve birlikte çalışmak . Bir

Benim ne olduğumu bilen ama kimseye söylemeyecek bir temsilci. Siz de soruşturmanın bir parçası olduğunuz için, Şerif ve Irk İşleri Bürosu tarafından bu temsilcinin siz olmanıza karar verildi."

Oh, karar verildi mi? Sanki hiç fikri yokmuş gibi mi? Nasıl manevra yapılacağı konusunda söz hakkı yok muydu?

"Oh, hiç sanmıyorum." Bu fikri anında reddederek oturduğu yerden kalktı. Hiç şansı yoktu.

"Burada harika motellerimiz var. Lance yalnız yaşıyor. Onunla kal."

Braden yavaşça ayağa kalktı ve kadın buna engel olamadı. O güçlü, uzun bacaklara bakmaktan kendini alamadı, soluk kotlarla kaplanmış ve koyu renkli, çizik deri botların içinde oturuyordu. Bakışlarını tekrar onunkilere çevirdi ve adamın dudaklarındaki bilmiş sırıtış karşısında yüzü alev alev yandı. Uyluklarının arasındaki etkileyici şişkinlikten bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Lance bir seçenek değil," diye . "Burada olmalarının sebebi sensin. Seni öldürene kadar durmayacaklar Megan."

"Saçmalık. Saçmalık," diye hırladı. "Eğer beni öldürmek isteselerdi bunu her an yapabilirlerdi. Senin Coyote sana yalan söylüyor Braden. Bunu hiç düşündün mü?"

"Bunu düşünmüştüm." Yavaşça başını salladı, o lanet gülümsemesi hâlâ yerindeydi. "İhtiyatlı davranmayı tercih ederim. Peki ev arkadaşım, eve ne zaman gidiyoruz?"

Megan yavaşça Lance'e döndü. Kuzeni tartışmayı sessizce izliyordu, bu onun yapacağı bir şey değildi. Yüzündeki ifade rahatlatıcı değildi.

"Bir şeyler yap," diye tersledi.

"Yaptım." İçini çekti, bakışları niyetli ve kararlıydı.

"Onayladım." Cehennem gibi.

"O zaman onaylamayabilirsiniz." Titrediğini hissediyordu ve bu toplantıyı berbat ettiğinin farkındaydı ama elinden bir şey gelmiyordu. "Beni onun evimde yaşamasına izin vermeye zorlayamazsın, Lance."

Braden Arness'e verdiği tepki çok güçlüydü, çok derine iniyordu. Vücudundaki her hücre ona göre ayarlanmıştı ve bundan hoşlanmamıştı. Bunu istemiyordu.

"Megan, yerine otur." Lance ona bakarken yorgunca içini çekti, neredeyse kendi mavisıyla aynı olan gözleri endişeyle kararmıştı.

"Oturmak istemiyorum," diye açıkladı sahte bir sabırla. "Ve kesinlikle o sivri dişli Neandertal'i oda arkadaşı olarak istemiyorum."

Braden'dan gelen ince ve uyarıcı hırıltıyı duymazdan geldi.

Tıpkı sesin vücudunda yarattığı yangını görmezden gelmeye çalıştığı gibi.

"Kuzeninin küçük sivri bir dili var, Lance." Braden'ın sesindeki gürleme derinleşiyordu. "Yakında onu köreltebilecek biriyle tanışacak."

"O gün o gün olacak," diye homurdandı Lance, bu ince uyarıdan pek de memnun olmamış gibi görünüyordu.

"Lance." Megan öne doğru eğildi, ellerini masasına dayayarak onun bakışlarıyla buluştu. "Onu tanımıyoruz. Bütün bunların arkasında o da olabilir." Elbette daha iyisini biliyordu. Bunu hissedebiliyordu. "Evimde kalmasına izin vermeme emredecek kadar ona nasıl güvenebilirsiniz?"

"Çünkü o Çakallar seni öldürmeye çalışıyor, Megan." Lance öne doğru eğildi, sesi gırtlaktan geliyordu ve öfkeyle doluydu.

"Çünkü arkama yaslanıp senin lanet bir pusuya düşmeni izlersem lanetleneceğim. O yüzden buna alışın. Ya bu konuda işbirliği yaparsın ya da aileni ararım ve hepimiz senin yanına taşınırız. Bu kulağa nasıl geliyor?"

Sarsılarak doğruldu. Aileyle iletişime geçmek mi? Tehdit karşısında gözleri büyüdü, sonra da öfkeyle kısıldı. Braden'ın bu yüzleşmenin her anından zevk aldığını anlaması da yardımcı olmuyordu.

"Cehennem gibi." Braden'a suçlayıcı bir bakış fırlatırken sesini makul tutmaya çalıştı. Bunun için kesinlikle onu suçlayacaktı.

Akademi'den ayrıldığından beri kimseyle birlikte yaşamamıştı. Başkalarının duvarları arasında titreşen duygularla, kâbusların, rüyaların, umutların ve korkuların yankılanmasıyla başa çıkamıyordu. Ve Tanrı biliyordu ki Braden'ın da bir sürü kâbusu vardı. Üstelik Braden'ın onu tedirgin ettiği de bir gerçektir. Belki de gergin kelimesi yanlış. Gergin, kararsız, kendi teninde rahat değildi. Braden'ı düşünmek bile onu tahrik etmeye yetiyordu ve kulağına dokunan o küçük ısırtığın anısı, cinsel organına doğru hızla ilerleyen his fişekleri oluşturmaya yetiyordu.

"Megan, senin neyin var böyle?" Lance'in de onun patlamaları karşısında en az kendisi kadar şaşkın olduğunu anlayabiliyordu.

"Güvende olmadığını."

Ona sert bir bakış fırlattı. Onun sorununun ne olduğunu biliyordu.

"Bunu yapamam," diye karşılık verdi ve ona başkalarıyla yaşarken, onların korkuları ve duygularıyla baş ederken yaşadığı sorunları hatırlattı. "Yapamayacağımı biliyorsun."

Yüz ifadesi sertleşti. "Başka seçeneğin yok."

Topuklarının üzerinde döndü ve konuyu daha fazla tartışmayı reddederek kapıya doğru yürüdü.

"Megan, lanet olsun, buraya geri dön." Lance'in öfkesi onun hassas zihnine bir kırbaç gibi saplanmıştı. Kapı kolunu kavrarken başını salladı ve iki adama küçümseyerek baktı.

"Hiç sanmıyorum." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ona başka bir yatak bulun. Boş yatağım yok," dedi ve kapıyı açıp odadan çıkmadan önce hissetmediği bir sakinlikle onları bilgilendirdi.

Çöle gitmeden önce ihtiyacı olan şeyleri toplamaya kararlı bir şekilde kendi ofisine doğru kısa mesafeyi adımladı. Devriye çoğunlukla çok sıkıcıydı ama en azından orada zihnini sakinleştirme, mantıklı düşünme şansı vardı. Şu anda mantıklı düşünmeye gerçekten ihtiyacı vardı.

Ofisine adım attığında, hiçbir uyarı olmaksızın, kapı çarparak kapanırken duvara doğru itildi ve yüzünü dayadığı göğsünden belirgin, uyarıcı bir hırıltı duyuldu.

Mücadele etmek işe yaramadı. Tekmelemeye, ısırma, tokatlamaya çalıştı ve her hamlesi, amının aç derinliklerinde alevlenmeye başlayan içgüdüsel bir yanma uyarılmasını görmezden gelmek için savaşıyor hareketli, sessiz kalana kadar karşılık buldu.

Orospu çocuğu. Onu istiyordu. Farkında olarak ona baktı, adam ona sarılırken teninde saf bir hazzın aktığını hissetti. Bunu hiç hissetmiş miydi? Hiç bu kadar az şeyden bu kadar yoğun bir his duymuş muydu?

"Şimdi bitti mi?" Braden'in sesi sakindi, sinir bozucu bir şekilde eğleniyordu ama karanlık bir açlıkla doluydu.

Kadın cevap vermeyi reddetti. Adam ona bakabilecek kadar geri çekildi. Megan konuşmayı reddetti. Eğer konuşursa, aptalca bir şey yapmak zorunda kalabilirdi. Mantıksız bir şey. Başını belaya sokacağı kesin olan bir şey. Ve...

Ereksiyon olmuştu.

Karnının alt kısmına baskı yapan kalın et parçasını hissettiğinde gözleri şaşkınlıkla açıldı, sıcak ve sertti ve eğer yanılmıyorsa, bir gün önce gördüğü çıkıntıdan daha etkileyiciydi.

"Bırak. Me. Bırak." Klitorisi protesto çılgınlıkları atarken kelimeleri sıkıttı dişlerinin arasından zorla çıkardı. Ona sürünmek, meme uçlarının göğsünü tırmaladığını hissetmek istiyordu ve bu onu daha da kızdırdı.

"Kazanamayacaksın." Geniş bir eliyle kızın kollarını arkadan tuttu ve onu daha da yaklaştırırken bırakmayı reddetti. Diğer eli ise başını geriye çekmek için saç örgüsünü kavradı.

Gözleri koyu altın rengindeydi, gizli bir şehvetle ona bakıyor, rahmi kasılıyor ve seksi öfkeyle kremleniyordu.

Evet, ondan nefret ediyordu. Ediyordu. Ondan çok nefret ediyordu.

"Bu konuda bahse girme." Gözlerini kısmış, vücudu ona bu kadar yakın olmanın verdiği zevkle çığlık atarken bile öfkeyle ona bakıyordu. "Seni istemiyorum ya da sana ihtiyacım yok. Ve bir daha bana el kaldırırsan, seni vururum."

Dudakları eğlenerek kıvrıldı.

"Beni vurmaya kalkarsan seni tekrar ısırmak zorunda kalabilirim." Adam başını eğip dudaklarını istismar edilen kulak memesine yerleştirerek onu ağzına çekip yalamaya başladığında kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Başını yana doğru sallayarak onunkine çarpmaya çalıştı.

Geri çekilerek kıkırdadı, sesi sert ve sıcaktı, bir kez daha ona baktı.

"O lanet olası vampir dişlerini kendine sakla," diye tersledi. "Ve gitmeme izin ver yoksa kışından kanlı bir cinayet çığlığı atacağım. Buna taciz deniyor, biliyorsun. Cinsel taciz."

"Hmm, bu cinsel taciz değil, bebeğim. Cinsel ilişkiye girmeye karar verdiğimde, güven bana, bunu anlayacaksın." Yine de gitmesine izin verdi. Yavaşça. Çok yavaşça. "Şimdi otur ve bunu konuşalım." Adamın ses tonundaki gizli uyarı kadının gerilmesine neden oldu.

"Bunu konuşarak halledersin." Kendini sertçe toparladı ve çığlık atma dürtüsü neredeyse karşı konulmaz hale gelirken öfkeyle ona baktı. Hayatında tanıdığı en sinir bozucu, en inatçı adam o olmalıydı. "Kahvaltıya gidiyorum. Güzel, sakın bir kahvaltıya. Sensiz. Sonra devriyeye . Sensiz. Yardımına ihtiyacım yok. İstemiyorum da. Bunu anlıyor musun?" Lanet olası aptal erkek, muhtemelen onu duymamıştı bile.

"Hazır başlamışken programınızı yeniden düzenlemeye çalışalım. Şu an için tüm devriyeler devre dışı. Lance sizi bugün için yeniden planladı, ancak haftanın geri kalanında bazı girdilere sahip olmak isteyebileceğinizi düşündüm."

Şok onu ürpertti. Onu görmezden geliyordu, ama daha da kötüsü, programını sıfırlamıştı?

"Ne halt etmek istiyorsan onu sıfırlıyorsun." Hırladı, titriyordu, yapabileceğini hiç hayal etmediği bir şiddetin eşiğindeydi. Adamın onu bu şekilde ezdiğine ya da Lance'in buna izin verdiğine inanamıyordu. Bu onun hayatıydı, kahretsin. Her gün savaştığı lanetle başa çıkmak için yeterince sorunu vardı. Buna ihtiyacı yoktu. "Seninle ve benimle işim bitti."

Kuzenim Benedict Arnold. Git onun yatağında uyu, çünkü benimkilerin hiçbiri özgür değil."

Adam onu durduramadan kapıyı hızla açtı ve koridorda ilerlemeye başladı. Programını sıfırladı, değil mi? Devriyesini iptal etti, değil mi? Boş ver onu. Her zaman yapacak bir şeyler vardı, eve gitmek anlamına gelse bile. Orada durup onun küstah tavırlarına katlanırsa lanetlenirdi. Vücudu ne yapmak isterse istesin.

Üçüncü Bölüm

Megan başının belada olduğunu biliyordu. Aptal değildi; sadece inatçı olmak için inatçılık etmiyordu. Dehşete kapılmıştı ve bu korku olması gereken yere yönelmemişti. Onu korkutan Konsey ya da onların savaş canavarları değildi.

Kendinden çok emin, kibirli bir Irk'a verdiği tepkiydi.

Onu istiyordu. Ve bu hiç mantıklı değildi. Yıllar önce fiziksel zevkten vazgeçmiş, seks sırasında partnerlerinden dökülen düşünce ve duygulara katlanmaktansa onsuz yapmayı tercih etmişti. Sadece bunun yarattığı stres bile bir kadını o anda yaklaşımda orgazmdan geri çekmeye yeterdi.

Yine de kalbi hızla çarpıyor, bedeni ısınıyor, uyluklarının arasındaki yumuşak kıvrımlar hassas, duyarlı ve ihtiyaçtan şişmiş durumdaydı. Ve ıslanmıştı. Ve sadece küvetinin buharlı suyuna adım attığında üzerini kaplayan sıcak sudan değil.

Kulağı karıncalanıyor, yanıyordu. Megan, Braden'ın küstahlığı karşısında öfkeden kudurmuş bir halde devasa ayaklı küvette dinlenirken kırılgan kulak memesini çekti.

Kibirli erkeklerden nefret ederdi. Ve Braden yakınında olduğunda vücudunun ona bu kadar kolay ihanet etmesinden nefret ediyordu. Bir gün. O pisliği sadece bir gündür tanıyordu ve vücudu onun dokunuşu için can atıyordu.

Bırak o piç onunla birlikte hareket etmeye çalışsın. Ona ne kadar hızlı ateş edebildiğini gösterecekti. Taşaklarını toza çevirecekti.

Sıcak sudan çıkan buhar onu sarmaladı, vücudunun üst kısmını saran sayısız morluğun ağrı ve sızılarını hafifletmek için etine işledi. Kaburgaları Noel süsleri gibi görünüyordu; kırmızı, koyu mavi morluklar ve dunkü savaştan kalma cehennem gibi yanan çok sayıda çizik.

Kızgın ve endişeliydi. Endişeli kısmın onu bir süre uyanık tutacağını biliyordu.

"Hav." Çoban/chow karışımı köpeğin yumuşak hırıltısı rahatlatıcı bir teselli idi. Ayrıca düşüncelerini belli bir Aslan Irkından uzaklaştırıp şimdiki zamana geri dönmesine de yardımcı oldu.

Mo-Jo verandaya ilk çıktığında ona dokunmasına izin vermemişti. Yine. Sanki dün yetmemiş gibi. Kokusu

İrk onun köpeklik gururuna bir . Ya da öyle bir şey.

Bir kez koklamış ve sanki düşmanıymış ve ondan kurtulmak onun göreviymiş gibi ona hırlamıştı. Ağzındaki hınzır, keskin, bembeyaz dişleri göstererek ona hırlarken, onu neden yanında tuttuğunu merak etmesine neden olmuştu. Kapının kilidini açtığında ve adam onu iterek geçtiğinde kendine bir köpek alayını hak etmişti. Kadın kendine atıştırmalık bir şeyler hazırlarken adam havalandırma deliğinin üzerine çöktü. Şey, ona paylaşmasına izin verdiği bir atıştırmalık hazırladı.

Şimdi banyonun kapısında uzanmış, son otuz dakikadır Aslan Irkları hakkında söylenip dururken kafası karışmış köpek ifadesiyle onu izliyordu. İsteddiği zaman iyi bir köpek olabiliyordu.

"Mo-Jo, git bana bir bira getir." Ona bakarken, keşke biraz daha az huysuz ve inatçı olsaydı diye iç geçirdi. Eğer öyle olsaydı, o zaman inatçı köpekler okulu onun için işe yarayabilirdi. Ona hemen soğuk bir bira getirmesi gerektiğini bilirdi.

Bunun yerine, sanki kadın ondan tatsız bir şey yapmasını istemiş gibi başını eğdi ve burnunu küçümseyerek kaldırdı.

Bir sonraki birayı onunla paylaşmaması gerektiğini kendine hatırlattı.

"Hayvanlarla ilgili bir şey olmalı," diye mırıldandı, Braden'ın bir gün önce ona alaycı bir şekilde Çizmeli Kedi dediğinde yüzünde beliren ifadeyi düşünerek. Bu yüzüne bir gülümseme getirdi. Saf erkek öfkesi yüz ifadesine yansımıştı.

Kadın memur için bir puan; zihinsel olarak hayatın görünmez çetelesini işaretledi. Bugün ona yaşatmaya çalıştığı şoktan sonra bu puanı hak etmişti.

Onun yanına taşınmak mı? O öyle düşünmüyordu.

Mo-Jo ona dönüp baktığında bir iç çekti, evin iklim kontrollü serinliğinin tadını çıkarırken iri kahverengi gözleri uykuluydu. Dışarıdaki sıcaklık yüz dereceye ulaşmıştı ve daha yüksek sıcaklıklarda gayet iyi hayatta kalsa da, yine de içeride olmayı tercih ediyordu.

"Yine havalandırmada mı yatıyorsun, Mo-Jo?" diye sordu, vücudunun pozisyonunu fark ettiğinde artık kendisi de oldukça uykuluydu.

Ona ilgisiz bir hırıltı verdi.

"Bir gün seni bir fino köpeğiyle takas edeceğim." Esnedi.

Ya da bir aslan. Birdenbire zihninde beliren görüntü karşısında homurdandı. Altı-dört. Altı-dört yaşında olmalıydı.

Bir erkekte en zayıf olduğu şey boydu. Boy ve o geniş, güçlü omuzlar ve kalın, uzun altın sarısı saçlar. Geniş eller. Botlar. Çizme, kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti; tişörtün kumaşı kollarının şişkin pazularını sararken inanılmaz genişlikteki göğsünü geriordu.

Dar kot pantolon o uzun güçlü bacakları sarmış, dün polis Wounder'ının namlusunu ona doğrulttuğunda mutlaka baktığı etkileyici bir çıkıntıyı kavriyordu. Bugün de aynı derecede etkileyiciydi.

Ateş edeceğinden değil. En azından oraya değil. Bazı şeyleri yok etmek sadece suçtu ve eğer o şişkinlik bir gösterge ise, bu birinci sınıf erkek etiydi.

Bunu düşünmek ağzını sulandırdı ve dudaklarında bir inilti titredi. Gerçekten seks yapmayalı ne kadar olmuştu?

"O iyiydi, Mo-Jo." Sonra iç çekti. "Gerçekten iyiydi ve o da bunu biliyordu. Lanet Tomcat." Bu berbattı.

İrklara karşı kişisel bir düşmanlığı olduğundan değil. Hatta bir yıl önce gündeme gelen İnsan Irkı hakları yasası için kampanya bile yürütmüştü. Önyargılı değildi. Sadece temkinliydi. Hepsi bu.

Vahşi ve evcilleşmemiştir. Bunu onun şeytani gülümsemesinde ve koyu kehribar gözlerinin parlaklığında görebiliyordu. O bir adrenalin bağımlısıydı, evde oturan ya da sonsuza dek mutlu olan tiplerden değildi. Yapabilirdi ve eğer ona izin verirse, kalbini kırabilirdi.

Ama onun dövüşmesine izin vermişti. Hayatında kez olsun aksiyona katılabiliyordu. Kötü adamlarla bizzat savaşmış ve kazanmıştı.

Bu düşünce onu neredeyse cinsel bir hazza boğdu. Hayatı boyunca bu iş için çalışmıştı. Sadece lanetinin çirkin yüzünü göstermesi için savaşmıştı.

Empatik yetenekleri lisenin son yılında kendini göstermiş ve giderek daha da kötüleşmişti.

Hayalini kurduğu alanda çalışmasına artık izin verilmiyordu. Ekip ve kendisi için bir tehlikeydi. Etrafındaki insanların duyguları ne kadar güçlüyse, onu o kadar kötü etkiliyor gibiydi.

"Belki de kreşe gitmeliydim." Yüzünü buruşturarak içini çekti, sonra da teslimiyetle inledi. Gündüz bakımı hiç işe yaramazdı.

Suyun içinde kıpırdandı ve ısıtılmış sıvı hassas vücudunu okşarken iç çekti.

"Hav." Mo-Jo hızla ayağa kalkıp şüpheyle kapıya bakarken başını salladı.

pahalı köpek okulunda kibarlık dersinden sınıfta kalmış olabilirdi ama savunma/koruma eğitiminde çok başarılıydı. Ve şu anda sergilediği şey saf erkek saldırganlığıydı. Bölgesi işgal ediliyordu.

En korkutucu kısmı ise, bunu hissedememesiydi. Bir varlık hissetmeye çalıştığında tek hissettiği soğuk, ölü bir boşluktu.

Çakal Irkları. Öyle olmalıydı. Braden'in duygularını hissedemeyebilirdi ama onun kendisine uzanan sıcaklığını ve rahatlığını fark edebilirdi. *Hiçbir* şey hissetmediği, farkındalığın yankılarını bile hissetmediği tek an, dün Çakal Irkı'nın gözlerine baktığı andı. Onlar saldırmadan hemen önce hissetmişti onları. Kötülüğü ve kötü niyeti.

Kahretsin. Lanet olsun. Buna ihtiyacı yoktu. Braden'in haklı olmasını göze alamazdı. Lanet olsun.

Megan sessizce sudan çıktı, duvarda asılı duran uzun, ince ipek bornozu kaptı ve hızla üzerine geçirdi. Ardından komodinin arkasında bıraktığı silahı aldı. Kırk kalibrelik Glock 22 tabanca elinde biraz ağırdı ama rahat ve güvenliydi. Glock biraz modası geçmişti ama güvenilirildi. Güvenilir olanı severdi.

Şarjör doluydu ve ateş etmeye hazırdı.

Mo-Jo kapıda takip pozisyonundaydı, vücudu kendi ilan ettiği bölgesini işgal eden her kimse ya da her neyse ona saldırma ihtiyacıyla gergindi.

Köpek okulunun ona öğrettiği tek şey Megan'ı ve evini nasıl savunacağıydı. Bu huysuz kürk torbasını yanında tutmasının en önemli nedenlerinden biriydi. Bu ve onu gizliden gizliye çok sevdiği gerçeği. Özellikle de şimdi.

Onun vücut işaretlerini takip ederek kapı kolunu kavradı ve kapıyı yavaşça açtı, kendisi sessizce onu takip ederken onun girişten önce geçmesine izin verdi. Yatak odasına doğru ilerlerken silahı omzunda tutuyor, diğer eliyle de silahı tutan bileği kavıyordu.

Mo-Jo şimdi kapıdaydı, sessizdi, neredeyse titriyordu.

Kapı kolunu dikkatle çevirdi, Mo-Jo geniş bedenine özgürlük tanımak için açıklığı zorlamaya başladığında yavaşça kırdı.

Megan daha temkinliydi. Kapının çerçevesinden baktı, silahını indirdi ve emniyeti kapatarak sessiz koridoru inceledi. Mo-Jo merdivenlerde durmuş, çömelmiş ve hazır bir şekilde onu bekliyordu.

Sessizce ona doğru ilerliyordu ki, adam aniden döndü ve yüzünde köpek hesaplaması gibi bir ifadeyle ona baktı. Hiçbir şey duyamıyordu, ne bir döşeme tahtası gıcirtısı ne de bir fısıltı. Ama hissetti.

Kötülük. Kötülük. Tıpkı derede olduğu gibi. Sanki Çakalların yıkıcı enerjisi havanın içinde sürükleniyordu.

Duygular yoktu. Korku, umut ya da hayal yoktu. Ölü boşluk yerine sadece soğuk, ölümcül bir niyet vardı. Etrafını sardı, boğazını ve göğsünü sıktı, ta ki nefes alışını düzenlemek ve korkuyu bastırmak zorunda kalana kadar. Yaklaşmışlardı, evine girmişlerdi, öldürmek için ilerliyorlardı. Bunu hissetti, tıpkı vadide hissettiği gibi.

Geri çekildi ve köpeğin onu takip edişini izledi. Eğer Mo-Jo alt kattaki her neyse onunla mücadele etmek istemiyorsa, o zaman bunu yaparsa lanetlenirdi.

Parmaklarını yatak odasının kapısına doğru hareket ettirerek hayvana kendisini takip etmesini emretti. Hızla odaya geri döndüler. Kapıyı sessizce kilitledikten sonra pencereye koştu, ardına kadar açtı ve pencere pervazından verandanın çatısına doğru kaydı.

Mo-Jo pencereyi kapatırken onu takip etti ve silah sesi yatak odasının kapısından içeri girmeden bir an önce geri çekildi ve kırılan tahtaların sesi Mo-Jo'nun verandanın çatısından onun için sakladığı kalın yastıklı kum havuzuna atlamasına neden oldu.

Megan hızla onu takip etti, sert bir iniş yaptı ve morarmış vücuduna çarpan zeminin etkisiyle sessizce küfretti.

"Onları öldüreceğim," diye mırıldandı ayağa kalkıp evin önüne doğru koşarken, açık ön kapıya doğru koşan öfkeli köpeğini takip etti. Yolda hiçbir araç yoktu; kilit lazerle vurulmuştu. İçeride her kim varsa ne halt ettiğini biliyordu.

Mo-Jo merdivenlere giden kısa koridorun girişinde konumlanmak için hareket ederken o da mutfığa doğru kaydı. O hareket ettiğinde, kadın da hareket etti, ta ki merdivenlerin altında sessiz bir şekilde bekleyene kadar.

"Sürtük buradaydı. Su hâlâ sıcak. Pencereden dışarı çıktı." Mo-Jo'nun yanına çömeldi.

"Tek kokladığım o kokuşmuş köpek," diye hırladı başka bir ses. "İnsanlar hayvanlarını yıkamayı öğrenmeli."

Merdivenlerin tepesindeydiler. Megan gözlerini kıstı, beklerken parmakları Mo-Jo'nun kürkünü sıkıyordu.

Evet, it kokusunu üzerinden atmak her zaman kolay olmuyordu ama bu piçlere neden buna katlandığını göstermek üzereydi.

Aşağı iniyorlardı. Parmakları sıkılaştı. Beklemek. Tek yapması gereken beklemektir. Mo-Jo onları şaşırtacak ve o da onları dışarı çıkaracaktı. Bu kadar basit. Kolay.

"Dışarı." Hayvani hırıltı ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. "Yaya olarak kaçıyor. Onu yakalayacağız."

Merdivenlerden aşağı koştular, neredeyse sessiz bir şekilde onu takip ediyorlardı. Mo-Jo'nun firfırını bıraktı ve ilk hamleyi onun yapmasını bekledi.

İnişe geçtiklerinde adam hırlayarak dışarı çıktı, Megan ise yerde yuvarlanarak düz bir şekilde yattı ve ateş etti. İlk saldırı göğsüne indirdiği ölümcül bir darbeye yere sererken Mo-Jo da diğer adamı indirdi. Ayağa fırlayarak, saldırganın silahını yerde tekmelemek için çatışmaya doğru koştu.

"Jo. Kımıl!" diye bağırdı, köpeğin açıkta kalan karnına doğru ilerleyen bir bıçağın parıltısını izlerken. Net bir atış yapamadı ama yapmak zorunda da değildi. Bıçağın savunmasız ete değmesine bir nefesten daha az bir süre kala hınzır, keskin köpek dişleri Çakal'ın boğazını yırtarken başını çevirdi.

Mo-Jo temiz bir hayvan değildi. Saldırganın boynunu acımasızca salladıktan sonra onu bırakıp koruyucu bir şekilde üzerine atarken etrafına kan sıçradı.

Kadın şaşkın bir şekilde yere yığıldı, yüzüstü yuvarlandı ve silahını kapıya doğrultarak ayağa kalktı. Lance ve Braden kapı girişinde şok olmuş bir şekilde dururken, köpek hırıltılı ve öfkeli havlamalara başladı.

"Lanet olsun!" Lance manzaraya baktı, gözlerini kırıştıtırırken ifadesi bomboştu.

"Nereden çıktın sen?" diye tersledi ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Silah sesleri duyulurken arabayı sürdük." Mo-Jo hırlayarak uyarırken Lance başını salladı.

"Aşağı, Mo-Jo." Megan kendini ayağa kaldırdı, vücudu aniden ek istismarı protesto etmeye başladığında çoğu acı içinde inliyordu. "Yere yat."

İki adam merdivenlerin dibindeki cesetlere baktı. Braden dönüp ona bakarken Lance şaşkınlıkla başını salladı, kaşları soru sorar gibi kalkmıştı.

"Umarım iyi bir temizlik servisiniz vardır." Braden kapının çerçevesine yaslanarak konuştu. "Kan eski parkeleri çok çabuk kirletir, Megan. Onları aramak isteyebilirsin."

Dudaklarından keskin bir kahkaha patladı, histerik değildi ama dağınıklığa bakarken tam olarak sakin de değildi.

Cesetlerin etrafında kan birikmiş, ölüm kokusu evin kapalı alanında neredeyse boğucu bir hal almıştı.

"İşte bu berbat." Ayağa kalkıp hızla merdivenlere doğru ilerlerken dizlerinin büküldüğünü hissetti. "Onlar Irk."

Oturdu.

"Çakallar. Lanet olsun Megan. Seni uyarmıştık. Seni uyarmadık mı?"

Lance'in öfkesi etrafındaki havaya çarptı, ama bu sefer ona dokunmadı, zihnine saldırmadı. Bunun yerine, Braden'dan uzanan ve onu saran o sakin istikrar aurası vardı.

Braden'a baktı. Yavaşça kapı çerçevesinden uzaklaştı, vurduğu adamın yanına eğilip ihtiyatlı bir şekilde dudağını kaldırırken kandan kaçınmaya dikkat etti.

"Coyote," diye kabul etti.

Braden da diğerine aynı şeyi yaptı ve cep telefonunu kemerinden çıkarıp hızlıca bir tuşa bastı.

"İki tane daha var. Bölge 4 B, Megan Field'ın evi. Kıçınızı kaldırıp buraya gelin."

Megan uyuşmuş bir şaşkınlıkla Lance'e döndü. "Bunu ihbar edecek misin?"

Adam ona baktı, yüzünde öfke dolu bir ifade vardı.

"Hayatta olmaz!" diye tersledi. "Bunu da alabilirler. Bu haberin kasabanın sokaklarına yayılmasına gerek yok." Endişeyle ona bakmadan önce ellerini yüzüne sildi. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye iç geçirdikten sonra gözlerini kaldırıp köpeğe baktı. Kapının eşiğinde inliyordu, yere uzanmış, zavallı kahverengi gözleriyle onu izliyordu. Hareket etmedi.

"Mo-Jo, buraya gel."

Hareket etmeye çalışmadı, sadece sefilce sızlandı.

"Olamaz." Braden hayvana dönerken ayağa kalkmak için mücadele etti. Braden hayvanı kontrol etmek için hareket ederken, "Ona dokunma, yüzünü koparır," diye uyardı Breed'i. "Lance, babamı ara. Çakalın bıçağı vardı."

Belli ki saldırgan her şeye rağmen bir darbe indirmeyi başarmıştı.

"Deli misin sen?" Lance reddederek sertleşti. "Onun icabına bakacağız. Eğer David Amca bunu görürse Megan, seni öyle bir silkeleyecek ki ikimizin de başı dönecek."

"Sadece sana vurmasından korkuyorsun," diye .

"Böyle düşünüp duruyorsun." Hayal kırıklığı içinde homurdandı.

Telefonu duvardan çekip Mo-Jo'nun yanına diz çökerken ona öfkeli bir bakış fırlattı. Hızlı aramayı tuşladı.

"Meg. Babam ve büyükbabam yoldalar. Sen iyi misin?" Megan Mo-Jo'nun karnının altındaki derin yarığı incelerken annesinin sesi telaşlıydı.

Annesi, sağ olsun, empatik yetenekleri kızıninki kadar güçlü olmasa da çocuklarının başının dertte olduğunu her zaman bilirdi.

"İyiym anne. Jo sadece yaralandı." Ayağa kalktı ve yaraya baskı uygulamak için tezgahın bir bulaşık havlusu aldı.

Adrenalindeki düşüş onu güçsüz bırakmaya başladığında hayvana yaklaşarak başını okşadı. "Onlar gelene kadar iyi olacak."

"Emin misin?" Annesi ona kanmamıştı. Meg'in aramasını bekliyordu, babasının ve büyükbabasının evden koşarak ayrıldıklarının kanıtını.

Büyükbabası da bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı. Rüzgârların onunla konuştuğunu söylemişti. Bu düşünce karşısında başını salladı. Büyükannesinin tarafında empati vardı. Büyükbabasının tarafında ne olduğundan hiç emin olamamıştı ama Megan bunun da en az sahip olduğu yetenekler kadar güçlü olduğunu biliyordu.

"Eminim anne. Seni seviyorum ama şimdi gitmeliyim."

Braden'a bakmadan önce telefonun bağlantısını kesti.

Adam onu endişeyle izliyordu ve kadın kesinlikle onunla kalacağını fark etti. Lance bu küçük olayın bir felç geçirmeden ya da en azından tüm lanet aileyi çağırmadan geçmesine izin vermeyecekti.

"Biliyor musun Braden, biz gerçekten anlaşılamayacağız. Aslına bakarsan, senden hoşlanacağımı bile sanmıyorum."

O daha konuşmadan babasına arkasını dönmüştü ki, yoldan gelen bir aracın sesi dikkatini çekti. Arka kapıya doğru ilerledi, babası ve büyükbabası hızla kamyonundan inip eve doğru ilerlerken rahat bir nefes aldı.

"İyi misin Meg?" Babası ona sıkıca sarıldı.

"Ben iyiyim. Mo-Jo yerde ama. Karnına bir bıçak yedi." Titriyordu, babasının bakışlarından ve onu her zaman boğulmuş hissettiren endişesinden kaçmaya çalışıyordu.

Babası her zamanki kot pantolonunu giymişti ama akşam için dışarı çıkmaya hazırlandığını gösteren bir elbise gömleği ve gümüş ipli kravat takmıştı. Kalın siyah saçlarına kır düşmüştü, siyah gözleri mutfaktan salon girişine doğru ilerlerken sert ve araştırıcıydı ve Lance'e baktı.

"Oldukça derin görünüyor baba," diye iç geçirdi ve büyükbabasının kendisini kaldırıp mutfak sandalyesine götürmesine izin verirken ona boyun eğmiş bir şekilde baktı.

"Dave Amca, Braden Arness'le tanış," diye mırıldandığını duydu Lance koridordan.

Braden'ın onu izlediğinin farkındaydı, başını eğmiş, önündeki sahneyi izlerken her hareketi, her ifadeyi alıyordu. Ama daha da ötesi, Braden'ın bir parçası olan o sakinlik onun da etrafını sarıyor, onu koruyordu. Bir kız buna alışabilirdi. Hem de çok alışır. Tekrar kaybolduğunda çok kötü olacaktı.

Yaşlılıktan kamburu çıkmış ve eklemeleri tutulmuş büyükbabası omzunu sıvazlarken gözleri sorguluyor, neredeyse şaşkıındı.

"Kıpırdamadan otur, küçük savaşı. Sana çay hazırlayayım." Sesi endişe doluydu, yıpranmış yüz ifadesi endişeyle kaplıydı.

"Kahve."

"Çay," diye sertçe konuştu babası ve büyükbabası.

Yüzünü buruşturdu. Çay kafeinli bile olmayacaktı.

Sakin olmalarına rağmen korkuyu hissetti. Neyse ki hissetmiyordu. Ama etrafındaki havayı yoğunlaştırdığını hissetti.

"Burada ne oldu, Lance?" Babası Mo-Jo'nun üzerine eğilmişti, yarayı kontrol ederken yanında küçük, siyah bir tıbbi çanta vardı.

"Neden ona soruyorsun? O burada değildi." Etrafını sarmaya başladığını hissettiği koruyucu şımartmadan nefret ediyordu. Neden annesini de yanlarında getirmemişlerdi ki? Bu, yün sargıyı güzelce tamamlardı.

Babası ona baktı ve bir an için onu şok etmemesi gerektiğini bildiği bir öfke ve korku gördü. Yine de vardı, çünkü sadece hissediyordu, hissetmiyordu. Kör edici dalgalar halinde onu yıkamıyor ya da

nefes alıyordu. Ayrıca Braden'ın kendisine yaklaştığını fark etti, bu da kalkanı etrafına çekmesini kolaylaştırdı.

"Çünkü hayvanında senin açmış olabileceğin bir yaraya bakıyorum." Ona bağırmadı ama içindeki öfkenin titreştiğini hissedebiliyordu. "Sinirlerim senden bir rapor duymaya dayanabilir mi bilmiyorum kızım."

Omuzları çöktü. Böyle bir aşkla nasıl savaştın, lanet olsun? Lance sonunda, "Ne olduğunu bilmiyorum amca," diye cevap verdi. "Ben Braden Arness'i onunla konuşması için buraya getirdim. Mo-Jo boğazını keserken içeri girdik."

"Peki ya dün?" diye sordu büyükbabası o zaman. "Rüzgârlar toprakta bir uyarıyla esti, onun adı esintide yankılandı."

Megan inlemek istedi. "Beni boğuyorsunuz."

Braden duvara yaslanmış, her şeyi izliyor, hiç konuşmuyordu. Seksi ve sessiz. Tamam, yani onun için birkaç şey vardı.

"Alış buna." Babasının sesi itiraz kabul etmiyordu. "Ben bu dünyadan ayrılana kadar, sen hâlâ benim kızsımsın ve hâlâ benim korumam altındasın."

"Lance'i koru." Elini sırttan kuzenine doğru salladı. "Beni kızdırmaya devam ederse o benden daha fazla tehlikede. Sevgini paylaş baba."

Babası, Mo-Jo'nun karnının altına kalın bir deri onarım tabakası sürerken sadece homurdandı.

"Köpek iyi olacak." Et taklidi lateks şişesini kapattı ve çantasına geri koydu. "Yara çok derin değildi; o sadece büyük bir bebek." Bir şırıngayı doldurup kalın omuz kasına enjekte etmeden önce köpeğin başını okşadı. "İşte, acısını hafifletecek bir şey. Birkaç gün içinde eskisi kadar iyi olacak. Emin olmak için onu kliniğe geri götürüp antibiyotik vereceğiz."

Aynı anda büyükbabası önüne çay ve zencefilli kurabiye koydu. Etrafındaki ölüm kokusunu hâlâ alabiliyordu. Yemek yemesinin imkânı yoktu.

"Kan şekerin düşük torunum. Sen de ye." Masanın karıştırdı ve elbette herkes için kahve koydu. Bazen keşke sigara içseydim diyordu. Sigara içmeyi gerektiren bir durum varsa, o da buydu.

"Açıklama zamanı." Babası ayağa kalktı, geniş vücudu gergindi, kabaca yontulmuş yüzü Braden'ın bakışlarıyla buluştuğunda gözlerindeki öfkeyle eşleşiyordu. "Sen de kimsin ve bununla ne alakan var?"

Braden sertleştii.

"Yeter David," diye imdadına yetiştii büyükbabası. Umutlanmıştı. "Gelin, hepiniz Megan'ın masasına oturun ve onun huzurunda saygıyla konuşun. Bugün kendini çok iyi savundu. Hiçbir erkeğin onun için yapamayacağı şeyi yaptı ve savaşçı ruhunu kendi korumasında tatmin etti. Şimdi kutlama zamanı, onu ya da onu savunanları azarlama zamanı değil."

Büyükbabasının onunla gurur duyması içinii hiç ısıtmamıştı. Babası ona hoşnutsuz bir bakış fırlattı.

"David... kızımın kocası." İç çekti. "Endişeni kendi endişem gibi hissediyorum. Ama seni uyardım, onun kaderi senin istediğin gibi değil."

Tartışma zamanı. Megan konuyu hemen değıştirmese babası ve büyükbabasının yine kavga edeceklerini biliyordu.

"Birinin bu pisliğı temizlemesi gerekiyor," diye iç geçirdi, kurabiyeleri ve çayı bir kenara iterek. "Herkes koridorumdaki iki cesedi unuttu mu?" diye sordu hepsine inanmaz bir tavırla. "Parkelerimi lekeliyorlar. Ona sorun, o her şeyi biliyor." Braden'ın hâlâ sessizce, dikkatle durduğu yere doğru el salladı.

çok fazla erkek toplanmıştı. Üzerinde bir bornozdan başka bir şey yoktu ve tüm testosteron öfkeli bir kazanda kaynamaya başladıkça tepki onu titretmeye başlamıştı. Kavga için burada olmak istemiyordu.

"Adamlarım geri dönüyor." Braden mutfığa doğru ilerledi ve kızın nefesi kesilmeden ya da başka biri itiraz edemeden onu kollarına alıp odadan çıktı.

Tanrım, adam sıcak ve güvenliydi. Kolları içgüdüsel bir tepkiyle onun omuzlarını kavrarken, yaklaşma, kendisini de saran doğal kalkanı daha fazla içine çekme ihtiyacıyla savaştı.

"Ben bebek değilim," diye terslemeye çalıştı ona karşı duyduğu ani kıvrılma arzusuna rağmen.

"Hayır, değilsin. Ama yerler kanlı ve ayakkabı giymiyorsun." Onu merdivenlere bıraktı. "Bazen kan lekelerini hiç beklemediğiniz bir anda görürsünüz." Altın rengi gözleri vakur bir ifadeyle ona baktı. "Git. Giyin. Adamlarım burada olacak ve yarı çıplak uğraşmak istemeyeceğin bir öfke çatışması yaşanacak." Sesi alçaldı.

"Ve şu anda olduğu gibi nemli bezin arasından parlayan o mükemmel meme uçlarını başka kimsenin görmesini istemediğimden eminim."

Dehşete düşmüş bakışları aşağı inerken yüzü alev alev yanıyordu. Meme uçları sertleşmişti. Spike'inki gibi sertti, cüppesinin ipeğine sinyaller gibi bastırıyordu.

Uyarılma ve utanma duyguları içinde dolaşırken başını kaldırdı. O değildi, diye kendini temin etti. Onu tahrik eden o değildi. Onu tanımıyordu bile ve tanımak da istemiyordu.

Küçümseyerek burnunu çekti, vücudunun tepkisini açıklamaya ya da protesto etmeye çalışmayı bile reddetti.

Braden onun odasına doğru yürümesini izlerken göğsü sıkışıyor, kalbi hızla çarpıyordu. Tanrım, o da en az arkasındaki üç adam kadar onu sarıp sarmalamak istiyordu. Onu o sandalyede öyle kimsesiz görmek neredeyse dayanamayacağı kadar ağır gelmişti. Kendi zihinsel sağlığı için onu kucağına almış ve merdivenlere taşımıştı. Koridordaki ölümün etrafından dolaşmak zorunda kaldığını, orada yatanın iki Çakal değil de kendisi olabileceğini düşündükçe içi öfkeyle doluyordu.

Onu kollarına alıp vücudunun zayıflığını hissedene kadar ne kadar küçük, ne kadar hafif olduğunu fark etmemişti.

İki Çakalla savaşıp hayatta kalmayı nasıl başarmıştı?

Neredeyse siyaha çalan koyu gece mavisi gözleri solgun yüzünde iri görünüyordu, heyecan ve şaşkınlıkla doluydu. Ama korku yoktu. Kızgındı. Adrenalin seviyesi hızla düşüyor ve son iki gündür vücuduna yüklediği yüklerden ağrıyordu.

Ama korkmuyordu.

Ve onu saramadı. Onu tehlikeden koruyamazdı. Sadece onun arkasında durabilir ve ona yardım edebilmek için dua edebilirdi. Dünya kahkahalar ve oyunlarla dolu bir oyun alanı değildi. En azından onun dünyası değildi. Kan ve zulümle yıkanıyor ve sadece en güçlüler hayatta kalıyordu. Anlayamadığı bir nedenden ötürü onun dünyasının ortasına atılmıştı. Onu bundan koruyamazdı. Sadece ona rehberlik edebilirdi.

"O bir savaşçı." Yaşlı adam, dedesi, onun arkasından konuştu. "O bir kadın," diye öfkeyle tersledi babası. "Kahretsin, Lance, ne neler oluyor?"

Lance, "O bir deli, olan biten bu," diye karşı çıktı. "Dün öğleden sonra ben ona geri çekilmesi için arabasını bir cinayet mahalline sürdüm. "Dün öğleden sonra

kadın bela arıyor. Bu sefer onu buldu." "Adaleti arıyor..." Joseph mırıldandı.

Ve hepsi onu korumanın bir yolunu arıyordu. Onu koruma ihtiyaçları yavaş yavaş onu boğuyordu. Braden bunu hissedebiliyor, yüzünde görebiliyordu. Savaşması gerekiyordu ve şimdi bunu yapmaktan başka seçeneği yoktu.

"Hayır." Hepsisiyle yüzleşmek için döndü. "O bir savaşçı ve hayatta kalan biri ve eğer bu durumdan bir şekilde kurtulacaksa, savaşmasına izin vermelisiniz. Genetik Konseyi'nin onu neden işaretlediğini bulana kadar savaşmasına izin vermeliyiz, yoksa hepiniz onu kaybedersiniz."

Sessizlik, öfke dalgaları, kafa karışıklığı ve yaşlı bir adamın bilgisi etrafından akıyor gibiydi. Kendisine bakan yaşlı Navajo'nun keskin, asırlık bakışlarıyla karşılaştı, ağarmış örgüleri kare şeklindeki sert ifadesini çerçevesiyordu.

"O bir savaşçı," dedi yaşlı adam gururla başını kaldırarak. "Ama dikkat et genç Aslanım, o da bir kadın. Ve bu çoğu zaman her erkeğin en büyük zayıflığıdır. Senin bile."

Yaşlı adam onun kim ve ne olduğunu nereden biliyordu, Braden bilmiyordu ve umurunda da değildi. Daha önce olduğu gibi şimdi de kafası karışmıştı. Irkların, çok azı hariç, çocukları yoktu. Ne anneleri, ne babaları, ne amcaları ne de kuzenleri.

Bir laboratuvar da yaratıldılar, yetiştirilmekten ziyade eğitildiler ve şimdi bu yeni türle ne yapacaklarından tam olarak emin olmayan bir dünyada hayatta kalmak için her gün savaşıyorlar.

Braden bu duyguyu, bu katıksız koruyucu öfkeyi ve ailesini koruma kararlılığını daha önce hiç yaşamamıştı.

Üç adamın, kadının mücadele ruhunu sevgileriyle yavaşça boğduklarını rahatlıkla görebiliyordu.

"O buraya dönmeden önce bir plan yapsanız iyi olur." Lance amcası ve büyükbabasına bakarken tısladı. "Onu kovmayacağım. Beni asla affetmez. Ayrıca, denediğimde beni görmezden geliyor."

"Sana bunu yapmanı üç ay önce söylemiştim," diye hırladı babası David öfkeyle. "Tam da o gün" -başparmağını yaşlı adama doğru salladı- "rüzgarda onun adını duydu. 'Ama hayır, bekle amca...' " diye alay etti genç adamla. "Ona zarar verme. Broken Butte'u terk edecek."

"Ya da vur beni," diye tersledi Lance. "Kahretsin amca, büyük şehirlerden üç teklif aldı ama o burada kalıyor. Onu fazla zorlarsan gider."

"Buna izin vermeyeceğim."

"Bunu durduramazsın oğlum..." dedi yaşlı adam.

"Lanet olsun, nereye giderse gitsin belasını bulacak..." Lance tartıştı.

Braden başını eğerek üçünün tartışmasını izledi. Ne kadar ilginç. Şahsen bunun biraz gecikmiş ve suçlamalar için kesinlikle yanlış bir zaman olduğunu düşünüyordu ama yine de ilginçti.

Belli ki üç erkek, olduğu kişi olmaktan ve ihtiyaç duyulduğunda savaşmaktan başka bir şey istemeyen bir kadını en iyi nasıl koruyacakları konusunda tartışmaya alışkındı. Mantığa meydan okuyordu. Kadınlar herhangi bir erkek kadar vahşi ve çoğu zaman daha az merhametliydi. Girdikleri savaşı ya da savaşıkları kişileri önemsedikleri zaman mükemmel savaşçılardı. Ve Megan tam bir kadındı. O anda, onun aynı zamanda kendi kadını olduğuna karar verdi.

Dördüncü Bölüm

Megan ertesi sabah, Braden ve Lance'in zavallı kışlarını uyumak için misafir odalarına sürükledikleri bir önceki geceden daha iyi bir ruh halinde değildi. Cesetler evinden huysuz kedi ırkları tarafından temizlenmişti, bunlardan biri de uzun süre kalmadığına gerçekten memnun olduğu korkunç, gümüş gözlü bir şeytan oğluydu.

Babası ve büyükbabası protestolara rağmen nihayet gece yarısına doğru gitmişlerdi. Braden ve Lance kalmıştı, bu da tahrik olduğu nesnenin bu kadar yakınında olduğunu bilerek uyumanın neredeyse imkânsız olduğu anlamına geliyordu. Onun dokunuşu için yanıp tutuşuyordu, teni o kadar hassastı ki çarşaflar bile onu tahriş ediyordu.

Şimdi kahvaltılık tabaklarını kaldırmış ve kahvesini yudumlarken Megan gözlerini Lance ve Braden'a dikmişti. Bununla savaşmak işe yaramayacaktı ve bunu biliyordu. Her ne kadar nefret etse de, bu savaşta Braden'a ihtiyacı vardı.

Ona baktı, onun kendisini yakından izlediğinin farkındaydı, bakışları kapalıydı, vücudu gergindi. O da tahrik olmuş muydu? Onunla aynı arzu tarafından eziyet mi görüyordu? Güçlü olduğu kadar kafa karıştırıcı bir arzu mu?

İki adamla da yüzleşmeden önce kendini zihinsel olarak bir silkeledi.

"Şimdi ne olacak?" Tezgâha yaslandı ve onlar kendisine bakarken kahvesini yudumladı.

Lance iç çekerek ayağa kalktı. "Ofise dönmem gerekiyor." Korkak herif. Tartışmalarının sonucunda ortaya çıkmasını beklediği havai fişekler için etrafta dolaşmayacaktı bile. "Bugün izinlisin. Sabah ikinizle de ofiste görüşürüz..."

"Hayır. Süresiz olarak izinli." Braden sanki sözleri kanunmuş gibi konuşuyordu. Kızın gözleri bu ses tonuyla kısıldı, dudakları sinirlenerek düzleşti ve ona ters ters baktı.

"Bu benim işim," diye tersledi. "Öylece yan yatamam..."

"Senin işin hayatta kalmak." Fincanını yeniden doldurmak için cezveye doğru yürüdü. Megan ona sürtünmemek için yeterince uzaklaştığından emin oldu. "Organize olup neler olup bittiğini anlamaya çalışacağız. Bağlantı sensin..." Geri döndüğünde ona bakışı sert ve soğuktu. "Demek ki cevaplar sende."

Ki bu . Ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına .

Sonra Lance'e baktı, kaslı vücudundaki gerginliği ve mavi gözlerinde parıldayan acımasız öfkeyi fark etti. Kahretsin, böyle hissetmediği için çok mutluydu. Bununla başa çıkamazdı. Uğruna umutsuzca savaştığı iş yüzünden ailesini dolduran korku ve endişe ve empatinin içinde yarattığı zayıflık onu mahvetmişti.

"Peki." Omurgasını saran ürpertiye bastırarak kabaca nefes verdi. "Broken Butte'un çok sessiz olduğu yönündeki şikâyetlerimiz buraya kadarmış."

Lance buna homurdandı.

"Bunlar senin şikâyetlerin Meg. Benim değil. Chicago'da çalışırken yeterince heyecan yaşadım," diye tersledi.

Kızgındı. Bu sefer gerçekten kızgındı. Onun kapalı ifadesine, gözlerindeki unutulmaz acıya baktı ve göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Özür dilerim." Ona doğrudan baktı ve onun kendisi için bu kadar öfkelenecek kadar endişelenmiş olmasından nefret etti.

"Kahretsin Meg, seni suçlamıyorum." Uzandı, kolunu kadının omuzlarına doladı ve kısa, sert bir kucaklaşma için onu kendine çekti. "Programa göre kontrol et," dedi ona kabaca. "Ve kışına dikkat et."

O da ona sarıldı. Sıkıca. Sonra onun evden çıkışını izledi. Açıklanamayan ve üzücü bir nedenden ötürü, onun dokunuşu onu sarstı. Sanki vücudu hafifçe protesto ediyor, bir zamanlar daha çok ağabeyi gibi olan kuzeninin rahatlatıcı kucaklamasından rahatsız oluyordu.

Raider'ın sesi uzaklarda kaybolana kadar dinledi ve onu yakından izleyen Kedigil ile arasında sağır edici, gerilim dolu bir sessizlik bıraktı. Dönüp ona baktı, gözlerindeki meraklı parıltıyı, yüzündeki sorgulayıcı ifadeyi gördü.

"Ne?" diye sordu sahte bir sabırsızlıkla, nefes alış verişini kontrol ederek, özellikle de hassas meme uçlarının dantelli sütyenine sürtünmesini kontrol etmek için. Onun nesi vardı böyle? Hayatında hiç bu kadar az şeyden tahrik olmamıştı.

Yavaşça içine çekti. Ne kokluyordu ki?

"Hiçbir şey." Sonunda başını yavaşça salladı. "Hazırlan. Etrafa bakmak için vadiye geri dönmek istiyorum ve senin de yanımdan ayrılmamanı istiyorum. Şu andan itibaren bebeğim, bana sadece gölgen de."

"Çizmeli Kedi." Çizmelere baktı. Adamın da güzel bacakları vardı.

Havayı gerginlik doldurdu. Öfkeli bir gerginlik değildi; sıcaktı, kabarcıklı bir yoğunluktaıydı. Kahve fincanını tezgâhın üzerine bıraktı, yaklaştı, yanından geçerken omzu onunkine sürtündü, arkasına geçti.

Megan hiç kıpırdamadan durdu, etrafındaki havanın yer değıştirmesini, adamın hareket edişini, göğsü neredeyse sırtına değene kadar dönmesini, nefesinin hassas kulak memesinin üzerinde dolaşmasını hissediyordu.

"Biliyorsun Meg," diye yumuşakça nefes aldı, sesi sert ve hırıltılıydı,

"bana bir kez daha böyle diyeceksin ve zaman sana hangimizin üste ait olduğunu göstermek zorunda kalacağım. Ve bu sen değilsin, tatlım. Yerinde olsam beni iterken dikkatli olurum. O tatlı, ateşli küçük amcığın kokusu ağzımı sulandırıyor ve sikim kalkıyor. Sana sadece kimin üste ait olduğunu değil, bir Breed'in kadınına hakimiyeti nasıl öğrettiğini de gösterebilirim."

Önce solgunlaştığını sonra da kızardığını hissetti, adamın onun uyarılmışlığının kokusunu alabildiğini fark edince gözleri büyüdü. Onun ıslak ve ateşli olduğunu biliyordu. Onu almaya hazırdu. Onu şimdiye kadarki tüm erkeklerden daha fazla büyölüyordu. Bu onu ölümüne korkutan bir büyülenmeydi.

"Önce aşlarını ol," diye tersledi, ondan uzaklaştı, istediğı gibi kollarında erimek yerine utancını küçümseyici bir öfkeyle örttü. Bunu yaparsa lanetlenirdi. Tam da ihtiyacı olan şeydi - bir Melez için yanıp tutuşuyordu ve adam onu henüz öpmemişti bile. Hayat daha karmaşık hale gelebilir miydi, lütfen?

Megan aralarına biraz daha mesafe koymak için hareketlenirken, "Megan, küçümseyici Breed sözleri sana yakışmıyor," diye sonunda onu azarladı. Adam sadece onu takip etti. Onu takip ediyordu. "Eğer beni aşağılamak istiyorsan bebeğim, o zaman bunu kişisel tut."

Haklıydı, hakaretleri adil değildi. Megan ona sırtını döndü, kendini nefes almaya zorladı, içinden geçen çelişkili ihtiyaçların ortasında bir an olsun istikrar bulmaya çalıştı. Onu o kadar çok istiyordu ki, bu acı rahminde ateşli bir özlem çukuruna dönüşmüştü. Duyguları ile hayatının çeperinde var olan erkekler arasına mesafe koymaya zorlamıştı kendini. Ama Braden'la arasındaki mesafeyi koruyamıyordu. Braden'ın karşı konulmaz çekiciliğı, ondan çok kendisine kızmasına neden oluyordu.

Tekrar yüzünü ona döndü, adam vücuduyla aynı hizaya gelip onu tezgâha hapsederken gözleri büyüdü, kalçaları onunkilere bastırdı, ereksiyonu karnının yumuşak sıcaklığında kendini yastıkladı. Rahmi kasıldı, neredeyse nefesini kesecek bir cinsel açlıkla spazm geçirdi.

"Yapma." Ellerini adamın göğsüne bastırđı, başını salladı, adam ona dokunursa savaşamayacağından emindi.

"Çok tatlı." Derin bir nefes aldı, ellerini tezgâha dayadı, kızın elleri göğsüne yaslanırken kolları onu yerinde tutuyordu. "Ateşli ve vahşisin, Megan. Seni daha da ateşli yapabilirim. Beni denemek ister misin?"

Adamın başı aşağı indiğinde ürperdi, dudakları kulağının hassas lobunu yakaladı ve dilinin yavaş, baştan çıkarıcı bir hareketiyle yaladı. Sıcaklık onu sarmaya başladığında sert bir ürperti omurgasına doğru ilerledi.

Kızın klitorisi adamın sorusuna evet dercesine şişti; göğüsleri ağırlaştı, meme uçları sertleşti.

Bir ürperti omurgasına yayıldı, sonra tekrar aşağı indi, sonra bir ihtiyaç titremesi seksini kesti. Bunu saklayamayacağını biliyordu. Adam başını kaldırıp bakışlarını onunkilerle buluşturduğunda, içini dolduran açlığın gözlerine yansıdığını biliyordu. Bu sadece seks için bir ihtiyaç değildi. Bu her şeye duyulan bir ihtiyaçtı. Onun kollarında kıvrılmak, ona sürtünmek, dinlenecek bir yer bulmak. Ve bunu yapabileceği yanılısamasının gerçek olamayacağını biliyordu.

Derin bir nefes , şehvet aniden ifadesini karartırken gözleri karardı. "Sürmeye hazır ol," diye homurdandı, kadının beklediği gibi ona daha fazla dokunmak yerine. "Ya bu gösteriyi yola koyarız ya da yatak odasına gideriz. Seçim senin. Aksi takdirde, bir Breed'in senin gibi baştan çıkarıcı küçük yaban kedileriyle nasıl mücadele ettiğini tam olarak öğreneceksin. şimdi harekete geç. Öyle ya da böyle."

Kendine sürekli onun gibi olmadığını hatırlatmaya çalışıyordu. Gerçekten insan olmadığını. Onunla cinsel anlamda neye bulaştığı hakkında hiçbir fikri olmayan bir kadınla bir ilişki başlatmak için doğru adam değildi.

Bu düşünce dudaklarını büktü. Irkının doğuşuna karşı yaptığı iğneleyici küçük yorumlar onu rahatsız etmemişti. Onun görmesini istediğinden emin olduğundan daha fazlasını görmüştü. İçindeki duyguların çarpışması açıkça hissediliyordu, uyarılma da öyle, yeterince sıcak, bir erkeği ruhuna sokacak kadar derin. Ve bu onu korkutuyordu.

Çölde ilerlerken Raider'ın hafifçe sallanan hareketi aracın içindeki sessizliği daha da derinleştiriyordu. Kadının uyarılmışlığının sıcaklığı kapalı aracın serin içini koklarken, onun ne olduğunu, kim olduğunu unutmak zordu.

O bir Cins'ti. İnsan ve hayvan türlerinin piçiydi. Genetiği, insan ve aslan DNA'sının uyumsuz bir kolajıydı ve bu da onu herhangi bir insanda olması gerekenden daha güçlü, daha hızlı, daha yırtıcı ve daha gaddar yapıyordu.

Sol uyluğunun iç tarafındaki aslan pençesinin genetik işaretinden ve ağzının kenarlarındaki daha uzun, daha keskin köpek dişlerinden tanındı. Bunlar tek anomaliler değildi ama en belirgin olanlarıydı.

Cinselliği sert ve güdülüydü. Eğer seksten ve vahşi, ateşli bir kadından daha iyi bir şey varsa, o zaman onu bulamamıştı.

İyi bir kanlı kavgadan daha iyiydi ve onları da severdi.

Adrenalin, ister cinsel ister hayati tehlike olsun, hayatın çeşnisiydi. Ama daha önce hiç Cins olmayan bir kadınla birlikte olmamıştı. Ve hiç yanında oturan kadın kadar kırılgan birini almamıştı. Yanan, kaygan, ıslak ve onun için hazır olan.

Göz ucuyla onun geçen gün ısırıldığı kulak memesini ovuşturmasını izledi. Deriyi kırmıştı. Küçük kıvrım aşınmıştı ama bu ona herhangi bir sorun yaratacak gibi görünmüyordu. Ama sanki onu rahatsız ediyormuş gibi ovalamaya ve çekiştirmeye devam etti.

"Seni o kadar sert ısırmadım," diye homurdandı, kız onunla oynamaya devam ederken. "Bunun için beni suçlu hissettirmiyorsun."

"Ne istersen onu düşün." Kadın ona ters ters baktı. "Hâlâ hassas bir konu."

Ona tembel bir gülümseme fırlattı. "O küçük ısırık önemsizdi. Biraz sertleşmelisin, tatlım."

Bu, daha önce ona yapmak için yanıp tutuştuğu şeyle kıyaslanamazdı. Dili kızın lobundaki küçük sıyrığı yalarken, omzuna gitmeyi, oradaki tatlı eti tatmayı, dişlerini üzerinde gezdirmeyi, onu başka hiçbir erkeğin hata yapamayacağı bir şekilde işaretlemeyi arzulamıştı.

Bu ihtiyaç onu şaşırtmıştı. Bir kadını işaretleme arzusunu hiç bilmiyordu. Bu kadını her yönden işaretlemek istiyordu, böylece başka hiçbir erkek onun kime ait olduğunu karıştıramayacaktı.

"Isırmaktan kaçınmalısın," diye sinirli bir uyarılmışlıkla karşılık verdi. Evet, o da bunu hissediyordu. İhtiyaç onun içinde de en az onun içinde yandığı kadar sıcak, en az onun içinde yandığı kadar şiddetli yanıyordu. Bunu hissedebiliyor, kokusunu alabiliyordu.

Şişmiş sikinin üzerindeki baskıyı hafifletmek için koltuğunda kaydı. Kadının uyarılma kokusu onu çılgına çeviriyordu. Onu altında tutmaktan başka bir şey istemiyordu, dişleri hassas omzunu kavrarırken, şişmiş sikini amının eriyen derinliklerinde gidebildiği kadar derine sokuyordu. Ve kadın eriyordu. O kadar sıcak, o kadar vahşiydi ki yaşadığı hayal kırıklığı onu sinirlendiriyordu. Onu sabırsız yapıyordu.

"Bu konuda ne yapabileceğime bakacağım," diye homurdanarak döndü ve vadinin eğimli girişine doğru ilerledi. Megan'ın geçtiği yolun aynısı.

bir gün önce çekilmiş.

"Geçen gün vadiye gelmeden önce burada durmuştun," dedi, kadını öldürmeden önce yapmak için gönderildiği işi yapmaya kararlıydı. "Neden?"

Gözlerini derin vadinin girişine dikmiş, düşünceli bakışlarıyla onu izledi. Onun doğal kalkanını etrafına çekme yeteneğinin ince çekimini hissedebiliyordu. Çok samimiydi. Onu sardıkça, koruma sığ olsa da, onu ona bağladı, ruhunu onun bir parçası haline getirdi.

"Yürüyüş botları giyen biri cipi yaya olarak takip etmiş. İzler lastik izlerinden daha tazeydi. Kim olduğunu gördün mü?" diye sordu, sonra da yan camdan bakarak koyu renk perdeleri gözlerinin üzerine itip zemini net bir şekilde görmeye .

Derinleşen bağın bilgisinden kurtuldu, ona karşı korumalarını gevşetti ve kalkanı kendi etrafına daha fazla çekmesine izin verdi.

"O bendim." Durmadan nce Raider'ı geniş bir vadiye doğru yavaşlattı. "Siz yaklaşık altı saat önce cipi buldum. Buraya kadar geldim, virajın etrafında akalların kokusunu aldım." Vadinin diğer tarafındaki bir yarığı işaret etti. "Bu bölgenin çatlaklar ve mağaralarla dolu olduğunu fark ettim. İçeride bir labirent gibiler, birçoğu birbirine bağlanıyor. İlerinde saklandıkları mağaraya yaklaşmak için bunların arasından geebildim."

Megan başıyla onayladı. "Yaklaşık on yıl önce özellikle sert bir yağmur mevsimi geçirdik. Çukurlar sular altında kaldı ve birçoğu taşta derin oluklar açtı. Burası en çok etkilenen yaklaşık bir düzine bölgeden biri. Bu yarıklardaki seller sert ve hızlı bir şekilde gelirdi, birçoğu altlarında derinlere inen ve şimdi yağmur yağdığında su toplayan küçük mağaraları ortaya çıkardı."

Braden, "O yıkıntıların arasından geçmenin bir yolunu bulana kadar çalıştım," diye devam etti. "Lance'i aradığını duyduğumda senden çok uzakta değildim. Seni bekliyorlardı."

"Ama neden ben?" Anlamadığı da buydu.

Adam aracı tekrar ileri doğru hareket ettirirken, kadın camı indirdi ve vadinin derinliklerine doğru ilerledikçe dikleşen ve giderek yükselen duvarlara baktı.

Ona cevap vermedi. akalların geliş nedenini öğrenene kadar ona cevap vermenin bir yolu yoktu.

Arabayı dik virajdan geçirdi ve Mark ile Aimee'nin kullandığı siyah cipin arkasında durdu.

Kadının etrafına bakmasını izledi, gözleri kısılmıştı, duyamadığı bir şeyi dinliyor gibi görünürken neredeyse mesafeliydi. Sonunda, kapının kolunu kavradı ve güvenlik kontrollerini ayarlayıp onu takip ederken araçtan dışarı adım attı.

Onu izlemeye devam etti. Raider'ın ön tarafına yaslanmış, birkaç saniyede bir rüzgârda çakal kokusu olup olmadığını kontrol ederken, yüzünde ciddi ve yoğun bir ifade vardı.

"Çok genç görünüyorlardı." Hüzün kapladı içini, yaşanamadan heba edilen hayatlar için pişmanlık.

"Aimee yirmi üç yaşındaydı. Mark yirmi dört yaşındaydı," diye anlattı ona. "İkisi de özgürlüğü tanıyacak kadar uzun süre tutsaklıktan kurtulamamıştı."

Cipin açık kapılarına doğru ilerledi. Yoğun bir ölüm kokusu vardı, kana bulanmış iç kısım öğleden sonra güneşinin altında sıcaklıkla kaynıyordu. Adamın beklediği gibi kusmadı. Eğilip öne doğru eğilerek önce sürücü koltuğunun altını, sonra yanındaki konsolu kontrol ederken yüz ifadesi gerildi.

Sanki acı çekiyormuş gibi birkaç dakikada bir irkiliyordu. Ya da başka birinin acısını hissediyormuş gibi.

"Sizinkilerin bunu gözden geçirecek zamanı oldu mu?" diye sordu ona.

"İyice." Bulunacak bir şey yoktu. Birkaç fast-food poşeti, benzin makbuzları. Not yok, mektup yok, neden gittiklerini ya da neden öldüklerini gösteren hiçbir şey yok.

"Peki neden buradayız?" Geri çekildi ve yüzünde kaşlarını çatmış bir ifadeyle ona doğru döndü.

"Çünkü o Çakallar neredeyse yirmi dört saat boyunca burada sizin gelmenizi beklediler. SUV'u kontrol ettik. Bu kanyon başka bir hikaye. Santim santim üzerinden geçeceğiz. Kaya duvarına giden her kol, her mağara. Üstünden geçeceğiz. Çünkü Konsey'le kalacak kadar aptal olan Çakallar, izlerini iyi gizleyemeyecek kadar aptal olanlardır. Burada bir şey bırakmışlar. Çok uzun zamandır buradaydılar. Şimdi onların bıraktıklarını bulmak ve seni neden istediklerini anlamak bize düşüyor. Ve seni istiyorlar bebeğim. Çok kötü."

Gözlerinde korku parladı ama sadece bir saniyeliğine. Hemen ardından öfke, sonra da kararlılık geldi.

"O zaman isteyebilirler." Bir serin küçük gülümseme dudaklarını büktü.

Hesapçı, soğuk bir amaçla dolu. "Peki nereden başlıyoruz?"

Beşinci Bölüm

Vadinin dibinden, üzerinde yükselen uçurumun en üst kısmına doğru tehlikeli bir tırmanışla başladılar. Yerden on metreden daha yüksekte, tutamaklar çok azdı; ve bir düşüş onu s olsa da, kesinlikle canını yakacaktı.

Hedefleri, yukarıdaki uçurum evlerine açılan küçük, dar açıklıklardan oluşan bir gruptu. Kum ve yağmurun aşındırdığı bu açıklıklar, aralarında dar bir çıkıntı bulunan karanlık ve gölgeli yarıklar oluşturunuyordu.

Günün sıcaklığında tırmanış enerjisini tüketmiş, daha ilk küçük mağaralara ulaşmadan terlemeye başlamıştı. Megan, iri yarı Çakalların bu mağaraların içinde birkaç saatten fazla hayret etmişti, ta ki kendini taş zemine yaslayıp içeri girene kadar.

"Mağaranın içi çok daha büyük," diye seslendi, içeriye doğru ilerlemeden önce taşıdığı el fenerini yakarken. Bölgede çingiraklı yılan riski yüksekti, çölün diğer bir düzine zehirli sakinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Mağaralar günün serin, gecenin soğukunda ise daha sıcaktı; vahşi yaşam için mükemmel bir gizli sığınaktı.

Kalıcı, ince ve zararlı bir kokudan başka bir şey yoktu. Duyuları hiçbir tehlike ya da yaşam belirtisi algılamadı. Sadece Çakalları dolduran soğuk ve kötü niyet vardı.

Kendini mağaranın içine doğru itip Braden'ın iri bedenine yer açarken, "Bu çocuklar iğrenç kokuyor," diye mırıldandı.

"Evet, öyle." Ne yazık ki, Çakal Irklarının vücut kokusunun kalıntılarının dikkat dağıtıcı kokusu, duyularını cezbeden ve erojen bölgelerinin uyanmasına ve ulumasına neden olan erkek sıcaklığının kokusu tarafından anında gölgede bırakıldı. Kalçalarını sıktı, ona duyduğu çekimin ıslak kanıtının amının dış kıvrımlarını ıslattığını hissetti.

Ve adam tam olarak ilgisiz de sayılmazdı. Adamın bakışları ona değdiğinde kızardı; adamın yüz ifadesinde gezinen ağır gözkapakları, şehvetli farkındalık pek de rahatlatıcı değildi.

Karşısında hareket eden sert bedene bakmak yerine, ışığı mağara duvarları üzerinde gezdirdi. Mağara sırtın içine doğru iyice uzanıyordu,

kolayca on fit genişliğinde ve belki de on iki fit uzunluğunda, duvarın içine açılan ve uçurumun daha da gerisine giden birkaç geniş yarık vardı.

"Uçurum evlerinin bu kadar büyük olduğunu bilmiyordum," diye mırıldanarak ışık huzmesini en geniş yarığa yönlendirdi. Taşın içine açılan bir kapı gibi görünüyordu.

"O yarık uçurumun dibindeki başka bir iç mağaraya açılıyor. Seni içine hapsedtikleri tünele giden tüneli bulmadan önce onları o kadar takip ettim. Gerçi çok uzağa gittiklerini sanmıyorum; tepenin derinliklerine indikçe tüneller labirent gibi oluyor."

O konuşurken ona baktı ve uçurumdaki evde hareket etmeye başlamasındaki özgüveni izledi.

"Peki ne arıyoruz? " Ayağa kalktı, tavan ancak doğrulmasına izin verecek kadar yüksekti.

Braden'ın omuzları çökmüş, başı öne eğik bir şekilde ona bakıyordu.

"Jonas ve adamlarının üstteki iki mağarayı tam olarak incelemeye vakitleri olmadı," dedi. "Ben sadece hiçbir şeyin gözden kaçmadığından emin olmak istiyorum."

"Tünellerde kaybolmamayı nasıl başardın?" Taşın içinde bir labirent olduğu düşüncesi ürkütücüydü ve bir tane aramaya kalkışmak umurunda değildi.

"İyi bir yön duygusu." Sesine eğlence karışmıştı. "Endişelenme; tüneller bir sorun teşkil etmemeli. Onları aramak için görüş noktalarından ayrılmazlardı. Sizi bekliyorlardı ve onları kullanmayacağınızı biliyorlardı."

Karşı duvara geçip ışığı yakından tutmadan önce kabaca nefes aldı. Çakalların onu beklediğini, onu izlediğini düşünmek istemiyordu.

"Bunlar uzun zamandır burada değil." Parmaklarını taşın üzerinde gezdirerek onları yaratan güçlere hayret etti. "Bu vadiyi yıkan fırtınalar korkunçtu. Önceleri küçük bir uçurumdan başka bir şey değildi. Şimdi ise neredeyse gizli bir taş harikalar diyarı. Mağaracılar Derneği'ne bu tünellerden bahsetmeliyim ki keşfedip haritalandırabilsinler."

Tünellerde ve mağaralarda dikkatsiz kişilerin kaybolması ihtimaline karşı uygun GPS takip cihazlarının yerleştirilmesi şarttı.

"Ve doğanın sırlarından biri daha çözülüyor," diye mırıldandı Braden.

"Ama hayatlar kurtarılıyor." Bu hafif kınama karşısında omuz silkti. "Özellikle de yollarını kolayca kaybeden çocuklar."

Çocukken bunu tam olarak kaç kez yapmıştı? Sayılamayacak kadar çok. Babası, şimdi bile, bir mağarada ya da çölün bilinmeyen bir yerinde kaybolduğu zamanlarda onu bulmaya çalışırken yaşadığı tüyler ürpertici hikâyeleri anlatırdı.

"Bazı sırların gizli kalması gerekir." Sesi şimdi gergindi, mağaranın diğer tarafındaki çıkıntılardan birini incelerken derinlerde yatan bir öfkeyle gerilmişti.

Bilim adamlarının Irkları yaratırken çözdükleri sırları kastettiğini varsaydı. İzlediği haberlerden, Irk Hakları konusundaki tartışmaların, Püristlerin hayvan DNA'larının onları insan tanımından diskalifiye ettiğine dair inançlarından kaynaklandığını biliyordu. Sanki insan DNA'sının kayda değer bir değeri yokmuş gibi. Irklara karşı büyüyen ırkçılık ve önyargı çılgınlıktı. Ve onun öfkesini duyabilse de, uzaktan hissedebilse de, kafasına vurmuyordu, çiğ ve acı vericiydi. Sadece doğal olarak oradaydı. Nefes almasına ve işlevini yerine getirmesine izin veriyordu. Anomali rahatlatıcıydı - kafa karıştırıcı ama rahatlatıcıydı.

"Doğa doğru olduğuna inandığı şeyi yapar." Taş duvara yaslandı ve merakla adamın geniş sırtına baktı.

"Yaşamaya değer biri olarak görülmeseydin burada olur muydun sence Braden?" Adam yavaşça yüzünü ona dönerken başını eğdi.

Mağarayı dolduran loş ışıktaki gözleri kısılmıştı, yüz ifadesi dalgındı.

"Buna değer görmeseydim her gün bunun için savaşmazdım," diyerek onu temin etti ve araştırmakta olduğu şeye geri dönmekten önce dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ben sadece bazı şeylerin kurcalanmaması gerektiğine inanıyorum, Yaratılış da bunlardan biri."

Kim olduğunu, ne olduğunu kabul ediyordu. Ama sesindeki pişmanlığı da duymuştu. Belki de onu hayal kırıklığına uğratan genel olarak dünyaydı. Onu olduğu gibi.

Boğazını temizledi, gergindi. "Bazen kurcalamak güzel bir şey yaratır," diye fısıldadı sonunda, ona baktı, bakışları şaşkınlıkla titrerken dudaklarını yaladı.

"İşe dönelim," diye mırıldandı ve asi duygularının başını belaya sokmasına izin vermeden önce ondan uzaklaştı.

Bir kereden fazla daha iyisini öğrenmemiş miydi?

Başını sallayarak elindeki işe geri döndü ve ışığı arazinin derinliklerine doğru uzanan açıklığa tuttu. Işık huzmesi bir kayanın çıkıntısının altına sıkışmış katlanmış bir kâğıt parçasına takıldı. Tünele doğru ilerleyerek eğildi ve ışığı üzerine tutmadan önce kâğıdı çekip çıkardı. Bilgisayarda basılmış çizelge lanetleyiciydi.

Fields, Megan. Devriye Programı. Parmakları kâğıdın üzerinde gezinirken içinden nefret akıyordu. Kişisel nefret. Bu Çakal Irkları'nın kişisel olmayan kötülüğü değildi. Daha yakındı. Tanıdıktı. Bu hissi, tüm yaratıkların bir şeye dokunduklarında bıraktıkları psişik izi biliyordu. Dudağını ısırды, parmaklarını kâğıdın üzerinde gezdirmeye devam ederken kaşlarını çatты. Duygu zayıftı ama kötüydü. Bu çizelgeyi basan her kimse onu neyin beklediğini biliyordu. Biliyordu ve bilgiden gelen güç hissinin tadını çıkarıyordu.

"Ne oldu?"

Megan kulağının dibinde Braden'in sesini duyunca irkilerek sıçradı ve ancak o zaman Braden'in onu ne kadar kolay kandırdığını fark etti.

"Bu şerifin ofisindeki bilgisayarlardan." Çıktının üst kısmındaki yer belirleme numaralarına kaşlarını çatarak baktı. "Yazıcı otomatik olarak yer belirleme numaralarını yazdıran ofisin konumunu gösterecek şekilde ayarlıyor."

"Sık sık basılıyorlar mı?" Braden uzandı ve kadın yüzünü ona dönerken elindeki kâğıdı aldı.

Megan omuz silkti. "O kadar sık değil. Ben bir kopya alıyorum ve Lance'de de onun kopyası var. Tabii biri daha fazla basmazsa. Ama sisteme girmek için şifreye ihtiyacın var."

"Yine de kusursuz bir sistem değil." yavaşça salladı, kâğıda bir süre daha baktıktan sonra tekrar katlayıp cebine soktu. "Bunu laboratuvara göndereceğim ve herhangi bir parmak izi bulup bakacağım. Gerçi bunca zaman sonra onu taşıyan Coyote'ninkiler dışında bir şey çıkacağından şüpheliyim."

"Konsey hakkında duyduklarıma göre, yüksek profilli ya da iyi korunan kadınların peşine düşmüyorlar," dedi sonra, yıllar boyunca izlediği raporları hatırlayarak. "Kaçakları ya da ailesi olmayan yoksul kadınları kaçırıyorlar. Ve sadece birini ölüm için işaretlemiyorlar. Neden şimdi rutinlerini değiştirsinler ki?"

Aptal değildi. Peşinde oldukları daha başka bir şey olmalıydı. "Haklısın."

Elini kaldırdı, saçlarından dökülen tutamları geriye doğru itti.

Altın rengi gözleri, kız ona baktıkça daralıyordu. "İşte

istedikleri bir şey daha var. Ne yazık ki, bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Öğrenene kadar birlikte savaşacağız. Yalnız gitmek yok. Megan. Savaşmana ve yaşamana izin vereceğim konusunda bana güven."

Adamın sözleri karşısında dudakları aralanırken, kalbi adamın yakınlığı karşısında hızla çarpmaya başladı. Savaşma fırsatı için , bu adamın hayatının bir parçası olma şansı için değil.

Dudakları kıvrıldı, yumuşak bir gülümseme yüz hatlarını yumuşattı. "Şaşırdın mı?"

"Biraz," diye itiraf etti, adamın elinin şimdi boynunun yan tarafını kavradığının, başparmağının kulağının hemen altındaki hassas etin üzerinde yumuşadığının farkındaydı. Etraflarını saran yakınlık vücudunun her hücresini istila ediyor gibiydi.

"Neden?" Başını öne eğdi.

Omuz silktili, içinde biriktiğini hissettiği uyarılma ve duygu karmaşası içinde kararsızdı. Braden, her ne kadar çıldırtıcı olsa da, karşı koyması imkânsız bir şekilde onu kendine çekiyordu. Kollarının ona sarılmasını, dokunmasını ve öpmesini istiyordu; ama daha da çok, adamı istiyordu.

"Neden burada kaldın?" diye sordu sonra ona. "Gözlerindeki vahşiliği görüyorum Megan, özgürce koşma, savaşma ve hayatın alevleri içinde dans etme ihtiyacını. Lance'in sana bir silah yerine bir Wounder vermesine izin veriyorsun ve içinde bulunduğun bu köşede boğulmana izin veriyorsun. Neden?"

Empatisiyle savaşma ve onu kontrol etme konusundaki başarısızlığının utancı bir kez içini doldururken kaşları çatıldı. "Burası benim evim," diyerek onun dokunuşundan kurtulmaya çalıştı.

"Bu senin hayatın değil." Onun her gün uzak durduğu kelimeleri söyledi.

"Bu seni ilgilendirmez." Ondan uzaklaştı, onun sıcaklığını kaybettiğinde vücudunda oluşan anlık ürpertiye görmezden geldi.

"Bu beni çok ilgilendirir," diye güvence verdi ona, hâlâ tünelin çıkışını kapatıyordu. "Çok güçlü bir kadın görüyorum. En soğuk geceleri ısıtacak ya da en kanlı savaşta savaşacak kadar ateşi olan biri. Yine de buradasın, uyuşturulmuşsun, aklını kaçırarak kadar sıkılmışsın."

Sesi nazik ve rahatlatıcıydı ama aynı zamanda koyu, zengin bariton tansiyonunu yükselterek onu tahrik ediyordu. Eğer bu onu korkutmasaydı çok eğlenebilirdi. Kalamayacağını bilse bile bu adamı sevebilirdi.

"Sıkıldınız mı?" Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Braden, çölün bu küçük köşesini nasıl sıkıcı bulabilirsin? Bu kadar çabuk savaşa dönmeye hazır olmadığına emin misin?"

Hedefe çok yaklaşmıştı, her geçen yıl ona eziyet eden pek çok şeyi yüzeye çıkarıyordu.

"Burada bir savaş buldum," diye yumuşak bir sesle karşılık verdi. Onu tünelin kenarındaki taş duvara yaklaştırdı. "Şimdi sadece neden bir savaş olduğunu anlamam gerekiyor. Neden güzel, görünüşte normal bir genç kadın birdenbire onu öyle ya da böyle umursamaması gereken bir Konsey tarafından ölüm için hedef alınsın? Sen ne yaptın Megan? Ne gördün sen?!"

Sertçe nefes aldı, adam bu soruyu sorduğunda korkudan arta kalan bir şeyle ona baktı. Ne yapmıştı? Ne görmüştü? Kaderinde olduğunu bildiği hayatı yaşamaktan başka bir şey istemezken neden evinin, ailesinin güvenliğine geri kaçmış ve çok sevdiği çölde saklanmıştı?

Çünkü korkuyordu. Kolluk Kuvvetleri Akademisi'nin kalabalık ortamında, bir ekip içinde çalışmanın, çeşitli duygularla, karanlık, çoğu zaman acı veren duygularla başa çıkmanın, konsantrasyonun imkansız olduğu noktaya kadar dikkatini dağıttığını öğrenmişti.

Kursları onur derecesiyle geçmişti. Ancak iş eğitim manevralarına geldiğinde, çoğu zaman ekibin yanı sıra kendisini de tehlikeye atmıştı. Yine de bunun Konsey'le hiçbir ilgisi yoktu.

"Konsey'in ilgileneyeceği hiçbir şey yapmadım ya da görmedim." Ona ne kadar yanıldığını söylerken yumruklarını iki yanında sıktı. "Buradayım çünkü burası evim. Burada bir fark yaratmak istiyorum."

"Burada savaş yok." Gözleri aldatıcı bir şekilde nazikti: kehribar renginin saflığının altında yatan soğukkanlı ve sakin hesaplamayı görebiliyordu. "Burada ateş yok, Megan." Megan arkasındaki soğuk duvara doğru çekilene kadar vücudu ona sürtünerek yaklaştı. "Heyecan yok, çok çevik zihnini ve bedenini harekete geçirecek hiçbir şey yok. Sen adalete açsın. Macera ve heyecan için. Açlık çekiyorsun ama yine de kendi sınırlarının ötesinde seni bekleyen zıyafetten uzak duruyorsun. Neden?"

"Belki de korkuyorumdur?" Ağzının gerginlikten kuruduğunu hissederken kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdı. Adam çok yakındı, kadının kimseye açıklamadığı sırları öğrenmeye çok niyetliydi. "Broken Butte güvenli-"

Göğsünden gelen uyarı hırıltısı, başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde sözlerini kesti.

"Yalanların bir kokusu olduğundan hiç bahsetmiş miydim?" diye sordu ona, yaklaşırken sesi yumuşaktı. "Tatlı, tahrik olmuş bir kadının kokusunu bir yalanın kokuşmuş rengiyle bozmak ne kadar utanç verici. Beni kızdırma, Megan."

Kesici dişlerini sanki onlardan korkması gerekiyormuş gibi gösteriyordu. Onun ısırmasından korkmuyordu; onu hazırlıksız yakalayan, dengesini bozan onun dokunuşuydu. Korktuğu şey buydu. Ve bu onu hem kendine hem de ona karşı öfkeliendiriyordu.

"Seni kızdırmıyor mu?" Braden'ın yanından kıpırdanarak geçerken göğsüne bastırdı ve Braden onu yavaşça takip ederken ana mağaraya doğru yürüdü. "Hayır, Braden." Uyarırcasına ona döndü ve parmağıyla buyurgan bir şekilde onu işaret etti. "*Beni* kızdırma ve burnunu ait olmadığı yere sokma. Elindeki sorunla ilgilen ve beni rahat bırak."

Şimdi neden günün her lanet dakikasında peşinde lanet olası bir Kedigil istemediğini hatırladı.

Kibir, çelik gibi sert kaslar ve olağanüstü, vahşi güzellik kadar onların bir parçasıydı.

Ve gücü de unutmayalım. Nefes almaktan başka bir şey yapamadan üst kolunu kavradı, onu döndürdü ve tekrar duvara doğru itti, ereksiyonu karnının alt kısmına bastırırken daha büyük vücudu onu yerinde tuttu.

Uyarılmışlık onu sardı. Sadece duyuları değil, vücudunun her hücresi açılmış, onun dokunuşu için yalvarıyor, yakarıyor gibiydi.

Kahretsin, buna ihtiyacı yoktu. Rahminin sıkıştığını hissedebiliyordu. Ve bir saniyesini bile kaçırmadı.

Bir eliyle kızın bileklerini başının üzerinde tutarken burun delikleri açıldı, gözleri karardı.

"Sakıncası var mı?" Kız, adamın tutuşuna karşı mücadele etti.

"Hiç umurumda değil," diye mırıldandı, başını zaten istismar edilmiş olan kulağına doğru eğdi ve dişlerini kulağının üzerinde gezdirdi.

Tamam, boku yemişti, hem de iyi bir şekilde değil.

Okşanınca ürperdi. Bu çok iyi hissettiriyordu. Neredeyse açgözlü bir ihtiyaç iniltisine dönüşecek olan sert nefes verişini durduramayacak kadar iyi. Bir ziyafetten bahsediyoruz. Sert, sıkı erkek etinden oluşan bir smorgasbord. Ve eğer karnına bastıran ereksiyon herhangi bir gösterge ise, lanet olası bir tank gibi inşa edilmiş ve yüklüydü.

Ona doğru eğilirken elleri adamın kavrayışına karşı gerildi, dokunuşuyla onu saran hislerden kurtulmak için mücadele etmesi gerektiğini biliyordu. Ama öyle değildi. Onun gücüne, sıcaklığına daha da yaklaşıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. İhtiyacını geri çekmeye zorladı, kanı vücudunda hızla akarken nefes nefese kaldı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Başını sallamaya çalıştı ama adam kulak memesini dudaklarının arasına alıp okşarken göz kapakları sadece zevkle dalgalandı.

"Kıpırdama." Hırlayarak sikini kadının karnına daha sıkı bastırdı.

"Adil davranmıyorsun," diye itiraz etti, tırnakları adamın omuzlarını ısırırken, kendisini ona çeken çekimle savaştı. Bunu hissetmesine, buna ihtiyaç duymasına izin veremezdi. "Bunun bir yere varamayacağını biliyorsun."

"Bir yere gitmeye çalıştığımı kim söyledi?" Eğlence ve saf erkek şehveti sesini kalınlaştırdı. "Ama o ateşli küçük vücudunu bana sürtmeyi bırakmazsan, seni burada, bu lanet mağaranın ortasında becereceğim. Şimdi kıpırdama."

Adam geri çekilirken diğer eli kadının kalçasına kilitlendi ve başını eğerek dudaklarının kadının boynunu sıyrmasına izin verdi.

Kahretsin, bir erkekle birlikte olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Hepsi bu kadar olmalıydı, çünkü eğer öyle değilse, başı hayal edebileceğinden çok daha büyük bir beladaydı.

"Bütün suçu bana at, neden atmıyorsun?" Küçümsemeye çalıştı, gerçekten de öyle yaptı. Ama dudaklarında titreyen gülümseme sesine de yansdı.

"Böylesinin çok daha kolay olduğu kesin." Başını kaldırırken kıkırdadı, bileklerini bırakıp onu etrafında ördüğü şehvetli büyüden kadar daha da geriye gitti.

Minnettar olmalıydı.

Bunun yerine hayal kırıklığı içinde sızlanmak istedi. "Eminim öyledir." Gözlerini devirdi ve bir kez daha dengesini sağlamak için savaştı. "Burada işimiz bitti mi, yoksa kontrol etmek istediğin başka bir şey mi vardı?"

Eğilip duvara yuvarlanmış olan el fenerini aldı ve kapatıp kemerine tekrar taktı. O sabah dolabından çıkarıp kılıfına koyduğu kötü makineli tabancanın hemen yanına. Bir daha Wounder taşırsa lanetlenirdi.

"Oh, kontrol istediğim pek çok şey var." Ağır gözlerle bakınca midesi kasıldı, amı spazm geçirdi.

"Eminim vardır." Göğsünde yükselen kahkaha sesini gizledi. "Ama bu lanet mağaralarla işimiz biterse gerçekten kasabaya dönmek istiyorum. Burada hâlâ bir tür hayatım var. Yaşamak bana biraz tatmin veriyor, biliyorsun. Ve oldukça acıkmaya başladım."

Yemek için, ağrıyan klitorisini azarladı. Sadece yemek. Seks yok. Bir Cinsle seks yapmak iyi bir fikir değildi. Her türlü komplikasyon içeriyordu. Sahiplenme, kibir ve şu anda aklından çıkaramadığı diğer sıfatlar. Yine de iyi sıfatlar olmadıklarından emindi.

"Hmmm," diye mırıldandı. Gürleyen ses rahatlatıcı değildi. "Yola çıkmadan önce emin olmak için diğer mağarayı kontrol edeceğiz. Eğer programı burada bıraktılsa, vadinin karşısında başka bir şey de bırakmış olabilirler."

"Tamam." Bir tırmanış daha. Tam da ihtiyacı olan şey. Bu sefer o önden gidiyordu. O hassas burnuyla onun rüzgârını arkasına alamazdı. O kadar ıslaktı ki, şehvetten başka bir şey kokmadığından emindi. Vahşi, sıcak şehvet.

Boku yemişti. Ve eğer dikkatli olmazsa, bu çok iyi bir şekilde olacaktı.

Onu büyüledi.

Braden, Megan Fields ve onun çeşitli gizemleri söz konusu olduğunda başının çok büyük bir belaya girebileceğini kabul etti. Onu endişelendiren sadece uyarılma değildi. Daha önce de tahrik olmuştu ama hiç bu kadar aç olmamıştı, bilim adamlarının laboratuvarlarda yaptığı uyuşturucu kaynaklı "testlerin" dışında bir kadına bu kadar niyetlenmemişti.

Megan onu acıktırmaktan fazlasını yaptı. Onun özlem duymasını sağladı ve bu çok tehlikeli bir şey olabilirdi. Ama aynı zamanda onu meraklandırıyordu. Merak kediye öldürür, diye düşündü alaycı bir şekilde, bir sonraki mağarayı ararken, ondan akan tatlı sıcaklığı görmezden gelmeye çalışıyordu.

Onu tatmak için o kadar çaresizce yanıp tutuşuyordu ki, dilinin altındaki küçük, neredeyse fark edilmeyen bezler şişmiş gibi hissediyordu. Bilim adamları bunları insan/hayvan genetiğindeki anomalilerden biri olan gelişmiş tat tomurcukları olarak tanımlamışlardı. Bunlardan epeyce vardı.

Ama bezeler hiç iltihaplanmamış, şişmemişti. Ve kesinlikle ağzına baharatın ince tadını dökmemişlerdi. Ama şimdi döküyorlardı. Megan'ın tadına bakma, dilini onun ağzına sokma ve yumuşak dudaklarının onu sardığını hissetme düşüncesi bile zonklamalarını artırıyordu.

Bu düşüncenin sikine ne yaptığından bahsetmiyorum bile. Baş, hafiflemeyi reddeden bir diş ağrısı gibi çarpıyordu. yapabilirdi ama dün gece bunun her zamankinden daha az tatmin getirdiğini öğrenmişti. "Mastürbasyon yapacak" bir tip olmadığını tahmin ediyordu. Seksten hoşlanıyordu. Kadınları seviyordu. Tadını, sesini, yumuşaklığını, kadınları onlar yapan tüm o eşsiz niteliklerini. Tırnaklarının doruğa ulaştığında omuzlarını deldiğini hissetmeyi ya da kalçalarının arasından kremlerini yalarken dilindeki topraksı şehvetin tatlı patlamasını. Kadınlar çıldırmış bir dünyanın yumuşaklığıydı. Ama Megan onu çıldırtıyor, delirtiyor, tadına bakmak için öylesine çaresiz bırakıyordu ki, onu mağaranın zeminine götürüp bir hayvan gibi üstünü örtmenin eşiğine gelmişti.

"Burada hiçbir şey yok Braden." yorumu ilk kez yapmıyordu. "Çatlak yok, tünel yok, gizli küçük çıkıntılar yok."

Evet, bunu beş dakika önce anlamıştı. Ama *kadın* buradaydı, kokusu taş duvarların arasına sıkışmış, duyularını okşuyor ve onu anlamak için zamana ihtiyaç duyduğu tuhaf bir şehvetle dolduruyordu. Nasıl kontrol edeceğini bulmak için.

Mağaradan ayrılırlarsa rüzgâr kokunun çoğunu dağıtacak ve çevredeki toprak kokuyu dağıtacak. Bu kokunun tadını çıkaracak zamanı olmayacaktı. Hafızasında, hiçbir kadın onun dokunuşuna bu kadar doğal bir şekilde sıcak bakmamıştı. Neredeyse aşağılayıcıydı. Lanet olsun, çok tahrik ediciydi. Buna doyamıyordu ve eğer kadın dikkatli olmazsa, yakında bunun tadına bakacaktı.

"Aramaya devam et." Aradığı duvar boyunca eğildi ve taş boyunca çaprazlama uzanan bir yarığı keşfetti.

İnceydi, parmaklarının ucuna ancak yetecek genişlikteydi ama ilgileniyormuş gibi yapmak için yeterliydi.

"Bakmaya devam et!" diye haykırdı abartılı bir sabırla nefes almadan önce. "Çok patronluk taslıyorsun."

"Ve çok tartışmacısın, ama bunu belirttiğimi görmüyorsun." Onu gülümsetmişti. Biri onu gerçekten gülümsetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Onunla tartışmayı seviyordu, onu dinlemeyi ve ona meydan okumayı seviyordu. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak bir meydan okumaydı ve onu sürekli tetikte tutuyordu. Ve eğer yanılmıyorsa, daha önce dudaklarında kesin bir gülümseme belirmiş ve sesinde yankılanmıştı.

"Öyle değil mi?" Şimdi kesinlikle gülümsüyordu. Sırtını ona dönmüş olabilirdi ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

Çaktırmadan, biraz rahatlama umuduyla sikinin sert uzunluğunu kot pantolonunun altına kaydırđı. Gözlerini kapatıp kızın kokusunu kafasının derinliklerine çekerken, lanet şey daha da şişmiş gibi görünüyordu.

"Hangisi bu mağarada beklediyse burada uzun süre kalmış olamaz," dedi sonunda. "Diğeri gibi kokmuyor."

Bunu kendisi de fark etmişti.

"İkisinin de diğesinde biraz zaman geçirdiğinden şüpheleniyorum." Omuz silkti. "Çakallar takım halinde daha iyi çalışır. Acımasızlıklarında birbirlerine meydan okurlar. Bu onları daha acımasız yapar."

Kadının gölgeli bir köşeyi kontrol etmeyi bitirip yüzünü ona izledi. El fenerini kapatıp kemerine takarken yüzü kızarmış, göğüs uçları tişörtüne baskı yapıyordu. "Sanırım burada işimiz bitti?"

"Şimdilik." Etrafına son bir kez daha baktı. "Umarım bu akşama kadar Jonas bizim için bazı bilgiler ve öldürölen Irkların resimlerini getirmiş olur. Onlara yakından bakmanızı ve tanıyıp tanımadığınızı görmenizi istiyorum."

Eğitmenleri bile bir gün önce onları tanıyamazdı.

"Kulağa hoş geliyor." Başını salladı. "Evde seninle kaldığım için market alışverişı yapmam gerekiyor. Eminim çok yiyorsundur, değil mi?"

Bakışları onun üzerinde gezindi. Onun ereksiyonunu fark ettiğİ anda anlamıştı ve gözleri şaşkınlıkla açıldığında neredeyse kahkahalarla gülecekti.

"Çok güçlü bir iştahım var." Kadının yüzünü saran sıcaklık yüzünden gülmekten neredeyse .

Boğazını temizledi, bir kısmı tahrik, bir kısmı eğlence olan gergin bir ses çıkardı. "Eminim öyledir," diye mırıldanarak mağaranın girişine doğru ilerledi. "Bu beni hiç şaşırtmazdı."

Kahretsin, çok . Cehennem kadar sert, şimdiye kadar tanıştığı herkes kadar alaycı bir ağzı ve bir kadının sahip olması gerekenden daha fazla sırrı vardı. Ama onu güldürüyor ve diken üstünde tutuyordu. Büyük bir başarı.

"Kendiniz için de bol miktarda protein stoklamak isteyebilirsiniz." Sesini kontrollü tuttu, hiçbir eğlence ya da gizli anlam belirtisi göstermedi. "Gücüne ihtiyacın olacak."

Ona döndü, yüzünde kasıtlı olarak masum bir ifade ile karşılaşana kadar dudaklarında bir cevap vardı.

Ellerini kalçalarının üzerine koyarken gözlerini kısmış, dikkatleri adamın kalçalarının arasında kanı deli gibi çarpan olgun kıvrımlara çekmişti.

"Beni kandıramazsın, Arness." Dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerken o mükemmel küçük kaşını kaldırdı. "Öyle olduğunu sanıyorsun. Bunu istiyorsun." Sonra gülümsedi. Dudaklarının seksi, yavaş kıvrımıyla Arness iniltisini bastırmak için dişlerini sıktı. "Belki de tüm bu enerjiye ihtiyaç duyacak olan sensin. Senin için çok fazla olabilirim, biliyorsun."

Sonra döndü ve güzel poposunun bir seğirmesiyle çıkıntının üzerinden, onu derenin zeminine geri götürecek ilk dayanağa doğru adım attı.

Onun için çok mu fazla? Şüpheli. İmkansız değil. Ama çok, çok şüpheli.

Altıncı Bölüm

Megan da bundan şüpheliydi. Kalan mağaraları araştırırlarken, Braden'ın kalkanından yararlanma yeteneğini kullanarak Empati'nin daha az istenen etkilerini engellemek ve bunun yerine yeteneklerini cevapları aramak için kullanmak için duyularını uyanık tutmak için savaştı.

Bu işte usta değildi. Daha önce hiç bu şekilde çalışma fırsatı olmamıştı ama şimdi bu fırsat ilgisini çekiyordu. Ve adamdan aldığı sıcaklık ve ince bilgilerden de. İçinde karanlık yerler vardı ama onları saklıyordu; kendisini etkilemelerine izin vermiyordu. Şiddet vardı, evet. Ama yumuşatılmıştı, şefkatle yumuşatılmıştı.

Bir de baskınlık vardı, ödünç aldığı kalkanları -kontrol ettiği kalkanları-aşındıran bir baskınlık.

Onu yokladı, eğlenceyi, şehveti ve giderek büyüyen bir açlığı hissetti.

Bunu görmezden gelmeye çalıştı, bunun yerine mağaralarda hâlâ varlığını sürdüren duygu ve eylem kalıntılarına odaklandı. Gerçi tutunacak pek bir şey de yoktu. Çakallar buraya öldürmeye gelmişti. Breed çiftini Broken Butte'tan beri takip etmişlerdi ama oradan başlayacaklarını nereden biliyorlardı?

Çifti öldürmek ve sonra da Megan'ı beklemek için oradaydılar. Bunu hissetmişti; akıllarında en çok bu vardı. Temiz bir temizlik, ama ne için? Neyi saklamaya çalışıyorlardı?

"Burada hiçbir şey yok." Son mağaraya girdiklerinde Braden sonunda içini çekti, çıkıntıda durdu ve kısık gözlerle aşağıya baktı. Başını kısa ve sert bir şekilde salladı. "Raider'a geri dönelim ve yola çıkalım. Jonas'ın yanında götürdüğü Çakal'ı başka bir şey bulup bulmadığına bakacağım."

Megan onu takip ederken o çıkıntıdan vadiye geri dönen dar patikaya doğru sallandı.

Megan, Raider'a doğru yürümeye başlarken örgüsünden kaçan saç tellerini geriye itti. Çölden çıkmaya, akşam yemeği için kasabaya gitmeye ve sonra da yumuşak, rahat yatağına dönmeye hazırdı.

Geçen haftadan kalan morluklar ve uçurumun yamaçlarına tırmanırken topladığı yeni morluklar acıyla zonkluyordu. Kulağı yanıyor ve amcığı, Braden'in da en az kendisi kadar bildiği bir şeyle savaştığını bilerek ona eziyet eden erotik, şehvetli bir ağrı geliştirmişti. O da bunu çok istiyordu; Braden'dan daha kötü durumda olabilirdi.

"Burada gerçekten ne bulmayı umuyordun Braden?" Merakla onu izledi, hâlâ neyin peşinde olduğundan emin değildi.

"Her şey. Her şey. Hiçbir şey." Adamın tembel ses tonundaki omuz silkmeyi duyabiliyordu ve sinirlenerek dişlerini sıktı.

"Üçte iki fena değil." Gözlerini devirerek şüpheli başarılarıyla alay etti. "Bu vadide bulabileceğimiz her şeyi bulduk ama sorumuzu yanıtlamak için ihtiyacımız olan hiçbir şey bulamadık. İyi gidiyorsun, Braden." Sürücü tarafındaki kapıyı sarsarak açtı ve rahat bir nefes alarak aracın serin konforuna doğru kaydı.

"İğnelemeyi çok iyi yapıyorsun, Megan." Yolcu koltuğuna kayarken ona döndü, rahatça arkasına yaslandı ve dudaklarını yavaşça, fazla seksi bir kıvrımla gülümsedi. O dolgun alt kıvrım meme uçlarının sızlamasına neden oldu. Bir erkeğin gülümsemesi kadar basit bir şeyin meme uçlarını sızlatması, onları çevreleyen o şehvetli kıvrımların hissini özlemelerine neden olması kötüydü.

"Deniyorum." Sinirli bir şekilde boğazını temizledi ve tamamen erkeklere özgü bir bıkkınlık homurtusu çıkaran adamın cazibesinden hızla uzaklaştı.

Bu onu tahrik etmemeliydi. Aşağılayıcıydı, hiçbir şekilde erotik değildi. Ama bu ses kalçalarını sıkılaştırdı ve karnını ağrıttı. Lanet olsun.

Belki de çok kullanışlı olan küçük klitoral uyarıcı Cep Roketi'nin zamanı gelmişti. Cep Roketleri güzeldi. Ya da vibratörü. Cinsel boşalma ihtiyacı bu kadar zorunlu hale gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Belki de hiç bu kadar zorunlu olmamıştı, diye düşündü. Ne de bir erkeğe bu kadar yakın olma isteği uyandırma, ona ihtiyaç duyma yeteneği vardı.

Ve ona ne yaptığını biliyordu. Bunu onun gözlerinde, başını kaldırışında, burun deliklerinin açılmasında görebiliyordu.

Onun kokusunu alabiliyordu, sıcaklığının ve uyarılmışlığının kokusunu. Ve bunu saklamanın hiçbir yolu yoktu.

Bu düşüncenin hemen ardından bir başkası geldi. Irkların duyularının değiştirilmiş DNA'ya sahip olmayanlara göre daha gelişmiş olduğunu biliyordu. Ama merak ediyordu, ne kadar gelişmişlerdi?

Göz ucuyla ona baktı ve boğazını temizledikten sonra "Kulakların nasıl?" diye sordu.

"İşitmem mi?" diye sordu, sesi tembel eğlence ve biraz da merakla doluydu.

Gözlerini masumca açarak ona doğru baktı. "İşitme duyunuz. Bilirsin, kulakların? Bir şeyleri diğer insanlardan daha iyi duyabiliyor musun?"

Gözlerini tekrar önündeki yola çevirirken yanaklarının derisinin altında oluşma tehdidinde bulunan kızarıklıkla savaştı.

"Melez olmayanlardan daha iyi mi demek istiyorsun?" diye sordu ilgiyle.

Bu erkek masumiyetine bir an bile güvenmemişti ama gülümsemesini saklamak için mücadele ediyordu.

"Evet." Kısaca başını salladı. "Demek istediğim de bu."

"Bilmiyorum." Sesini soğuk bir eğlence doldurdu. "Kulakların ne kadar iyi duyuyor?"

Onun otuz bir çektiğini duyamazdı ama eli de vızıldamıyordu...

"Normal." Omuz silkti.

"Neyi normal olarak sınıflandırırırsınız? Benim duyabileceğimi düşündüğün neyi duyamazsın?" Onunla alay mı ediyordu?

Ona şöyle bir baktı ve yüzündeki meraklı ifade karşısında kaşlarını çatı. Gözlerinde gizlenen kahkaha mıydı? Neden bilmek istediğini tahmin edemezdi herhalde?

Adamın kullandığı kalkanları inceledi ama eğlenceden başka bir şey algılayamadı.

"Bilmiyorum." Direksiyonu daha sıkı kavrarken, rahat ve sadece onun eşsiz Irk yetenekleriyle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalıştı. "Ben mutfakta olsaydım ve sen de evimin oturma odasında olsaydın... diyelim ki... bir çift saç kesme makinesi kullansaydın bunu anlamazdım." Bu iyi bir tezat gibi görünüyordu. Küçük, eşit bir ses titreşimi, çok sert değil, duyması çok kolay değil.

"Saç makası mı?" diye sordu tereddütle.

"Evet." Tüm ciddiyetiyle başını salladı. "Saç makası."

Koltuğunda kıpırdanırken boğazını temizleyerek gerildi. "Vibratör kullandığını duyup duymayacağımı mı öğrenmeye çalışıyorsun Megan?"

Nefesi kesildi, yüzü utançtan alev alev yanarken başı döndü ve adamın yüzündeki dar gözlü şüpheyi yakaladı.

piste bakmak için geri çekildi.

"Hayır," diye haykırdı, şok olmuştu. Adam nereden biliyordu?

"Çünkü eğer öyleysen, sana şimdi söyleyeceğim: Ben bilirdim. Sen boşalırken aminin tatlı kokusunu alırdım ve en sessiz vibratörü bile duyardım. Ve hiç ama hiç hoşnut olmazdım. Seni tokatlamak zorunda bile kalabilirim."

Sıkıca yutkundü, kışının beklentiyle değil, daha çok korkuyla karıncalandığından emindi. Adamın dizinin üzerinde gelişigüzel duran eline baktı. Geniş, güçlü...

Koltuğunda kıpırdandı.

"Kastettiğim bu değildi," diye mırıldandı. "Seni ne ilgilendirir ki?"

Çok ileri gidiyordu. Megan'ın sahip olduğu her cinsel düğmeye basmıştı ve şimdi de bu düğmelerin vücudunda yarattığı gerilimin dağılmasını sağlayacak bir rahatlamayı ondan esirgemeye çalışıyordu. Hiçbir erkeğin aşmaması gereken sınırlar vardı ve Megan'a göre bu da onlardan biriydi.

"Kadınsı ateşinin kokusunu alabiliyorum, Megan." Sesi alçaldı, sözleri kızın yanaklarının altına bir sıcaklık gönderdi.

"Ve buna benim sebep olduğumu biliyorum. Tatmine ihtiyacın var; bunu benimle bulabilirsin ya da benimle acı çekebilirsin. Bu senin seçimin."

Bağımsızlığı içinde alevlenirken gözlerini kıstı.

"Bana emir veremezsin, Braden." Küçümseyerek burnunu çekti. "Ne şimdi, ne hiçbir zaman, özellikle de bu konuda. Beni bunu kanıtlamaya zorlama."

"Aramıza koyduğun bariyerleri test etmemek için sahip olduğum azıcık kontrolü kaybetmeye zorlama beni," diye karşılık verdi, sesi sakın ve uyarıcıydı. "Burada nasıl bir canavarla karşı karşıya olduğunu unutma Megan. Ben ne senin başkalarını ayarttığın gibi ayartabileceğin bir adamım ne de bu alanda seninle dalga geçebileceğin biriyim. İkimizin de iyiliği için, sonuçlarına istemiyorsan dikkatli ol."

Sesi karanlık, uyarıcı bir gümbürtüye sahipti, bu da kadının omurgasında ürpermelere yol açtı ve sinir sisteminde şimşek hızında küçük his parmakları dolaştı.

Megan dudaklarını Raider'ı durdurdu ve park sistemini devreye sokarak yavaşça ona döndü. Kapıya yaslanmıştı, bir kolu aşağıdaki kol dayama yerine uzanmış, diğeri ise yastığa dayanmıştı.

orta konsolun arasında. Rahattı ama dikkatliydi ve tahrik olmuştu. Kadın bu uyarılmanın kendisine doğru uzandığını hissedebiliyordu.

"Bir Cins olmak sizi normal ahlak ve mahremiyet yasalarından muaf kılmaz." Ona bakarken derin bir nefes aldı. "Orası benim evim Braden. Benim yatak odam. Kapı kapalıysa, koşullar ne olursa olsun, fiziksel tehlike dışında o odaya giremezsin demektir. Benden daha büyük ve daha ilkel olduğun için kuralları değiştirdiğini sanma."

"Ne yazık ki öyle." Hırladı, sert gümbürtüsü kızın kendi etrafında kurmaya çalıştığı sükûnet ortamını paramparça etti.

"Olmamalı ve buna ihtiyaç duyduğum için pişmanım. Ama sizin huzurunuzda kontrolümün olması gerektiği gibi olmadığını fark ettim. Doğru ya da yanlış buna dahil değil. Vibratörü benim duyabileceğim bir yerde kullanmak, başka bir erkeğin önünde çıırılçiplak soyunmakla eşdeğerdir, Megan. Daveti yerine getirmeye istekli değilsen bu hatayı yapma."

Çenesi öne doğru çıkıktı, uyarı karşısında damarlarında öfke kabarmıştı. "Hayır, hayır demektir Braden."

"Bunu zorlama, Megan." Şimdi hissedebiliyordu, adamın kontrolünün sınırı kayıyordu. Geri çekildi, adamın kendisi söz konusu olduğunda hayal ettiğinden daha ilkel, muhtemelen daha tehlikeli olduğunun farkına vararak dikkat kesildi.

"Megan." İki koltuk arasında duran elini kaldırdı, parmakları saç örgüsünden kayan saç tellerine gitti. Megan onu dikkatle izlerken onları düzeltti, Megan'ın nefes alış verişisi sert ve düzensizdi, Megan'ın alışılmadık altın rengi gözleri açlık ve mizahla parlıyordu. "İstememem gerektiğinden emin olduğum şeyleri özlememe neden oluyorsun. Senin istemediğinden emin olduğum şeyleri. Buradaki sınırlarımı anlayacak ve senin de anladığından emin olacak kadar erkeğim." Parmakları kızın yanağından boynuna uzanan ateşten bir yolu okşadı. "Yeterince ateşli olduğunu bilmek, kendi kurtuluşunu bulmaya çalışacak kadar bana ihtiyaç duymak, içimdeki hayvanın dayanabileceğinden daha fazlası olabilir. İsteyerek verilmeyeni almazdım ama şu anda yürüdüğüm çizgide kalmaya da devam etmezdim. Bana gelme seçeneğini sana bırakmak yerine seni baştan çıkarabilirim. Bunu yapmak istemiyorum bebeğim." Elini ondan çekerek konsola geri döndü. "Beni buna zorlama. Bunun için kendimi pek sevmem ve eminim sen de pişman olursun. Bu yüzden ikimizin de sınırlarını korumak adına dikkatli ol."

Adam ciddiyydi. Kız ona biraz kuşku ve ihtiyatla baktı.

"Neden?" diye fısıldadı sonunda. "İstediğin şeyi nasıl elde ettiğini neden " Tanıdığı başka hiçbir erkek bunu umursamamıştı.

Dudakları bir parça kibarlık ve kadının içinden hızla geçen tepki fişekleri gönderen bir duygusallıkla eğildi.

"Çünkü istediğim tek şey o güzel vücut değil bebeğim," diye cevap verdi gizemli bir şekilde. "Hem de hiç değil. Ben her şeyi istiyorum. Yanlış düğmelere basıp kontrol etme şansın olmayan bir şeyi baştan çıkarmadan önce bunu bir düşün."

Yedinci Bölüm

Megan o akşam duştan sonra merdivenlerden aşağı indi. Her şeyin dengesi bozulmuştu. Duyguları kaos içindeydi, fiziksel tepkileri kafa karıştırıcıydı. Braden Arness'e verdiği tepkiler onu o kadar dengesizleştirmişti ki şu anda ne hissedeceğinden emin değildi.

Akademi'den ve eğitim çalışmalarının feci sonuçlarından sonra kendini kapatmış, çöle çekilmiş ve dünyada bir fark yaratma hayalini bir kenara bırakmıştı.

Kolluk kuvvetlerinde çalışmak için beş yıl eğitim almıştı; ilk iki yılını adayların hukuk kurallarını içeren sıkı derslere tabi tutulduğu seçim öncesi eğitimde geçirmişti. Son üç yılını ise seçim sürecinden sonra Akademi'de, son yılını ise gerçek durum eğitim tatbikatlarında geçirmişti.

Son eğitim görevi bir rehine durumuydu. Uyuşturucu satıcısı kocası tarafından alıkonulan genç kadından akan duygular onu neredeyse etkisiz hale getirmiş ve bir memurun yaralanmasına neden olmuştu. İçinden akıp giden duygular ve acı yerine fail ve kurbanına odaklanamaması neredeyse ölümcül olmuştu.

Empatik yetenekleri onlu yaşlarının sonlarında ortaya çıkmıştı. Başkalarının çocukken inşa etmeye başladığı bariyerleri oluşturmadaki yetersizliği onun çöküşü olmuştu. Yine de hayallerinden vazgeçmeyi inatla reddetmişti. Seçim öncesi ve Akademi boyunca kendini zorladı, ta ki rüyanın bittiğinden şüphe duymadığı ana kadar.

Megan mutfığa doğru ilerledi, saatin geç olmasına rağmen kahve makinesine yöneldi ve masada dizüstü bilgisayarıyla oturan Braden'ı görmezden gelmeye çalıştı. Saatlerdir orada çalışıyordu, siniri arttıkça göğsünden alçak hırıltılar geliyordu.

Tahrik olma hali de giderek artıyordu. Ne yazık ki, kendi başına rahatlamak, baştan çıkarmaya hazır olmadığı bir şeydi. Braden daha önce Raider'da karşılaştıklarından beri gergindi; daha sinirli, daha tahrik olmuştu. Bu açlıkla yüzleşmeye pek de hazır değildi.

Parmakları klavyenin üzerinde gezinirken, "Geri dönme vaktin gelmişti," diye mırıldandı. "İşe koyulma vakti geldi."

Ondan uzaklaştı ve dolaptan bir fincan alıp içine koyu kahveyi döktü.

"Bütün gün yaptığımız şeye ne diyorsun?" Vücudundaki her kas çalışmayı protesto ediyordu. Kaya tırmanışı ve mağara araştırmasının iş olduğuna yemin edebilirdi. Ama ne bilebilirdi ki?

"Buraya gel ve otur." Sandalyeden kalktı ve masanın etrafında dolaşırken ona yer açtı. "İrk veritabanını açtım. Laboratuvarın hakkında bilgi sahibi olduğu ve olmadığı her cins burada listelenmiş. Mark ve Aimee'nin dosyalarını resimleriyle birlikte çektim. Üzerlerinden geçin, onları tanıyıp tanımadığınıza ya da onlarla temas kurmuş olabileceğiniz herhangi bir noktayı hatırlayıp hatırlamadığınıza bakın."

Tereddütle onun sandalyesine oturdu, bakışları ekranda beliren dosyaya kaydı.

"Bu fotoğraflar Mark ve Aimee hâlâ Laboratuvar'dayken çekildi," diye , Aimee'nin vücudunun üst kısmının çıplaklığını, kendisine ve çevresine olan ilgisizliğini görünce. "Akademi'deki İrk dosyalarından birkaçını gördüm. Kıyafet giymelerine izin vermiyorlardı."

Braden'ın buzdolabından sandviçleri alıp kendine bir fincan kahve daha doldurmasını izleyerek başını kaldırdı.

"Biz insan değildik, o zaman neden giysiye ihtiyacımız olsun ki?" diye homurdandı mutfakta dolaşırken, bir yandan yiyecekleri atıştırırken bir yandan da daha fazla kahve hazırlıyordu. Çok yiyordu; akşam yemeği bir saat önce bitmişti ve kadın onun üç yetişkin adama yetecek kadar yediğinden emindi.

Dikkatini tekrar dizüstü bilgisayara ve onun için açtığı iki dosyaya verdi.

Yorgun bir şekilde nefes alarak saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve şimdi duştan çıkmadan önce saçlarını örmek için zaman ayırmış olmayı diliyordu. Kalın kütle omzunun üzerinden kaymayı asla ihmal etmiyordu. Ayrıca gevşek ve bağısız olduğunda kendisini daha yumuşak, daha kadınsı hissetmesine neden oluyordu. Bu, şu anda göze alamayacağı bir zayıflıktı. Aralarında yanan çekim azalmıyordu; sadece daha da güçleniyordu. Onu söndürecek bir şeye ihtiyacı vardı, ondan kaçma yeteneğini güçlendirecek bir şeye değil.

"Mark ve Aimee Fransa'da yaratıldı." Onun karşısına oturdu. "Bildiğim kadarıyla, bir yıl önce kurtarılıp Virginia'daki İrk Yerleşkesi'ne yerleştirilene kadar Amerika'da hiç bulunmamışlardı. Herhangi bir denizaşırı görev kaydı yok. Tıpkı sizin Amerika dışına yapmış olabileceğiniz seyahatlere dair hiçbir kayıt olmadığı gibi."

Sesinde kesin bir soru vardı.

Megan bakışlarını bilgisayar ekranından kaldırdı ve onunkilerle eşit bir şekilde buluştu.

"Amerika'nın dışına hiç çıkmadım Braden." Dudaklarında eğlenceli bir gülümseme belirdi. Belli ki duymak istediği cevap bu değildi. "Ve bildiğim kadarıyla, bu Irklarla hiç tanışmadım."

Ama tanıdık geliyorlardı.

Fotoğraflara geri döndü, tuhaf bir tanıma hissiyle kaşlarını çatmak istiyordu ama adamın onu ne kadar yakından izlediğinin de farkındaydı.

"Akademi'de eğitim aldıktan sonra neden buraya geri döndün?"

"Bunu daha önce konuşmamış mıydık?" diye itiraz etti, boğazındaki gerginlik yumrusunu yutarak.

"Eğitmeninizin yaralandığı son eğitim görevinize kadar mükemmel notlar aldınız. Ondan sonra, hem kamu hem de özel sektörden gelen çok kazançlı tekliflere rağmen istifa ettiniz, toparlandınız ve eve döndünüz."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve havayı dolduran talebi hissederken ona bakmayı reddetti. Gerçeği hak ediyordu.

Onunla birlikte çalışıyordu ve bu onu tehlikeye atıyordu. Bunu bilmesi gerekiyordu.

"Karmaşık bir durum," diye iç geçirdi sonunda.

"Ben zeki bir adamım." Kelimeleri ısıarak söylüyor gibiydi. "Eminim gayet iyi takip edebilirim."

Sonra ona baktı, kendisini izleyen adamın gözlerindeki parıltılı şüpheyi yakaladı.

"Bunun bu Irklarla hiçbir ilgisi yok," diye cevap verdi sonunda, bir elinin parmaklarını dizüstü bilgisayara doğru kaydırarak. "Bu kişisel bir mesele Braden."

"Artık değil, Megan." Ellerini masanın üstüne koyarak öne doğru eğildi ve fincanını yere bıraktı. "Halkım bu çölde ölüyor. Mark ve Aimee Sığınak'tan ayrılıp doğruca buraya, senin devriye gezdiğin çölün bir bölümündeki tuzağa geldiler. Bilgisayar dosyalarında yapılan bir arama, ayrılmadan önce senin hakkında bir araştırma yaptıklarını gösterdi. Seni bulmak için buraya geliyorlardı. Konsey bir şekilde bunu öğrendi ve Çakalları onları ve sizi öldürmeleri için gönderdi, cesetlerini sizi buraya çekmek için kullandılar. Neden?"

Suçluluk duygusu onu çarptı. Sandalyesinden sıçradı ve şimdi doğrudan ona bakıyordu. Gözlerindeki nemi kırıştıtırırken titremelerini engellemek için ellerini yumruk yaptı. Onun kendisini bir daha görmesini istemiyordu.

Başarısızdı. Kendi yeteneklerini kontrol edemiyordu, yanında savaşılan herkes için bir sorumluluktı.

"Cevap ver, Megan." Onu tekrar yakaladı, bu kez üst kolunu hiçbir yere gitmemesini sağlayacak kadar sıkı tutarken, iz bırakmamaya da dikkat ediyordu.

Akademi beş yıl boyunca cehennem gibiydi. Başarılıydı çünkü yorucu çalışma tamamen odaklanmayı gerektiriyordu. Eğitim sırasında stresten, korkulardan ve bir alanda bir araya gelen çoğu zaman değişken kişiliklerden biraz olsun . Sadece içlerindeki şiddeti dışa vurmak için orada bulunan acemi askerlerin sayısı onu hayrete düşürmüştü.

"Bana neden saklandığını söyle. Ne gördün Megan? Neden bu lanet çölde karanlıktan korkan bir çocuk gibi sınıyorsun?"

"Çünkü karanlıktan korkuyorum." Kontrolünü kaybederek öfkelenmişti. Ona bakarken gözleri yaşlarla doldu, titriyordu, onun haklı olabileceğinden korkuyordu. Muhtemelen farkında olmadığı bir şey görmüş, hissetmiş ya da sezmişti. Ya da daha kötüsü, bu ölümlere neden olan bir şeyi görmezden gelmiş, bir şekilde şiddeti engellemiş olabilirdi.

"Bırak beni." Braden'in elinden kurtuldu, ona sırtını dönerken bakışlarıyla buluşmayı reddetti ve kontrolünden kaçıp gözlerinden düşen yaşı silip süpürdü. "Ben bir Empat'ım Braden." İçinde kabaran acıyla, gerçekler karşısında kaçtığı hayallerle savaştı. "Bu lanet çölde saklanıyorum çünkü sessiz. Çünkü kilometrelerce ötede etrafımda kimse yok; duygularım, korkularım ya da lanet kafamı kurcalayan öfkelerim yok. Çünkü burada işlevimi yerine getirebiliyorum." Bu itiraf karşısında boğazı düğümlendi.

Megan parmaklarını saçlarının arasına soktu, şu anda içinde şiddetlenen kaotik duyguların ortasında kontrolü sağlamak için savaşıırken saç tellerini sıkı. Bunlar onun duyguları, korkularıydı ve en az başkalarını hissetmesini sağlayan yetenek kadar zayıflatıcıları.

"Empat mı?" sesi şimdi düşünceliydi, az önceki öfkesi artık bastırılmıştı.

"Kalabalıklara dayanamıyorum, nokta. Burada, hayatım boyunca yaşadığım kasabada zar zor işimi görebiliyorum. Sana kadar, bir seferde birkaç saatten daha uzun süre tahammül edebileceğim başka bir insanın etrafında hiç bulunmadım." Ona geri döndü, asla kazanamayacağını bildiği şeytanlarla savaşıırken kendi öfkesi bedenini sıkıyordu. "Gelişmeye başlamadan önce onlu yaşlarımın sonlarındaydım; bunu saklayamazdım. Empatların çoğu daha erken gelişir.

Beyinlerinin onları korumak için gerekli kalkanları oluşturması mümkün olduğunda. Benim için öyle olmadı. Çoğu insanın barındırdığı duyguların ve gizli şiddetin akışına karşı aresizim. Kendimi bundan koruyamıyorum. Akademi'de başarılı olabileceğimi düşünmüştüm." Başını yorgunca salladı, suçluluk duygusu içini kemiriyordu. "Bu benim hayalimdi ve son eğitim tatbikatımız sırasında neredeyse eğitmenimin ölümüne neden olana kadar buna sahip olmaya kararlıydım. Ondan sonra..." Sert bir şekilde nefes aldı, kollarını kendine doladı ve acıyla savaştı. "Ondan sonra eve geldim. Lance bana şerif departmanında bir iş verdi ve ben de bununla yetinmeye çalıştım."

Megan gözlerinin içine bakıp belki de her zaman hak ettiğini düşündüğü kınamayı görme riskini göze alamayarak ondan uzaklaştı.

"O zaman neden en başta Kolluk Kuvvetleri Akademisi'ne katıldın?" diye sordu sessizce.

"nk aptaldım." Glş acı bir alaycılıkla doluydu. "İnatıydım, çok inatıydım ve kendimi neye anlayamayacak kadar gençtim. Bu benim hayalimdi ve bencilliğimle buna sahip olmaya kararlıydım. Diğerleri duygularını bastırmaya dikkat ederse, ki arkadaşlarım ve ailem bunu hep yapmıştır, bariyerlerim beni koruyacak kadar güçlüdür. Gerçek dünya..." Parmaklarını saçlarının arasından geçirirken derin bir nefes aldı ve asla unutamadığı suçluluk duygusunu bir kez daha hissetti. "Gerçekten ne kadar kötü hazırlanmış olduğumu anladım."

"Ama benimle yok mu?" Onun yaklaştığını hissetti. "Neden?"

"Biliyorsam ne olayım." Arkasına döndü ve adamın gğşnn kendisinden birkaç santimden fazla uzakta olmadığını görünce şaşırdı. Tanrım, ona yaslanmayı nasıl da istiyordu. "Etrafında bir sakinlik var, bir çeşit doğal bariyer, eğer yeterince yakın olursam ondan faydalanabilirim." şaşkınlıkla başını salladı.

Sessizdi, dikkatle onu izliyordu. Gözleri eski altın rengine dönüştü ve sıcaklıkla parlamaya başladı.

"Korkmuyorum," diye ısırdı. İçinde yaşayan acı, onu yok etmeye niyetli bir iblis gibi yükseliyordu. "Yaşamak istiyorum. Savaşmak istiyorum ve Tanrı adına, tanıdığım herkes kadar kı tekmelemek istiyorum. Breed kurtarmalarının bir parçası olmayı hayal ettim ve görev gücü için acemiler seçildiğinde programdan geri çekilmek zorunda kaldım. Her yerde çalışıyor olabilirdim. Ama ben bir tehlikeyim; sadece kendim için değil, benimle çalışan herkes için. Bu riski göze alamam."

"Megan, bu şekilde yaşayamazsın." Adam ona dokunduğunda, kız irkildi.

Ellerinin yumuşaklığına, sesinin yumuşak gürlemesine rağmen, başarısızlık duygusunu hissedebiliyordu. Kendisi başarısız olmuştu ve onu da başarısızlığa uğratiyordu. "Başka seçeneğim yok." Başını salladı, ondan uzaklaşmaya, aralarına biraz mesafe koymaya çalıştı.

Dokunuşunun ona ne yaptığını bilmiyor muydu? Ne için acı çektiğini? Ona dokunabiliyordu ve onun bir parçası olduğu ölümleri görmüyordu, geçmişindeki vahşeti ya da Çakallara karşı hissettiğini bildiği şiddetli öfkeyi hissetmiyordu. Vücudunun sıcaklığını, ellerinin nasırlı sıcaklığını hissediyordu; kendisine ait olduğunu bildiği bir açlık hissediyordu ve bu onu dehşete düşürüyordu. Çünkü o gittiğinde bir daha asla buna sahip olamayacağını biliyordu.

"Hepimizin seçimleri var." Karanlık bariton sesi bir okşayış gibiydi, diğer eli Megan'ın kalçasına yerleşti ve Megan ondan her uzaklaşmaya çalıştığında onu yerinde tuttu. "Kıpırdama Megan. Ben yanımdayken sakın olduğunu söylemiştin. Duygularım seni hırpalamıyor, sana acı vermiyor. Neden?"

"Bilmiyorum." Elleri adamın göğsündeydi ve onu itmesi gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı.

Onu ısıttı, soğuğu aldı ve yerine sıcaklığı koydu. "Ve senin tarafından bebekleştirilmeye ihtiyacım yok. Buna alışmak istediğimi mi sanıyorsun Braden? Başka birinin savunmasını kendim için kullanmama izin vermek istediğimi mi?" Kendini ondan uzaklaşmaya, onun sağladığı sığınağı terk etmeye zorlarken, bu düşünceyle yumruklarını sıktı.

"Tanrım. Beni korumana ailemden daha fazla ihtiyacım yok."

"İhtiyacın olan şey, bununla tek başına savaşmaya çalıştığın için kıcına vurulması." Hırladı, hayal kırıklığı sesinden belli oluyordu.

"Beni dövmekle tehdit etmeye devam et Braden, seni pişman edeceğim." Gözleri ona dikilmişti. Bu ikinci tehditti.

"Yoksa zevk almanı sağlarım," diye karşılık verdi. "Seni bundan koruyacak doğal engeller var Megan. Neden onları bulmadın?"

"Bakmadığımı mı sanıyorsun?" Neden erkekler her zaman bunun sadece bir şey bulma meselesi olduğunu düşünüyorlardı? "Bir kütüphane dolusu kişisel gelişim kitabım var Braden. Her belgeseli izledim ve aklıma gelen her türlü psikolojik hileyi denedim. Hiçbiri işe yaramıyor."

Artık çok sakindi, çok hesaplıydı.

"Şüphelendin mi?" Şüphe zihninde büyümeye başladıkça içindeki gerilimin arttığını hissetti.

"Elbette şüphelenmiştim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken gözlerini ona dikmişti. "Ne kadar zayıflatıcı olduğunu fark etmemiştim ama bu yeteneğe sahip olduğundan şüphelenmiştim. O kanyonda seni izledim Megan. Çakallar ateş etmeden önce biliyordun. O Raider'dan adımını atmadan önce tehlikeyi ve ölümü hissetmiştin. Empatik olduğunu varsaymak çok mantıklıydı."

Şok içinde gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?" "Söyleyecek ne vardı ki?" Umursamazca omuz silkti, gözleri hala Bakışlarını ona dikmiş, düşünüyordu. "Tüm işaretler oradaydı."

"Bu yüzden mi bütün günü cinayet mahallerini inceleyerek geçirdik?" Sesini alçak tuttu, öfkesini kontrol altına aldı. "Bunu kasten mi yaptınız?"

Kaşları meydan okurcasına kalktı. "Elbette. Cevapları bulma yeteneğine sahipsiniz. Benim yok."

Kabaca nefes aldı. "Peki ya şimdi?"

"Ve şimdi, geri döneceğiz." Sesi sertleşti. "Bu iş bittiğinde kalkanlarınız üzerinde çalışacağız. Güvende olduğun zaman. Ama şimdi, hayatta kalmak için kenara ihtiyacın var. Biz geri döneceğiz ve sen de bunu çözmeye çalışacaksın."

"Hayır." Hırıltısı öfke ve ihanet doluydu. Onu kullanıyordu. "Yaparsam lanetleneneceğim. Bunu , Braden. Denemediğimi mi sanıyorsun?"

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Sesi sertleşti. "Bence saklanmaya o kadar alıştın ki bu otomatik hale geldi. Hediyeğin bu kadar geç gelmesinin yarattığı travma, ona karşı yeterli bir bariyer üretememek, etkisiz bir bariyerle sonuçlandı. Acı içeri giriyor, duygular ve şiddetin yoğunluğunun yarattığı şok, gerçeği dışarıda tutmaya yetecek bir kalkan oluştururken, acının birikmesine izin veriyor. Bunun üzerinde de çalışacağız."

Kadın dehşet içinde ona baktı. "Sen ciddisin."

"Elbette ciddiylim." Yüz ifadesi tamamen kendinden emindi. "Saklanmayı göze alamazsın, Megan. Bu hediyeler..."

"Bu bir lanet. En azından ne olduğunu söyleyin," diye öfkeyle çıkıştı. "Ve eğer cinayet mahalline geri dönersem lanetleneneceğim. Orada hiçbir şey yok. Denedim."

"Denemedin. Saklandın. Artık saklanmak yok." İnanılmazlık onu doldurdu.

"Siktir git!" Hırladı.

"Bunu da halledeceğiz." Onun cevabı karşısında nefesi kesildi, kontrolünü kaybetmemek için çırpındı. Eğer elinde bir silah olsaydı onu vurabilirdi.

"Beni kullandın," diye karşılık verdi ona, her saniye daha da öfkelenerek. "Suç mahallerine gidişler, küçük dokunuşlar, flörtler. Beni kullanıyordun. Daha fazlası değil."

"Kendini kandırma, şekerim." Adam homurdandı, bakışları kızın dolgun göğüslerini tararken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sikim o kadar sert ve sana aksini göstermeye hazır ki, yerinde olsam bu küçük sınırı zorlamayı tavsiye etmezdim." Sesindeki hırıltı onu etkiledi ve sinir uçlarında şimşekler çaktırmakla klitorisini sıkılaştırdı. Tahrik ve şehvet, nabız gibi atan, kırmızı-sıcak ve yıkıcı, rahmini yaktı.

Suları toplandı, aktı, dış dudakları nemlendirdi, vücudundaki her hücre ve aşırı hassas zihni cızırdamaya başlayana kadar öfke ve şehvet birinden diğerine besleniyor gibi görünürken onu hazırladı.

"Bana hiçbir şey göstermeyeceksin," diye haykırdı hışımla, o hayatta kalmak için savaşıırken, adamın o vadide onu bekleyen kâbusları yaşatarak onu yok etmeye kararlı olduğunu fark edince ihanet göğsünü kesti. "Şimdi toparlanacak ve evimden defolup gideceksin." Kendini sertçe dikleştirdi. "Senin yalanlarınla uğraşmaktansa Çakallarla yüzleşmeyi tercih ederim."

"Yalanlarım mı?" Bir adım daha yaklaştı, başını eğmiş onu takip ediyordu. Aslan yelesi yüzünün vahşi hatlarını çevreliyor, altın rengi gözleri uyarıcı bir şekilde parlıyordu. "Ben yalan söylemedim, Megan. Hiçbir şeyi saklamadım. Günlerdir senden gerçeği istedim ve sen yalan söyledin."

"Hiçbir şey bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyorum."

"Ve bilmek istemezsin." Kadın onu durduramadan, kaçamadan, adamın kolu kadının sırtına dolandı ve başını daha da aşağı indirip bakışları kadınınkine kilitlenirken onu kendine doğru çekti. "Pekala bebeğim, diğerlerinden saklanabilirsin ama bundan daha fazla saklanmana izin verirsem lanetleneceğim."

Niyeti hemen anlaşılmıştı. Megan'ın gözleri büyüdü, geniş omuzlarına bastırırken parmakları yumruk oldu, ayakları ondan uzaklaşmak için çekiş gücü bulmaya çalıştı. Adamın dudakları onunkileri kaplarken kaçınılmaz olandan kaçmak için.

Zaman durmuştu. Hiçbir şey yoktu; Braden dışında hiçbir şey hareket etmiyor ya da nefes almıyordu. Onun ayırık dudakları kadının nefesini çaldı.

Adamın dili kadınınkini iterek ağzının şaşkın derinliklerine daldı ve ani bir baharat ve sıcaklık tadı kadının tat alma tomurcuklarında patladı. Karanlık, zengin tat dudaklarını hareket ettirdi, adam yalayıp okşarken davetsiz misafiri kavradı. Onun dilini kendi diliyle karşıladı, kabarcıklı tadı ağzına daha fazla çekmeye çalışırken etrafında dans etti.

Kendini onunla doldurmak, ağzının içinde kırbaçlanan tadı tam olarak tanımlamak için savaşıırken duyularını eşsiz sıcaklığıyla doyurmak zorundaydı. Tarifi yoktu. Şimşek ve yaz fırtınası gibiydi. Tarçın ve safran, bal ve şekerdi. Ve ona hayal edebileceği en inanılmaz derecede zevkli öpücük eşlik ediyordu.

Her zamanki gibi Braden hiçbir şey istemedi. İçeri girdi ve fethetti. Sahiplendi. Onu vücuduna yaklaştıran sert ellerde, karnının alt kısmına bastıran ereksiyonun uzunluğunda sahiplenmeyi hissedebiliyor ve bundan gurur duyuyordu.

Kendi kendine bir şeyler iddia ediyordu. Elleri adamın saçlarına gömüldü, parmak uçları adamın geniş omuzlarının altına kadar inen kalın, kaba tellerin verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Adamın elleri arkasının yuvarlak kıvrımlarına doğru ilerleyip onu kaldırırken, kalçalarını adamınkilere doğru çentiklerken, siki şişmiş seksine doğru bastırdı.

Nefes almaya, zevkle haykırmaya ihtiyacı vardı ama onun öpücüğüne duyduğu ihtiyaç daha güçlüydü. İçini dolduran tat onu büyüledi, tıpkı onu ilk gördüğü andan beri büyülediği gibi.

Dili onunkine buyurgan bir şekilde sürtündü. Onunla oynadı, göğsünden uyarıcı bir hırıltı yükselirken okşadı. Dilinin altındaki sert, şişmiş bezleri hissedebiliyor, onlardan tat aktığını biliyor ve daha fazlasını arzuluyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Şimdi." Geri çekilirken homurdandı, başını eğip ağzına doğru eğilirken ve dilini geri çekmek için savaşıırken dudaklarını ısırıldı. "Em onu. Beni rahatlat, Megan."

Dili ağzına girdi ve dudakları üzerine kapandı, tereddütlü bir emme hareketine başlarken onu daha derine çekti. Adam onun dudaklarına girip çıkmaya başladı. Bu erotik hareket her ikisini de inletirken Megan'ın vücudundaki kan kaynamaya başladı, sinir uçları boyunca yanıyor, zihnini yakıyordu.

Beyaz ateşli zevk şimdi onu kırbaçlıyordu. Adamın pençesinde titriyor, amındaki ağrı daha da derinleşiyor, keskinleşiyordu. Tanrım, ona ihtiyacı vardı. Ona karşı açlık duyuyordu. Sıcak, karanlık bir inilti göğsünde yankılanırken

İnilti ler giderek arttı ve öpüşme açgözlü bir hal aldı, kız ona karşı kıvranırken dili kızın sıcak pençesine girip çıkıyordu. Bunun böyle olacağını biliyordu. Şimşek gibi sıcak, yıkıcı. Zevk o kadar yoğun, o kadar derindi ki, adam gittiğinde nasıl hayatta kalacağını merak etti.

"Gel buraya." Adam başını kaldırıp başka bir öpücük için tekrar eğildiğinde kadın inledi.

Tekrar geri çekildi, onun muhtaç küçük iniltisini, öpücüğe geri dönme talebini görmezden . Eşsiz tadı ağzına geri vermesini, tadını çıkarmasına, kendini onunla doyurmasına izin vermesini istedi.

Dudakları boynunda gezinirken başı geriye düştü, dili etini yalıyor, dilinin sertliğine dair en ufak bir ipucunda sinir sisteminde zikzaklar çizen isyankâr dürtüler gönderiyordu. Mükemmeldi. Zımpara gibi değil; pürüzsüz değil.

"Braden, Tanrım, düşünemiyorum." Braden'ın başını kaldırmasıyla nefesi kesildi; Braden'ın inanılmaz tadı hâlâ dudaklarındaydı ve dilinin teni üzerinde yankılandığını hissediyordu.

"Düşünme." Hırladı, dudakları göğsünün kabarıklığında, dili uzun, yavaş yalamalarla oradaki eti okşuyordu. "Kahretsin, tadın çok güzel Megan. Tatlı ve sıcak, günahın kendisi gibi."

"Yeter!" Adamın eli kalçasına doğru ilerlerken, parmakları vücudunun alev alev yanan merkezine çok yaklaştığında, kadın ona karşı mücadele etti, yumrukları göğsüne bastırdı. Tanrım, onun dokunuşuna ihtiyacı vardı. Günlerdir buna ihtiyacı vardı. Ve şimdi o kadar yakındı ki, tatmin o kadar yakındı ki tadını alabiliyordu. Tarçın ve esmer şeker tadındaydı. Küçük hindistan cevizi ve erkek ateşi. Saf erkek ateşi.

"Yeterli mi?" Kelimeyi homurdanarak söyledi, sesindeki kaba hırıltı, hayvani ses etrafında yankılanırken vücudunda ürpermelere neden oldu.

"Bu hiçbir şeyi çözmeyecek." Adamın onu bıraktığının ve bunun artık onu tamamen terk etmiş olan kendi gücüyle hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi farkındaydı. Lanet olası dizleri bile hâlâ titriyordu.

"Bu birçok şeyi çözecektir." Bakışları ağırlaşmıştı, ifadesi sahiplenici ve şehvet doluydu. "Sen benimsin, Megan. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. En başından beri bunu hissediyorsun. Bunu biliyorsun."

Başını kaldırdığında damarlarında yoğun bir şekilde dolaşan ihtiyaçla savaşıyordu. Bu öfkeyle karıştı. Bunu yapmasını o istememişti. O istememişti

hayatına müdahale etmesini, onu kullanmaya çalışmasını istedi. Ve o da onu kullanmaya çalışıyordu.

Mahkemeye çıkması için çok ısrar ettiği lanet onu yok edecek bir lanetti. Bu yıkımı yıllar önce kâbuslarında görmüştü.

"Dur. Bunu yapamam."

Adam kaşlarını kaldırdı. Megan dişlerinin gıcırdadığını hissetti, öfke damarlarının içinde sıcak ve ağır bir şekilde kabarıyor, şehvetle karışarak vücudunun merkezinde alev alev yanan bir ısı kazanı yaratıyordu.

Şehvet o kadar da kötü değildi. Aslında itiraf etmeliydi ki bu kısmı biraz hoşuna gitmişti. Ama onun ağır başlı, her şeyi bilen erkek tavırları sinirlerini hızla bozacaktı.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup odaya bakarken başını yavaşça salladı.

"Neden? Saklanmaya devam edebilesin diye mi Megan? Gerçeği bilmenin nesi bu kadar korkutucu?"

"Gerçek mi?" İçindeki acı kabarıırken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, "Peki gerçeği nereden biliyorsun Braden? Ben gerçeği hissetmem; o anda ne hissediyorsam onu hissederim. Bu ille de gerçek olduğu anlamına gelmez."

Lanetin ona öğrettiği bir başka acı verici bilgi.

"Bu durumda sana gerçeği getirebilir," dedi yumuşak bir sesle. "Konsey senin ölmeni istiyor Megan ve sen ölene kadar da durmayacaklar. Tabii önce sen onları durdurmazsan. Onlar için ölecek misin?"

Onlar için ölecek misin? Ölmek istemedi. Yaşamak istiyordu. Savaşması gerektiği gibi savaşmak, macerayı, hayatı tanımak istiyordu. Aşk. Çocukken hayalini kurduğu tüm o şeyleri istiyordu. Kırık hayatların ve kırık hayallerin kalıntılarını hissetmeye başlamadan önce. Birlikte çalıştığı, etrafında olduğu herkes için ne kadar tehlikeli olabileceğini fark etmeden önce.

"Bunu bilemezsin." Başını sertçe salladı. "Emin olamazsın."

Kahkahası bilgi doluydu, karanlık ve acımasızdı. İfadesi vahşi, acımasız bir gerçeğin yüz buruşturmasıydı.

Elbette onu öldürebilirlerdi. O, doğanın asla amaçlamadığı şekillerde kur ve kurcaladıklarının kanıtıydı.

"Emin olabilirim." Onu izlerken başını öne eğdi.

"Ve bunun gerçek olduğunu biliyorsun. Bunu sen de biliyorsun Megan, en az benim kadar."

Onun sözleri karşısında irkildi. Haberler hala Irk Laboratuvarlarında keşfedilen yeni dehşet hikayeleri ve bulunan kayıtlarla doluydu. Deneyler o kadar korkunç, o kadar şeytaniydi ki, ilk Melezin ortaya çıkmasından yıllar sonra bile, dünya sadece şok içinde izleyebiliyordu.

"Aimee laboratuardan çikalı bir yıl oldu," diye hatırlattı ona. "Laboratuvar düştüğünde el konulan dosyaları okusaydınız, kurtarılmadan önce bir oyuncak olduğunu bilirdiniz. Gücü ve etkinliği artmadığı için Konsey Eğiimenlerine ve muhafızlarına zevkleri için teslim edilmişti."

"Dur." Bunu duymak istemiyordu.

"Ona tecavüz ettiler. Günden güne, geceden geceye. Kaçmasına izin verdiler; dövüşmesine izin verdiler ve ona tecavüz ederken zayıflığına güldüler. Tekrar tekrar, Megan. Çünkü o insan değildi. O bir yaratıktı. Bir oyuncaktı. Değersizdi."

Kulaklarını kapamak, hafızasının kalıntılarını, SUV'un yanında dururken duyduğu sessiz çığlıkları engellemek istedi. Bilgi. Orada bulunduğu kısa süre boyunca bunu engelleyebilmişti. Dikkatli bir mesafe bırakmış, cesetlere dokunmamış, araçlara dokunmamıştı. Aimee'nin vücudunda çığlık atan acıyı hissedecek kadar duyularını açmayı reddetmişti. Ama ihaneti anlaması için koyduğu bariyeri aşmasına yetecek kadarını hissetmişti.

"Size neden öldürüldüklerini söyleyemem." Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken yumruklarını sıktı ve içinden geçen ürpertiye bastırmaya çalıştı. "İşler bu şekilde yürümüyor."

"Olmadığını nereden biliyorsun?" Onu dikkatle izlemeye devam etti. Çok dikkatle. Bakışları onun savunmasını delip geçti. "Hiç denemedin."

"Ve şimdi başlayamam." Kendisi ve dünya arasındaki kırılğan bariyeri bir kez serbest bıraktığında, bunun bitmeyeceğini biliyordu. Acı sonsuza kadar devam edecekti.

"Evet, yapabilirsin. Ve yapacaksın." Sesi sertti. Kararlıydı.

Kollarını açtığında Megan kendini geri adım atarken buldu, göğsünün sert kaslarındaki güç ve kuvvet, pazuları bakışlarını üzerine çekti. Hareket ettikçe dalgalanıyorlardı, tıpkı DNA'sının geldiği devasa aslanlar gibi.

"İstediğin şeyi yapamam." Sözcükleri zorla dudaklarından geçirdi, onun gözlerindeki çelik gibi kararlılığı gördü. "Üzgünüm Braden. İhtiyacın olan şey olamam."

Döndü ve odadan çıktı, hızla merdivenlere doğru ilerledi, tek net düşüncesi ondan kaçmak, kendinden kaçmaktı. Çok fazla şey hissetmişti.

onun etrafındaydı. Hayatında bulduğu huzur ölçüsü için yıllarca mücadele etmişti, ancak tüm planların, tüm saklanmaların boşuna olduğunu öğrenmişti. İçini tuhaf bir başarısızlık duygusu kapladı.

Merdivenleri hızla çıkarken, içgüdüsel olarak Braden'ın arkasında olduğunu ve ona doğru geldiğini fark etti. Onun bu kadar kolay kaçmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

İkinci katın sahanlığına ulaştığında, adamın sert kolu beline dolandı ve kendini duvara yaslanmış bulmadan bir saniye önce onu kendine doğru çekti. Adamın eli kalçalarının arasına kayarak onu kavrayıp sıcaklığını avucunun içinde hapsederken dudaklarından bir nefes çıktı.

"Bu çölde bulacağımı hayal ettiğimden çok daha fazlasısın," diye hırladı. "Ama bu beni kontrol edebileceğin anlamına gelmiyor Megan. Benden kaçabileceğin ya da kendinden saklanmana izin vereceğim anlamına gelmiyor."

Parmakları daha da yaklaştı, şişmiş klitorisine öyle bir ısı ve baskı uyguladı ki, şaşkınlıktan nefesi kesildi. Kaslarının şiştiğini ve onun dokunuşuyla düzensiz bir şekilde nabız attığını hissettikçe vajinasından akan sular onu daha da nemlendirdi. Tarçın ve esmer şekerin tadı dilinin üzerinde kaldı ve ona onun tadını, öpücüğünün sıcaklığını hatırlattı.

"Bu hiçbir şeyi çözmeyecek." Kadın ona karşı mücadele , adam onu sıkıca tutarken iniltisini bastırdı, diğer eli gömleğinin altında hareket etti, parmak uçları göğsünün hemen altında düzleşmeden önce karnını sıyırdı. "Seni takip eden tehlike dışında hiçbir şeyi çözmek için burada değilim," diye hatırlattı ona, sesi karanlık, derin bir erkek mırıltısıydı. Bu ses onu heyecanlandırıyor, dehşete düşürüyordu. "Bu," parmakları uylukları arasında nazik bir sürtünme hareketine başlarken sırtına daha da yaklaştı, "çözmek için değil. Burası rahat ya da saklanılacak bir yer değil. Buradan başlayarak..." Adam klitorisine daha sert bastırırken inledi, vücudundan geçen aşırı tepkilerden kaçmak için parmak uçlarına giderken daha sıkı sürtündü. "Bu size göstermek için. Seni baştan çıkarmak için..." Dişleri boynunu bir saniye önce sesini bir gülümseme doldurdu. "Hatırlatmak için söylüyorum... Patron benim bebeğim. Ben söylediğim için yapacaksın. Yeteneğini nasıl kullanacağını öğreneceksin, nasıl savaşaacağını öğreneceksin çünkü bunun alternatifi ölümdür ve bu kabul edilemez. Ve bunu iki yoldan biriyle yapabilirsin..." Sesi derinleşti. "Kolay yol..."

Eli karnının üzerinde gezindi. "Ya da zor yoldan." Parmakları bastırdı, okşadı, döndürdü.

Megan'ın gözleri, damarlarında vahşi bir ateş sıçrarken ve zevk rahminde patlarken genişledi.

Bu bir patlama değildi. Duyularını yok edecek ya da onu boyun eğerek dizlerinin üzerine çöktürecek bir orgazm değildi. Alay etmek içindi, bir coşku tadı, kasıtlı olarak baştan çıkarıcı, erotik olarak şeytani bir zevk dalgası, asla unutamamasını sağlayacaktı. Bunu kimin verdiğini ya da nihai zevkin nerede bulunabileceğini asla .

"O keki unutma." Dönüp odasına doğru yürümeye başlamadan önce homurdandı, kız onun gözden kayboluşunu izlerken öfkesi dalga dalga yayılıyordu.

Hâlâ titriyor, aşırı zevkten ve bunu kontrol edememesinden dolayı ürperiyordu. İhtiyacını kontrol edemiyordu, kendisini ya da onu. Tanrım, şimdi başı çok büyük beladaydı.

Sekizinci Bölüm

Ertesi sabah pek de iyi bir ruh halinde değildi. Yatakta bir o yana bir bu yana dönmüş, tahrik olmuş, öfkelenmiş ve korkmuştu.

Braden ona dokunduğunda hissettiği duygulardan, ona verdiği tepkiden ve onları birbirine bağlayan bağdan korkuyordu. Sonuncusu meselenin en can alıcı noktasıydı. Ailesi dışında hiç kimseyle bağ kurmamıştı, özellikle de Braden kadar sert ve zorlu bir adamla.

Onun kendisinden ne istediğini biliyordu, yıllarca görmezden gelmek için savaştığı şeyleri saklamasına ya da görmezden gelmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Kendini bunun istediği bir şey olmadığına ikna edebilseydi, bundan kolayca kaçınabilirdi; ama öyle olduğunu biliyordu. Yeteneklerini nasıl kontrol edeceğini, kendini yeteneklerinden nasıl ayıracağını ve duyguların yankılarını eleyerek altındaki bilgiye nasıl ulaşacağını öğrenmek istiyordu. Kendi başına hiç başarılı olamamıştı ve tekrar denemenin başarısızlığından korksa da bunu yapacağını biliyordu. , çünkü fırsat oradaydı; çünkü bunun son şansı olabileceğini biliyordu.

İçinde bu kadar huzursuzca çalkalanan duygular varken, Lance arayıp bir toplantı için onu ofise çağırdığında bunun onu sinirlendirmesi şaşırtıcı değildi.

"Broken Butte büyük bir kasaba değil," diye öğleden hemen önce şehir sınırı tabelasını geçerken Megan Braden'a nasihat etti. "Biz birbirimize çok bağlı bir topluluğuz. Dışarıdan gelenlere aldırmayız ama hükümet tiplerinden hoşlanmayız." Braden koltuğunda kambur dururken göz ucuyla ona baktı, Stetson'ı gözlerini gölgelemek için aşağı doğru çekmişti.

Kahretsin, o şapkanın içinde çok güzel görünüyordu. Ve onun ne kadar iyi görüldüğünü hatırlamak istemiyordu; bunu kabul etmek istemiyordu. Bir gece önceki dokunuşundan dolayı hala yanıyordu, alınmak için kadar çaresizdi ki dün gece onun yatağına gitmemiş olması bir mucizeydi.

"Söz veriyorum evcimenim, Megan," diye mırıldandı.

"Sadece şu anda sana uygun olduğu için." Homurdandı, şehrin dış kenarlarına girerken koltuğunda kıpırdandı.

Adamın kendisine yönelttiği uzun bakışın farkındaydı. Bunun farkında olmamak imkânsızdı. Vücudu artık o kadar hassastı ki

bakışlarının onun üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

"Megan, tatlım," diye azarladı onu, sesi son derece şehvetli bir kelime oyununa dönüşerek: "Uslu duracağıma söz veriyorum. Jonas bana nezaket dersinden başarıyla geçtiğimi garanti etti."

Bütün sabah böyleydi. Nazikçe alaycı bir tavırla onu izliyordu, bakışları bir şeyi bekler gibi sabırlıydı. Cehennem donana kadar bekleyebilirdi. Adamın ne istediği önemli değildi, kadın onu reddetmeye kararlıydı.

Tabii ki ne istediğini çok iyi biliyordu. Daha doğrusu vücudunun ne istediğini.

Hayatta olmaz. Sorunu her neyse, buna boyun eğmeyecekti. Kalçalarını birbirine daha sıkı kenetledi, Braden'ın dikkatle çektiği nefesinin çok iyi farkındaydı. Braden onun uyarılmışlığının kokusunu alabiliyordu ve bu onu çileden çıkarıyordu.

Şerifin ofisinin otoparkına girerken "Keser misin şunu?" diye tısladı. "Lanet havayı koklayarak etrafta dolaşmaya başlarsan herkes senin ne olduğunu anlar. Ve Tanrı aşkına, o lanet dişlerini sakla. O vampir gülümsemen bir kez parlarsa küçük çocuklar çığlık çığlığa kaçışır."

Yavaşça gülümsedi. "Aslında çoğu kişi bununla ilgileniyor gibi görünüyor. Sanırım bu yıl alışveriş merkezlerinde sahte Irk dişleri bile satışa çıktı. Breed Pride'ın satışlardan çok para kazandığını duydum."

Megan müsait olan ilk park yerine girdikten sonra başını direksiyona yaslayıp yenilgiyle salladı.

"Sorun yok, bebeğim." Adamın eli sırtını yavaşça okşadığında başladı. "Eve gittiğimizde her şeyi daha iyi yapacağım."

Başını kaldırdı. "Sen kesin olarak delisin." Adam şeytanca kıkırdarken kadın inleyerek adamın dokunuşundan kurtuldu.

"Lanet pençelerini kendine sakla."

Şapkasını bir santim geriye atarken sırtışı rakıydı, gözleri neşe doluydu.

Megan bu bakış karşısında ürperdi. İnleyebilirdi ama ona bu zevki tattırırsa lanetlenirdi.

"Hadi gidelim." Kapıyı itip açmadan ve dışarı adım atmadan önce emniyet kemerini çözdü. "Lance zaten bana yeterince kızgın. Daha da kötüleştirmek için bu toplantıya geç kalmama gerek yok."

"Hatırlat da bir dahaki sefere daha az çatışmacı bir partner bulayım." Kız kaşlarını çatarak ona bakarken içini çekti. "Sen, Megan, düşmanca davranmaya başladın. Bu kadar tatlı ve sıcak kokan bir kadın için tavrın arzulanan çok şey bırakıyor."

Eminim öyledir. Böyle devam ederse ona tabancasının çalışan ucunu gösterecek ve gerçekten ne kadar çatışmacı olabileceğini görmesini sağlayacaktı.

"Biliyor musun," dedi, "bahse girerim çok uğraşırsan burada durup bu gizemli toplantının neyle ilgili olduğunu anlayabilirsin." Braden çift kapıya çıkan merdivenlerden birkaç adım ötede durdu.

Dehşet içinde ona baktı ve kimsenin onun küfür dolu sözlerini duymadığından emin olmak için etrafına bakındı.

"kapatır mısın," diye tersledi.

Kaşları sorgulayıcı bir şekilde kalktı. "Hadi ama Megan. Çok kolay olacak. Sadece biraz deneyin."

Alaycı bir ifadeyle yanından geçip merdivenlere yöneldi. Adamın iç çekişini duyduktan bir saniye sonra küçük, eğlenceli bir kahkaha homurtusu onu merdivenlerden yukarı çıkardı.

"En azından deneyebilirdin." Adam ondan önce kapının kolunu tutmayı başardı ve kadın bıkkınlıkla gözlerini devirirken bir hareketle kapıyı açtı.

Ofisinin önünden geçerken Şerif Yardımcısı Jenson'ın öfkesi ona tokat gibi çarptı. Bu öfke her zaman vardı; karanlık şiddet, kana susamışlık. İyi adamlardan biri değildi ama doğru kuralı çiğneyene kadar Lance ondan kurtulamazdı. Braden yaklaşp temiz erkek kokusu ve duyularını saran erkek uyarılma aurasıyla dikkatini dağıtana kadar bu şiddet duygusu onu rahatsız etti.

Megan derin bir nefes aldı, dişlerini sıkarken başını eğdi ve kararlı bir şekilde binanın sonundaki Lance'in ofisine doğru ilerledi. Ana ofislerden ziyaretçi odaları ile ayrıldığı için duygusal açıdan daha az kaotik bir havası vardı.

Lance sakın bir insandı, şiddete meyilli değildi, yine de Megan'ı üzen bir acılığı vardı. Yine de etrafında olması en kolay insanlardan biriydi.

Onun kapısını çaldı.

"İçeri," diye tersledi

Lance.

Megan kapı kolunu kavrarken Braden'a kaşlarını çatarak baktı, Lance'in öfkesinin panelden sızdığını hissediyordu.

"Ne yaptın sen?" diye tısladı, onun masum bakışlarından hiç de etkilenmemişti.

"Ben mi?" Kaşlarını kaldırdı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Ben iyi bir Leo oldum, sevgilim. Sen ne yaptın?"

Kapıyı itip açmadan ve odaya adım atmadan önce onun cevabına homurdandı.

Odaya girdiği anda etrafını saran gerginliğin farkındaydı. Yine de odanın karşısında duran diğer sakinden habersizdi. Ve bahse girerim o da bir Cins'ti. Tehlikeli, güçlü ve pek de iyi bir ruh halinde değildi.

Kız içeri girer girmez gözleri kısıldı ve başını kaldırıp hızla soluduğunda yüzünü sıcaklık kapladı.

Orospu çocuğu. Ne yapıyorlardı, dünyadaki her kadını potansiyel bir yemek gibi mi kokluyorlardı? Demek azgındı. Daha önce hiç azgın bir kadın koklamamışlar mıydı? Yoksa o bir şekilde farklı mıydı?

Bu saçma düşünce onun dönüp Braden'a ters ters bakmasına neden oldu. Kapıyı arkasından kapattı ve odanın diğer sakinine belli belirsiz sorgulayan bir bakışla baktı. Belli ki o da en az onun kadar şaşırılmıştı.

"Jonas." Megan yana, Lance'in masasına yaklaşırken sesi temkinliydi.

"Braden." Diğer adam başını yavaşça eğdi, garip, gümüş gözleri önce Megan'a sonra tekrar Braden'a kaydı.

Heybetli bir figürdü. Braden kadar uzun, kaslı ve vahşiydi. Ama bu adam - Jonas- kolayca bir katil olabilirdi. Megan onu çevreleyen karanlığı, gök gürültüsünün ortasındaki şimşek gibi içinde çarpışan duyguları hissedebiliyordu. Öfke, karanlık ve zorlukla kontrol altına alınmış, özgürlük için savaşıyordu. Ama aynı zamanda onuru, acıyı ve pişmanlığı da hissedebiliyordu. Pişmanlık neredeyse öfke kadar yoğundu. Yine de tüm duygular bastırılmıştı, bir kontrol ve kararlılık aurası onları geri tuttuğu için zar zor fark ediliyordu.

"Bir sorun mu var, Lance?" Kuzenine baktı.

"Megan, Jonas Wyatt ile tanış. Çakalların senin evinde yakalandığı gece onu görmüştün," diye hatırlattı Lance soğuk bir ses tonuyla.

Megan başını salladı.

"Neler oluyor?" Braden dolandırmaya niyetli görünmüyordu. Jonas'ın karşısına geçerek onun önüne geçti.

Adamın etrafından dolaşmak için hamle yaptı ama adam önüne geçip bir kez daha onu engelleyince kaşlarını kaldırdı.

Braden'ı yolundan çekerken Jonas'ın sinirli hırıltısı gözlerini ona dikmesine neden oldu.

"Lance?" Jonas Wyatt'ın kendisine yönelttiği onaylamayan bakışlardan bıkmış bir halde kuzenine döndü.

"Ona sorun." Elini Breed'e doğru salladı. "Toplantıyı gizlilik talebiyle çağırdı. Ben sadece hizmet etmek için yaşıyorum."

Megan yüzünü buruşturdu. Belli ki hizmet etmesi için çok yükseklerden bir emir almıştı, yoksa bu kadar sinirlenmezdi.

Jonas Lance'e soğuk bir bakış fırlattı. "Özür dilerim Bay Jacobs. Gizliliğe çok ihtiyacımız vardı. O mağarada bulunan çıktı ile ilgili olarak Braden'dan aldığım rapor rahatsız ediciydi. Diğer kaynaklardan gelen bilgiler daha da rahatsız ediciydi. Durumu kendim değerlendirmem gerekiyordu."

"Evde buluşmamızın nesi yanlış?" Braden çok yakındı. Adam kızın kışında kaldı, karanlık bir gölge gibi üzerinde geziniyordu.

"Çıktı araştırılıyor," diye tersledi Lance. "Ona kimin eriştiğini ve bastığını bulacağım. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Kadın şaşkınlıkla başını salladı. "Bilgisayarlar bu şifreleri otomatik olarak kaydediyor."

Cevap veren ses Megan'ın tüylerini diken diken etti. "Kullanılan şifre Şerif Jacobs'a aitti."

Lance ona baktı. Ondan yayılan acıyı ama aynı zamanda koruyuculuğu da hissedebiliyordu. Lance ona asla zarar vermezdi. Bunu biliyordu, tıpkı güneşin sabah doğacağını ve gecenin daha sonra geleceğini bildiği gibi.

"O zaman bir sorunumuz var." Döndü ve Jonas'a baktı. Bu adamdan cidden hoşlanmamaya başlamıştı. "Belli ki birisi şifreleri çalmayı başarmış."

"Şerif bize şifresini yazmadığını ya da paylaşmadığını garanti ediyor. Her hafta değiştiriyor ve bilgisayarında sıkı gizlilik protokolleri kullanıyor."

Megan uzun süre Jonas'ı izledi. Lance hareketsiz ve sessizdi. Ve bu iyiye işaret değildi. Bir patlama yaklaşıyordu ve Megan buna tanık olmak istemiyordu.

"Ona durmasını söyle, Braden." Arkasındaki adamla konuşurken vahşi gümüş gözlere baktı. "Şimdi."

" de bir açıklama duymak isterim, Megan."

Dikkatle Braden'a döndü. "Şimdi dedim," diye hatırlattı ona, sesini yumuşak tutarak, öfkesini bastırarak.

Jonas Wyatt'ın nasıl bir oyun oynadığını bilmiyordu ama bir oyun oynadığını ve bunu yapmak için Lance'i kullandığını biliyordu.

"Senin korumana ihtiyacım yok Megan," diye tersledi Lance. "Öğreneceğim..."

"Eğer hâlâ bu ofisteysen." Jonas'ın sesi küçümseyiciydi. "Bu tür hatalar sadece suç değil, aynı zamanda suçlayıcıdır da, Şerif Jacobs."

"Seni orospu çocuğu..." Megan onun önüne geçip elini göğsüne koyamadan Lance sandalyesinden kalkmış ve masanın yarısına kadar gelmişti. Ama hemen geri çekti. Tekrar Lance'e bakmadan önce eline baktı ve dokunuştan duyduğu keskin tiksintiyi hissetti. "Siktir et onu." Sesini yumuşak tutarken küçük bir gülümsemeyle ona güvendiğini belli etti. "İkimiz de daha iyisini biliyoruz, Lance. Kanıtı bulacağını da biliyorum. Seni ele geçirmesine izin verme."

"Kahretsin, Meg..." Uzandı, elleri onun omuzlarını kavradı ve sinir uçlarına saldıran acıya benzer bir hissin titreşimlerini gönderdi. Braden'ın şaşırtıcı hırıltısı odayı doldurmadan ve onu kuzeninden uzaklaştırmadan önce bir saniye geri çekildi.

"Ne oluyor be?" Lance şok içinde ona baktı. "Meg, iyi misin?"

Tekrar ona uzandı, ancak Braden onu hızla arkasına çekti ve bunu yaparken onun çırpınışlarını görmezden geldi.

"Kahretsin, Braden..."

"Ne haltlar burada?" Lance'in sesi kafa karışıklığıyla doluydu.

Öfke. "Yaralandı mı?"

Megan zorla Braden'ın önüne geçti, Braden onu durdurmaya çalışırken dirseği sert karnına saplandı.

"Beni tekrar arkana itme." Kadın öfkeyle ona baktı. "Önümde durmana ihtiyacım olduğunda sana haber veririm."

Göğsünden gelen hırıltı daha az sinirli birinin gözünü korkutabilirdi, diye düşündü Megan. Ama onu etkilemek için pek bir şey yapmamıştı.

Jonas sabırsızca kıpırdandı ve kadının bakışlarını tekrar kendisine çekti.

Jonas öfkeyle, "Başka bir erkeğin size dokunmasına izin vermez, Bayan Fields," diye çıktı. "Onu test edin ve pazarlık ettiğinizden daha fazlasını elde edebilirsiniz."

"Sana sormadım." Öfkeyle ona döndü, Lance'in şaşkınlıkla onu izlediğinin farkındaydı. "O yüzden çeneni kapatabilirsin."

"Sormana gerek yoktu." Sıkı gülümsemesi soğuk ve tehlikeliydi. "Bilgi vererek nazik davranıyordum."

"Jonas, pek mantıklı konuşmuyorsun," dedi Braden, sesi eskisi kadar tembel değildi ama kafası Lance'inkinden daha az karışık değildi. "Jacobs'ı kuzenine ihanet etmekle suçlamak da pek akıllıca bir hareket değildi." Sesinde bir soru vardı, çünkü belli ki daha önce ona karşı sahipleniciliğiyle ilgili yaptığı açıklamayı görmezden gelmeyi seçmişti.

Jonas, "Kanıtlar orada," diye işaret etti. "Program sadece bu ofisten geliyor, başka hiç kimsenin buna erişimi olmamalıydı. Yakaladığınız Çakal'dan almayı başardığımız bilgiler içeriden birinin çalıştığını gösteriyor. Jacobs içeriden biri."

Lance'in yumrukları sıkılaştı, yüz ifadesi öfke çizgilerine dönüşerek Irk'a döndü. "Senin suçlamalarından bıktım Jonas."

Megan kendisine çarpan duyguların kırbacını savuşturmak için mücadele etti. Braden'a yaklaştı ve önlerine koyabileceği tüm kalkanları kaldırdı ama hiçbirisi işe yaramadı. Jonas'ın gümüş gözleri tehlikeli bir şekilde kararırken Lance'in öfkesi bembeyazdı, sesi acı doluydu ve şiddete dönüşüyordu. Başını iki yana sallayarak ona baktı ve etrafında dönen hisler kazanıyla savaştı.

Kaçamadı. Duygulardan kaçamadı.

"Senin beceriksizliğinden bıktım usandım," diye alay etti Jonas. "Söyle bana Jacobs. Mark ve Aimee'yi o çöle yönlendiren sen miydin? Genetik Konseyi ve Çakalları ile irtibatı sen mi sağladın?" Öfkesi orman yangını gibiydi, önüne çıkan her şeyi yutuyordu.

"Cehennem gibi." Lance diğer adama doğru hareketlendi, Megan başka bir duygunun kırbacını hissederken kasları gerildi. Aldatma. Bir yalan. Dikkatle kurgulanmış bir oyun.

"Hayır. Lance, seninle oynuyor." Tekrar onun önüne atladı. "Ona kavga etme şansı verme."

"Neyi oynuyorsun?" diye terslendi ve ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Ofisimde durup beni seni öldürmeye çalışmakla suçlamasına izin verirsem lanetlenirim, Megan."

"Dur." Kolunu salladı, rahatsızlığını görmezden gelerek ona sertçe baktı. "Beni dinle." Derisinin altında yükselen ateşe, başka birine dokunmanın anlamsızlığına verdiği sert tepkiye rağmen parmaklarını sıktı. "Seninle oynuyor Lance, senin hiçbir şey yapmadığını biliyor. Bu bir oyundan başka bir şey değil."

Titrediğini zar zor fark etti. Lance'in öfkesinin içinde attığını hissedebiliyordu, içinde atıyor, harekete geçmesini istiyordu. Onun dövüşmesine izin veremezdi; vermeyecekti. Bunların hepsi bir oyundu, dikkatle kurgulanmıştı, hangi nedenle olduğundan emin değildi.

"Megan, bırak onu." Braden onun üzerinde yükseliyor gibiydi, eli onunkini örtüyordu. Lance'in etine dokunmak onu acıyla doldururken onun dokunuşu soğuk ve rahatlatıcıydı. "Seni incitiyor. Senden acıyı hissedebiliyorum. Bırak gitsin."

Titriyor, hisleriyle savaşıyor, kendini bildi bileli hayatının en önemli dayanaklarından biri olan kuzenine bakıyordu. Acının hiçbir anlamı yoktu; ellerindeki keskin rahatsızlık vücudunun geri kalanına yayılıyor, kaslarına kramplar giriyor, derisini yakıyordu.

"Onu incitmek mi?" Lance'in kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Meg, neler oluyor?"

Lance geri çekildi, geri çekilirken kolunu yavaşça onun elinden çekti, karanlık bir memnuniyet cızırtısı odaya yayılırken endişesi onu yıkadı. Yavaşça Jonas Wyatt'a döndü.

"Senden hoşlanmıyorum," dedi dişlerini öfkeyle sıkarak. "Sen hasta bir orospu çocuğusun." Adam biliyordu. Bunu hissedebiliyordu. Onun yeteneklerinin farkındaydı, onları test ediyor, hepsini zorluyordu. Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı.

"Belki de." Kadın şaşkınlıkla ona bakarken, adam hakareti onaylarcasına başını öne eğdi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu sessizce.

"Çünkü yapılması gerekiyordu." Jonas kaşlarını kaldırdı. "Gördüğünüz gibi Bayan Fields, bu küçük düzeneğin içinde bir yerlerde bir casusumuz var. Burada, bu ofiste değilse bile, başka bir yerde. Muhtemelen ikisi de. Öyle ya da böyle kim olduğunu bulacağım. Bu olayda yanıldığım konusunda beni temin ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Şerif Jacobs masum."

Dudakları şokla aralandı.

"Hepsi bir oyun," diye fısıldadı. "Empatik olduğumu biliyordun. Kuzenimi tuzağa düşürmek için beni kullandın," diye suçladı onu, Braden'a bakmak için başını çevirirken sesindeki öfke giderek artıyordu. "Ona sen söyledin." Şimdi mantıklı geliyordu. Bir şekilde empatik yeteneklerini öğrenmiş ve Lance'le onun önünde yüzleşip tepkisini izleyerek bunu ona karşı kullanmıştı. "Seni piç kurusu!" Braden'ın tutuşuna karşı mücadele etti. "Seni soğukkanlı, duygusuz orospu çocuğu."

"Megan. Kıpırdama." Megan dirseğini adamın karnına çarpmaya çalışırken Braden'ın kolları Megan'ın etrafını sarmıştı. "Bunu tek başına yapmak istemezsin. Şu anda olmaz. İçinden çok fazla duygu geçiyor. Sakinleş ve önce düşün."

Sesi kulağındaydı, kulaklarında gürleyen kanın, beynine saldıran duyguların ve hislerin kaotik gürültüsünü kesiyordu. Öfke. Öfke. Bu onun zayıflığıydı. Onlara karşı kendi başına en basit kalkanı bile oluşturamıyordu.

Lance kendi duygularını geri çekmeye, onu öfkesinin acısından korumaya çalışıyordu; ama öfke hâlâ oradaydı ve sanki ayrı bir varlıkmış gibi odanın içinde kırbaçlanıyordu.

Braden'ın pençesinde titrediğini hissedebiliyordu. Sertçe nefes alıyordu, zihni odada yuvarlanan psişik dalgaları emiyordu. Çok fazla duygu. Ama hepsinin ötesinde, tatmin. Jonas Wyatt'tan akan öfkenin yanı sıra memnuniyet.

Braden'dan akıp gelen ve onu korumasıyla sarmalayan sakinliği, etrafını sardığını hissettiği kırılğan bariyeri kavrarken bakışları Braden'a doğru yükseldi.

"Bu ofisten defol git Jonas," diye tersledi Lance. "Hemen. Ve bir daha buraya gelmeye zahmet etme."

"Üzgünüm Şerif." Jonas'ın gülümsemesi düzdü, şimdi kendi öfkesiyle gergindi. "Ne yazık ki henüz işimiz bitmedi. Bir casus bulmaya gelmiştim; onun yerine en iyi İnfazcımın kuzeninizle çiftleştiğini öğrendim. Oldukça ilginç bir gelişme olduğunu söylemeliyim."

Megan gözlerini kırıştıtarak Irk'a bakarken Braden onun arkasında donakaldı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye tersledi.

Birden odadaki havanın nefes almasına izin vermeyecek kadar yoğun ve gergin olduğunu hissetti. Jonas onun arkasından Braden'a baktı.

Jonas'ın gülümsemesi soğuktu. "Çiftleşme, sen devam ettirmediğin sürece ona pek iyi gelmeyecek, Braden. Acele et ve aklını kaçırmadan önce onu hamile bırak."

Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Jonas mantıklı davranmıyordu.

"Beni çok zorluyorsun Jonas." Braden'ın hırıltısı vahşi, hayvani bir hırıltıydı. "Ona bir daha hakaret edersen seni öldürürüm."

Jonas'ın kaşları kalktı, bakışları onunkilere kilitlendi. "Onu aşağıladım mı?" diye mırıldandı. "Bir gerçeği ifade ettim Braden. Bu kadınla çiftleştiniz. Bu, Pride'ın lideri Callan Lyons ile başlayan ve az bilinen bir fenomen,

ve onun kadını. İkiniz de çiftleşme ateşinin ortasındasınız. Onu işaretlediniz, öptünüz, dilinizdeki evlilikten daha bağlayıcı olan o hormonu ona bulaştırdınız. Ve bunun tek bir tedavisi var." Dudakları soğuk bir şekilde kıvrıldı. "Belki tam olarak bir tedavi değil, ama hayatının her alanını riske atacak kadar acı verici, zayıflatıcı hale gelecek olan uyarılmayı hafifletmek için birkaç umuttan biri. Tebrikler, dostum." Son sözde herhangi bir samimiyet yoktu. Gerçi bunun bir önemi yoktu.

Şok şimdi odayı doldurmuştu. Braden'ın bakışlarıyla karşılaşmak için yavaşça döndüğünde ve ondan gelen ve zihnine çarparak onu diğer tüm duygulara karşı körleştiren mutlak, tam dehşeti hissettiğinde, beynini parçaladı.

İnkârı o kadar güçlü, o kadar şiddetliydi ki, eli açık bir darbe gibi ona çarptı, onu geri itti, ruhunun derinliklerine ulaştı ve içinde çiçek açtığını bilmediği bir umudu soldurdu.

O anda, sahip olduğu her şeyle yeteneklerine lanet okudu, tıpkı kendisine bakan adamlara lanet okuduğu kadar şiddetle.

"Ben de seni istemedim," diye fısıldadı sonunda, ruhundaki bir şey acı içinde alevlenirken, dönüp sarsakça ondan uzaklaşırken yalanı dudaklarından zorla geçirdi. "İstediğim şey bir açıklama." Jonas'a döndü ve onun sert bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinde biriken yaşları geri kırıptı. "Şimdi."

Dokuzuncu Bölüm

Çiftleşme Ateşi. Jonas fiziksel belirtileri, ihtiyacı, uyarılmayı ve buna neyin sebep olduğunu açıklarken Megan sessiz bir şok içinde dinledi. Bu konuda çok klinikti. Daha ayrıntılı açıklamadan önce Lance'ten gitmesini istediği için minnettardı.

Her şey belli bir dokunuşla başlıyordu. Bir öpücük, bir mıncıklama, dillerinin yanlarındaki bezlerin şişmesine neden olan hormonla aşılınmış salyanın bir bedenine sistemine girmesine izin veren herhangi bir okşama.

Kulağına bir çimdik atılsa belki de bu iş biterdi. Yüzleşmeden sonra kulak memesinin hassasiyetini, yavaşça yükselen uyarılmayı, dengesini bozan duyguların çatışmasını hatırladı.

Tam olarak orada başlamamıştı. Braden'ı tünellerde takip ettiğini, kokusundan, etrafından akan tehlike ve heyecan havasından etkilendiğini hatırlıyordu. Onu yine de isterdi ama şimdi olduğu kadar güçlü bir şekilde ister miydi? Bu kadar çabuk mu?

Ona hızlı bir bakış atma riskini göze aldı ve bunu yapacağını kabul etti. Adam onu kendine çekmiş, büyülemiş, tanışmalarının ilk yarım saati içinde maceraya ortak etmişti. Ve içindeki çelişkili duygulara rağmen, adamın ona verdiği küçük ısırığın bununla çok az ilgisi olduğunu biliyordu.

Bu, onu reddetmesini kolaylaştırmadı. Tutmaya çalıştığı gözyaşları göğsünü sıkıyordu. Ağlamayacağına dair kendini temin etti. Henüz değil. Yine de Jonas'ın açıklamaları aklından geçtikçe duygularını kontrol etmek her saniye daha da zorlaşıyordu.

Jonas masanın kenarına oturmuş, alaycı bakışlarını her ikisinin üzerinde gezdirirken, "Bu fenomenin ilerleyişini izledik," diye açıkladı. "Bazı dişileri diğerlerinden daha güçlü bir şekilde etkiliyor. Ondan akan sıcaklığın kokusuna bakılırsa, sizin kadınınızın en güçlülerinden biri olduğunu söyleyebilirim."

Şimdi öfkeli bir Aslan Irkı vardı. Gözleri uzun dakikalar boyunca Braden'ı takip etti; onun duygusuz ifadesini, gözlerindeki soğukluğu ve kendisiyle duyguları arasına çektiği bariyerlerin gücünü inceledi.

Ve belki de bu en iyisiydi. Reddedilme onu göğsünde hiç beklemediği bir acıyla kesip atmıştı. Jonas'ın Çiftleşme Isısı'nı ve sonuçlarını açıklamasını dinlerken acısını bastırmak neredeyse imkânsızdı.

"Çiftleşme Isısı sonsuza dek demektir, kızlar ve erkekler," diye alaycı bir şekilde duyurdu.

Megan kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu ve meydan okurcasına Jonas'a baktı.

"Senin de çok heyecanlandığın belli oluyor," diye alay etti soğuk bir tavırla, o buz gibi gri gözlerinde parıldayan tuhaf eğlence ışıltısını görmezden gelerek. "Ne oldu Bay Wyatt, buraya gelip bu küçük buluşmayı ayarlamadan önce bundan şüphelendiniz mi?" Elini üçünü de kapsayacak şekilde salladı. "Lance'in o lanet programın çıktısını almadığını biliyordunuz, tıpkı Braden'in benim bir Empat olduğum gerçeğini keşfedeceğini bildiğiniz gibi. Buraya şüphelendiğiniz Çiftleşmenin gerçekten gerçekleştiğinden emin olmak için geldiniz."

Kaşları çatıldı. Alaycı bir yanıtı kelimelerden daha net ifade eden yavaşça yukarı doğru bir eğim.

Braden'a bakıp yüzünü buruştururken başını yavaşça eğerek, "Şüphelenmiştim," diye itiraf etti. "Bu sefer şüphelerimin yanlış çıkacağını umuyordum." Kadına dönen bakışları kınayıcıydı.

"Eminim onun umutları da seninkilerle aynı fikirdedir," diye tersledi ve elini Braden'ın sessiz haline doğru çevirerek acısını öfkeyle örttü. "Öyleyse bir tedavi bul." Braden'dan gelen gürültülü hırıltıyı duymazdan geldi.

Jonas kıkırdadı. Seste neşe yoktu, sadece alaycı bir bilgi vardı.

"İrklar beş yıldan uzun bir süredir bir tedavi arıyor," dedi. "Bu bilgi üzerinde bir yasak var Bayan Fields. Bu yasağı çiğnemek sizin ya da Braden'inkinden çok daha fazla hayatı tehlikeye atabilir. Ayrıca oldukça ağır bir cezası da var."

"Evet, hemen dışarı çıkıp bir basın toplantısı düzenleyeceğim," dedi. "Emir verebilir misiniz Bay Wyatt, hiç havamda değilim."

Gözleri kısıldı. "Yetenekleri yüzünden gerçek dünyaya katılamayacak kadar korkan bir kadın için oldukça çatışmacı olabiliyorsunuz Bayan Fields." İnce dudaklarını şekillendiren sıkı gülümsemede nazik bir şey yoktu.

"Yeter, Jonas." Braden'in sesi sert bir gümbürtüye dönüşürken, uzak duvara yaslandığı yerden doğruldu ve gergin bir Şekilde ayağa kalktı.

Onu istemiyordu, o halde başka bir adam onunla sert bir Şekilde konuşmaya cüret ederse neden itiraz etsin? Neden regl dönemiyle ilgili bir Şeyi protesto etsin ki?

Jonas daha konuşamadan, "Senden yardım mı istedim?" diye tersledi. Jonas'ın kaşlarını çatmasına ve altın rengi gözlerinin uyarırcasına parıldamasına aldırmadı.

Braden sanki hakları varmış gibi, "Sormak zorunda değilsin," diye homurdandı. Sanki o artık bir tür sorumlulukmuş gibi.

"Evet, doğru." Alaycı bir tavırla burnunu kırıştırdı. "Sen artık benim büyük kötü dostumsun." Abartılı bir ürperti verdi. "Minnettar falan olmalıyım, değil mi?"

"Ya da başka bir Şey," diye mırıldandı, ona ihtiyatla bakarak.

"Evet, özellikle de Bay Wyatt bize paketlediğiniz o harika pcğn sırrını açıkladığında ne kadar hevesli olduğunuzu düşünürsek. Belki de bu Şeyi Őişelemeliyiz Braden. Plastik Breed dişlerinden daha çok satar."

Jonas'ın yüzleşmeyi ilgiyle izlediğinin farkındaydı. Ondan ilk gördüğünde hoşlanmadıysa bile Şimdi kesinlikle hoşlanmıyordu. İçinde yükselen öfke de buna eklenince, tavrına hiç de yardımcı olmuyordu.

Jonas yumuşak bir sesle, "Arkadaşının çok ukala bir ağzı var, Braden," dedi. "Bunu düzeltmek için çalışmalısın."

"Evet, neden bunu senin için ben yapmıyorum?" Braden onu dikkatle izlerken homurdandı.

"Affedersiniz ocuklar, ben hâla odadayım." Konuşurken elini onlara doğru salladı. "Küçük kadının üzerine konuşulmasına gerek yok. Bu iftleşme Sıcağı ya da adına ne derseniz deyin, beynimi zerre kadar kızartmadı."

Braden ve Jonas'ın her ikisi de kaşlarını çatarak ona doğru baktı. Eğer bu kadar kızgın olmasaydı, bu çok sevimli olabilirdi.

"Biliyor musun, sanırım artık temel bilgilere hemen hemen sahibim." Sıkıca gülümsedi. "Hormonları azdığı için beni istiyor, hepsi bu. Hey, önemli değil. Doğa berbat, değil mi?" Acısını bastırarak parlak bir Şekilde gülümsedi. "Bakın ne diyeceğim, Bay İrk İşleri Müdürü. Küçük altın oğlunuzu Şu süslü küçük helikopterlerden birine bindirin ve onu güzel yerinize geri götürün,

Bakalım iyileştirebilecek misin? Ben kendi başıma gayet iyi idare ederim. Tıpkı her zaman yaptığım gibi."

Çok öfkeliydi. O lanet bir hormon miknatısı değildi ve Braden'ın zaten tamamen onun hatası olan bir kimyasal reaksiyonun etkilerinden hoşlanıp hoşlanmaması umurunda bile değildi. Ondan hayatıyla oynamasını istememişti ve hayatının bir parçası olmaya devam etmesini isterse lanetlenirdi.

"Her zaman yaptığın gibi mi?" Braden o zaman tersledi, kendi sesi ısınıyordu. "Saklanmak. Saklanmaktan bıkmadın mı Megan?"

"Aslında, sanırım öyleyim." Sertçe nefes aldı, iki adama bakarken çenesini eğdi ve onlara ters ters baktı.

"Ama bana öğrettiğin bir şey var Braden. Senin şu küçük kalkanın çok kullanışlı. Yeterince zaman verilirse, eminim onu kopyalayabilirim. Gerektiğinde uyum sağlayabilen biriyimdir. Ve sensiz de uyum sağlayabilirim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken ona baktı, gözleri yırtıcı bir hesaplamanın ipucu olarak yavaşça daraldı.

"Bana meydan okuma tatlım," diye uyardı onu, sesi yumuşaktı.

"Cesaretin var mı?" Benimsediği sıkı, alaycı gülümsemesini korurken başını salladı. "Sana meydan okumuyorum, *tatlım*. Sana söylüyorum. Bu acayip hormon olayına başlamadan önce sana ihtiyacım yoktu, şimdi de yok."

"Çiftleşme Sıcağı'nın dişiler için erkeklerden daha zor olduğunu belirtmek isterim." Jonas bu noktada konuştu, sesi merak uyandıracak kadar yumuşaktı. "Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsiniz."

"Sana fikrini sordum mu?" Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. "İkiniz de bana izin verirseniz, beceriksiz mizahınızın bu ofiste yarattığı hasarı onarmaya çalışacağım." Kapı kolunu kavradı ve Jonas'a kaşlarını çatmak için geri döndü. "Günün birinde biri bu oyunu sizden daha iyi oynayacak, Bay Wyatt. Ve bu gerçekleştiğinde, ring kenarında bir koltuk istiyorum."

Braden'a bakarken dudakları daha da gerildi. "Eşinin çok kötü bir ağzı var." Hırladı. "Bu onun başını belaya sokabilir."

"Sanırım çoktan oldu," diye karşılık verdi ve kapıyı açıp koridora doğru yürümeye başladı. Kapının sert bir şekilde çarpılmasının yankısı, ahşabın tahtaya çarpmasıyla çok kısa süren, tatmin edici bir sestti. Ve diğer taraftan mırıldanan bir Breed laneti duyuldu. Bırakın lanetlesinler. Ona göre bu kadarı yeterdi.

Braden kapıya baktı, başı öne eğik, gözleri kısıktı. Kızgın ve kırgındı ve onu hiç suçlayamazdı. Düşünceleri ve duyguları, o ilk anlık reddedilişten sonra onun kalkanlarını aşmasına izin vermeyecek kadar karmakarışıktı. Bunu riske atamazdı; henüz değil.

"İçindeki hormonal dalgalanmalar onu daha da kötüleştirecek." Jonas içini çekti, sesi artık daha rahattı.

Braden homurdandı. "Uyarı için teşekkürler. Tam da istediğim şey, kadını canlı canlı derimi yüzmeye hazır. Teşekkürler, Jonas."

Jonas, "Bu Çiftleşme saçmalığının bir alışkanlık haline gelmemesini umuyorum," dedi. "Bu yüzden kaybettiğim iki iyi İnfazcı oldu. Tarek Jordan dosyasında belirtildiği gibi yaralanmalar nedeniyle istifa etmedi. Orosu çocuğu komşusuyla çiftleşmiş. Buna inanabiliyor musun? Bir adamı göreve gönderirsin ve bir bakmışsın yan komşunun küçük seksisiyle çiftleşiyor. Şimdi de bu." Sinirli bir şekilde başını salladı.

"Onu kızdırdığın için neden kışına tekme basmamam gerektiği konusunda daha çok endişelen," diye homurdandı Braden, sertçe nefes alırken parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Kahretsin, en azından biraz nazik olmayı deneyebilirdin."

Braden bu noktada sadece başını sallayabildi. Irk İşleri Müdürü manipölasyonları ve dikkatle hesaplanmış oyunları ile tanınırdı. Merhameti ya da şefkatiyle tanınmazdı.

"İyi. Önümüzdeki birkaç gün hayatımın biraz daha zor olmasını sağladın. Bugün buraya gelmenin tek nedeni bu değildi herhalde?" Omuzlarını huzursuzca silkti, seksin gelebileceği imasını unutmaya çalışıyordu. Megan'a dokunmak, onu sahiplenmek, onu işaretlemek için ölüyordu. Çiftleşme ısısına lanet olsun. Megan onun kadınıydı; sadece onu bu gerçeğe alıştırmayı umuyordu.

"Pek sayılmaz." Jonas masaya doğru ilerledi ve kollarını göğsünde kavuşturarak masanın kenarına rahatça oturdu.

"Çıktı kesinlikle buradan geldi; küçük Coyote dostumuz bize bunu garanti etti. Bu arada o yaşıyor."

Braden kaşlarını kaldırdı. Bunu hiç beklemiyordu.

"Kolay değil ama bu çocuk önemli olduğunda konuşuyor. Artık konuşmayana kadar izin vereceğim."

"Programı kimin bastığını biliyor musun?" Braden, Megan'a ihanet eden piçin cezasını çekeceğine kararlıydı.

"Listeyi daralttım. Maalesef Şerif Jacobs kısa . Diğer ikisi Lenny Blanchard ve Şerif Yardımcısı Jose Jensen.

Onlara bir kuyruk taktırıyorum; yakında cevapları alacağız."

"Blanchard pek öyle birine benzemiyor." Braden dost canlısı masa çavuşunu düşünerek başını yavaşça salladı.

Jonas, "Beni en çok sinirlendirenler genellikle bunlardır," diye homurdandı. "Kıçını kolla. Buraya henüz bir ekip gönderemiyorum Braden, yoksa seni koruyan bir ekibim olurdu, bunu biliyorsun. Ama bir şeyler üzerinde çalışıyorum, umarım yakında bir ekibim olur. Bu arada, iki şerif yardımcısı hakkında bir soruşturma başlatacağım ve neler bulabileceğime bakacağım."

Braden bunun üzerine başını salladı.

"Ve şimdi de büyük olay." Jonas fazlasıyla keyifle gülümsedi. "Senin ve eşinin geçmeniz gereken testler var. Sence onu işbirliği yapmaya ikna edebilir miyiz?"

Braden başını eğdi. İşbirliği mi? Megan'la mı? Şimdi mi?

"Günün birinde İnfazcılarında biri seni öldürecek Jonas." Başını kaldırıp kollarını indirirken hırladı. "Ve bunu görmek için orada olmazsam lanetleneceğim."

Jonas bu duygu karşısında kıkırdadı. "Bu düşünceni unutma dostum." Bunu dört gözle bekliyormuş gibi görünerek gülümsedi. "İyi bir dövüş yapmayalı uzun zaman oldu; sanırım bu meydan okuma hoşuma gider."

Sorun da burada yatıyordu. Jonas'a nadiren meydan okunurdu.

Oynayabileceği yerde oynadı, asla İnfazcılarını tehlikeye atacak şekilde değil, onların kendisini öldürmeye istekli olmalarını sağlayacak şekilde oynadı. Şu anda Braden bu duyguyu anlıyordu ve Megan'ın da anladığından emindi.

Acı çekiyordu. Ofisten hışımla çıktığında bunu hissetmişti ve bu onu ne kadar endişelendirse de, aynı zamanda duyularına bir memnuniyet dalgası da göndermişti. Megan'ın anahtarı onun duygularına, kalbine dokunmaktı.

Son derece bağımsızdı, dünyanın sadece kendi küçük köşesinde bile olsa bir fark yaratmaya kararlıydı. O bir savaşçıydı, şimdiye kadar gördüğü en iyi alfa dişilerden biriydi. Biraz daha eğitim ve doğru kalkanlarla çok iyi bir İnfazcı olabilirdi. Bakışlarını Jonas'a çevirdi ve komutanının maaş bordrosunda Melez olmayan birinin olmasını nasıl karşılayacağını merak etti.

Jonas kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne?"

"Ondan çok iyi bir İnfazcı olurdu." Sesini alçak tuttu; Megan onun hayatını planladığını duyarsa Tanrı yardımcısı olsun. "Bir İnfazcı kaybetmek zorunda değilsin Jonas, onun yerine bir tane kazanabilirsin."

Jonas'ın gözleri kısıldı. "O bir Cins değil."

"O bir Empat. Ve silah koleksiyonu benimkinden daha iyi." Bu tanım karşısında homurdandı. Ne yazık ki bir risk olduğunu biliyordu. Silah koleksiyonu harikaydı. "Ama bundan da öte, eşim olmasa bile o hâlâ benim kadını. Onu arkamda bırakmayacağım." Ve mücadeleden vazgeçemezdi. Konsey'in kalıntıları ve Saf Kan topluluklarını alaşağı etmek çok önemliydi.

"Çiftleşmeyle savaşıyorsun." Braden onu dikkatle izlerken Jonas masanın kenarına daha rahat bir şekilde yerleşti. "Pek memnun görünmüyordu."

Braden yorgun bir şekilde içini çekti. "Kararlarımın elimden alınmasından hoşlanmıyorum Jonas, doğam gereği bile olsa. Onun benim olduğunu biliyordum ama onu nasıl ikna edeceğime henüz karar vermemiştim. Bu işleri karıştırdı. Çiftleşme fikrinin reddedildiğini hissetti ve şimdi çok kızgın. Ama bunu atlatacaktır." Başka seçeneği yoktu.

Jonas ona bakmaya devam ederken Braden kıpırdamadan durdu. Sanki bir adamın ruhunu görebiliyormuş ve değerini ölçebiliyormuş gibi bir alışkanlığı vardı. Çoğu kişi için bu rahatsız ediciydi; onunla birlikte çalışan ve her gün onun yanında savaşanlar içinse bu bir teselliydi.

"Tamam." Başını sertçe salladı. "Onun savunmasını ve kalkanlarını oluşturun. Onu eğitmek de senin sorumluluğunda. Bunu sana bırakıyorum."

Şimdi tek yapması gereken Megan'ı ikna etmektir.

bir sessizlik çöktüğünde, kapı hızla açıldı ve Lance Jacobs ofisine geri döndü.

Jonas'ın masasında gören Lance, "Defol git buradan," diye tersledi. Sonra Braden'a döndü. "Megan ofisinde ama dikkatli olmazsan bu gece eve geri dönmek zorunda kalacaksın." Sesinde hiç merhamet yoktu.

Jonas yavaşça masadan doğrulurken Braden'a homurdandı: "Arkadaşının bu huyunu aldığını biliyorum," dedi. "Bu kalıtsal bir şey." "Sen buna inanmaya devam et," diye mırıldandı Lance masasının arkasına geçip yerine otururken. Sandalyede arkasına yaslanarak her iki adamı da hesaplanmış bir ilgiyle izledi. Birkaç dakika geçtikten sonra onlara, "Sizinle her nefes savaşıyor," diye bilgi verdi. "Sen de koyabilirsin Jonas, kişi benim kuzenim.

Kardeş olacak kadar yakın. Sanmayın ki o

O çölde tek başına yaşıyor ve ailesi ona destek olmuyor. Her birimiz."

"Özel Kuvvetler amcalarına kadar mı?" Braden iç çekişini bastırırken Jonas kaşlarını kaldırdı.

"Özellikle de bunlar." Lance'in gülümsemesi gergin ve acımasızdı. "Bunu unutmayın. Ve hazır başlamışken, kışınızı departmanımdan çekin; Breed'lerle uğraşmaktan bıktım."

Jonas'la ilgilenen herkesin ortak görüşü bu gibi görünüyordu.

Braden sessiz kaldı, dikkatle şerifin Jonas'a kaşlarını çatarak ölçüyordu. Adamın hem yaşlı hem de genç, alışılmadık bir havası vardı. Acı görmüştü, ölümü tanımıştı ve geri döndüğünde temkinli ve acılıydı. Braden onun geçmişini biliyordu, dosyasını en ince ayrıntısına kadar biliyordu ama bazen insan yorgun bir ifadeyle bakan gözlerden çok daha fazlasını okuyabilirdi.

"Ben Sığınak'a dönüyorum." Jonas aniden başını sallayarak Braden'in dikkatini şeriften çekti. "Elyiana'yla birlikte dönmem için hazır olduğunuzda bana haber verin."

Testler. Megan'ın kuduz bir vahşi kedi gibi savaşıacağından şüphelendiği testlerin aynısı.

"Yakında bir şeyler öğrenirim." Braden kapıya yönelmeden önce başını salladı.

Koridora adımını attığında Jonas'ın şerife yaptığı son uyarı yorumunu net bir şekilde duydu.

"Yakında tekrar konuşacağız, Jacobs. Çok yakında."

Braden da Irk İşleri Müdürü'nün şimdi ne haltlar karıştırdığını merak ediyordu.

Onuncu Bölüm

Megan bir saatten fazla bir süre sonra eve girdi ve merdivenleri çıktı. Arkasından arka kapının açıldığını duydu.

Braden'ın yakında geleceğini biliyordu, eninde sonunda onunla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Ama henüz değil. Kendini kalmaya, Lance'in ofisinde hissettiği reddedilmeyle yüzleşmeye zorlayamıyordu. Lance'in gözlerinde, hayal bile edemeyeceği bir şekilde birbirlerine bağlı olduklarını öğrendiğinde içinde kabaran öfkeyi görmek.

Ofisten onsuz çıkmış, binadan gizlice çıkıp Raider'ına koşmuştu. Jonas'ın bindiği şık siyah heli-jet tarafından karşılanmayı ya da Braden'ı evin kenarına uzanmış onu beklerken görmeyi beklemiyordu.

Çiftleşme Sıcağı. Bu düşünce adrenalin salgılamasına, kalbinin hızla çarpmasına ve ne yazık ki rahminin sıkışmasına neden oldu. Bu her neyse, onu ona bağlamıştı. Tanıştıkları o ilk andan itibaren onu çevreleyen ve sakinleştiren aurayı hissetmişti. Ona eziyet eden uyarılma. Onu güçsüz bırakan öpücük, onun tadına açlık. Tarçın ve esmer şeker.

Dudaklarında, dilinde neredeyse tadını alabiliyordu. Onu arzuluyordu, önceki gece onu öptüğünden beri arzuluyordu.

Seksini dolduran sıcaklık onu çılgına çeviriyordu. Uyluklarını sıkarak bu özel ihtiyacı zapt etmeye karar verdi. Daha önce hiçbir erkekle öylece yatağa girmemişti ve Braden'la da girmeye kalkarsa lanetlenirdi.

En azından şu anda değil.

Yatağının ucundaki geniş pencereye doğru yürümeden önce yatak odasının kapısını çarparak kapattı. Yanaklarını ıslatan gözyaşlarını sildi. Şerifin ofisinden gelirken duygularının kontrolünü kaybetmesine yetecek kadar uzun süre yalnız kalmıştı. Bundan daha güçlü olması gerektiğini biliyordu. Ama canı yanıyordu. Yetenekleri kendini gösterdiğinden beri ilk kez bir erkeğe yakın olabiliyordu. Kollarının onu sardığını hissedebiliyor, kâbuslarını ya da korkularını değil, sadece sıcaklığını ve sertliğini tanıyabiliyordu. Bunun bir anlamı olduğunu ummaya başlamıştı.

Ne kadar aptalca. Alaycı, yorgun bir nefes bu düşünceye eşlik etti. Daha iyi bilmeliydi. Hayat böyle işlemiyordu. Ve şimdi, aralarında büyüdüğünü hissettiği bağı reddeden bir adama bağlıydı. Bunun bir adı vardı. Çiftleşme Ateşi. Bu doğal değildi ya da Jonas öyle iddia ediyordu ama kalbinin başka fikirleri vardı. Braden'ın reddinin duygularına vurduğu darbe, kontrolünü paramparça etmişti.

Kapısı açıldığında irkildi, nefesi kesildi, adamın odaya girdiğini hissettiğinde bir gözyaşı daha döküldü.

"Megan." Sesi yumuşak ve pişmanlık doluydu. "Ofiste ne hissettiğini biliyorum. O sen değildin. Bu senin inkârın değildi. Bunu anlamak zorundasın."

Acısını ele verdiği gerçeğinden nefret ediyor, bu tek izlenimin onu ne kadar etkilediğini ortaya koyuyordu. Aralarında gelişen duyguların şehvetten daha fazlası olmasını ne kadar ummuştı. Onun için öyleydi ve en çok da onun için olmadığını bilmek canını yakıyordu.

"Önemli değil, Braden." Boğazını tıkayan duyguları yutmak için mücadele etti ve gözyaşlarını gizleyerek sırtını ona döndü. "Anlıyorum."

Hayatı her gün bir savaştan ibaretti. Kendi savaşında yanında olmak şöyle dursun, kendi savaşını bile veremeyen birini neden istesin ya da ona neden ihtiyaç duysun ki?

" mi, Megan? Yaptığını sanmıyorum ama . Çok yakında." "Dur."

Başını sallarken sesi kesildi.

Onun yaklaştığını hissedebiliyor, pencerenin camında onun görüntüsünü . "Lütfen Braden, zamana ihtiyacım var..." Göğsünde biriken hıçkırıklarla savaşıırken omuzları sarsıldı. "Özür dilerim. Lütfen..."

"Böylece saklanmaya devam edebilirsin?" Adamın ses tonu zaten parçalanmış olan sinirlerini daha da gerdi.

"Evet!" , öfke ve acının karıştığı bir bakışla ona baktı. "Böylece saklanabilirim. Böylece canımın bu kadar yanmasına gerek kalmayacak."

Söyleyeceği başka her şey onun gözlerini gördüğü anda boğazında düğümlendi. Parlıyorlardı. Kehribar rengi ışıklar koyu altın renginde titreşirken, gergin ve aç ifadesi yüzüne vahşi bir ifade veriyordu. Fetihçi bir savaşçı gibi görünüyordu. Ele geçirmeye niyetli bir adam.

Hızla geri adım attı.

"İşte bu iyi bir fikir," dedi yaklaşırken. "Aramızda biraz mesafe bırak sevgilim, çünkü yaklaştıkça o küçük yumuşak amcığın kokusu daha da güzelleşiyor ve sikim daha da . Gerçekten istemezsin

daha sert yap. Daha da sertleştirirsen bu kötü çıkarmam ve o güzel kalçalarının arasına ne kadar girebileceğimi ve etrafımda dönerken sana ne kadar yüksek sesle çığlık attırabileceğimi görmem gerekecek."

Bu açık sözler vücudunu alev alev yakarken, görünmez şimşek parmakları sinir uçlarından sinir uçlarına doğru ilerlemeye başladı, onu hassaslaştırdı ve içindeki ateşi daha da körükledi. Islak ısının külotunu daha da nemlendirdiğini hissetti.

"Neden?" diye haykırdı o zaman. "Beni istemiyorsun. Bunu istemiyorsun..." Çiftleşme Sıcaklığı'nı işaret etmek için elini aralarında salladı. "Neden umursuyorsun ki?"

"Kendini kandırmayı seviyorsun, değil mi bebeğim?" Bir adım daha yaklaştı. Megan geri çekildi. Şimdi dokunma mesafesine yaklaşmak için iyi bir zaman değildi. "İşte burada tamamen yanıyorsun. Seni reddetmiyordum, Megan. Doğanın yaptıklarını reddediyordum, seni değil. Öfkelenmen için hiçbir sebep yok."

Savunmacı bir tavırla çenesini kaldırdı. "Sana kızmaya hakkım var. O kayalıklarda beni kullanıyordun, ihtiyacın olan cevapları bulmak için Empatimi kullanıyordun, tıpkı Jonas'ın kuzenimi tuzağa düşürmek için beni kullanmasına izin verdiğin gibi. Tıpkı benim kullandığım şeyi kullandığın gibi..." Hissetti. Sözcükleri söylemedi, reddedilişinin acısına değinmedi.

Bakışları pişmanlıkla titriyordu; bu duygu onu yıkadı ve bir gözyaşı daha serbest kalırken göğsünü sıktı.

Başını yavaşça salladı, eli yanağına dokunmak için uzandı, parmak uçları ateşli bir zevkle etinin üzerinde gezindi.

"Seni asla kullanmam." Sesi yeminiyle birlikte zonkluyordu. "Çok uzun zamandır yalnızdım Megan. Kendi içimde yalnızdım, bu dünyada hiçbir şeyin benim olmaması gerektiğini biliyor, hissediyordum. Sonra birden bir şey benim oldu. Sen benimdin." Bu sahiplenici ses tonuyla Megan şaşkınlıkla gözlerini kırıpıştırarak ona baktı. Adamın iki eli de yüzünü çevreliyor, başparmakları nemli yanaklarında gezinirken onu sabit tutuyordu. "Benim. İçimdeki her şey korkuyla kilitlendi çünkü aniden kaybedecek bir şeyim oldu. Senin de öyle. Ve bunun düşüncesi dayanılmazdı. Zaten çok şey kaybettim."

Kalbi çarpmaya başladığında dudakları aralandı, şehvet, heyecan ya da macerayla değil, umutla. Kendisine uyan birini bulmuştu, bir savaşçı ve bir kalkan. Saygı duyabileceği, tartışabileceği ve eğlenebileceği bir adam. Bunu kaybetmek istememişti. Tekrar yalnız kalmak istememişti.

"Hayır..."

"Evet." Hırladı, duyguları sesini kalınlaştırıyordu. "Hâlâ anlamadın mı Megan? Bu Çiftleşme sadece fiziksel bir fenomen değil. Bu sadece kimyasalların kontrolden çıkması değil. Kendi içine bak. Eğer herhangi bir erkeği sevebilseydin, herhangi bir kişiye yaslanabilseydin, bu kişi kim olurdu? Rüyalarınıza giren sevgili kim? Kanınızda hangi kavga kaynıyor? Kim olursak olalım ya da nerede tanışırsak tanışalım, bir bütünün iki parçası olurduk. Bunu sen de biliyorsun. Tıpkı benim bildiğim gibi."

Dişlerini sıktı, onun haklı olduğunun farkına varmasıyla kabaran duygularla savaştı ama aynı zamanda onun daha önce hissettiğini bildiği inkârı da hatırladı. Kaybedecek bir şeyi vardı.

"Gördün mü?" Megan'ın saklayamadığı duyguya yapıştı, parmakları kafa derisine baskı yaparken gergin yüz hatları daha ilkel, kontrol altına almak için savaştığı duygular için daha egzotik bir hal aldı. "Hisset Megan. Bildiğim şeyi hisset. Ruhum seninkini doldurmadan öldü. Gecenin karanlığında bana sarılmasaydın; nefes aldığım sürece hayatımın her lanet gününü dolduran karanlığa ışık getirecek kahkahaların olmasaydı. Otuz dört yıldır ilk kez hayattayım. Senin sayende yaşıyorum ve yalnızlığın ıssızlığına geri dönme düşüncesi beni ölümüne korkutuyor."

Duyguları ona çarptı, doldurdu, ısıttı.

"Hisset beni." İnledi, sesi sert ve işkence doluydu. "Yeteneklerini biliyorum, çünkü benimkiler onların yoldaşı. Savaştığımızda, bana uzandığını, başka hiçbir şeyin yapamadığı gibi bana bağlandığını, acıya karşı kendini desteklemek için benim gücümden yararlanırken bile bildiklerini bana aktardığını hissediyorum. Sen Empatsın, ben de kalkanım. Bir bütünün iki parçası, Megan."

Sonra onu serbest bıraktı, geri öyle bir duyguyla ona baktı ki, konuşmak şöyle dursun, zar zor nefes alabildi. "İnkâr etmeye, reddetmeye çalıştığım şey buydu, seni kaybedersem, nasıl olursa olsun, ruhumun sadece kan ve ölüm arayan Çakallar kadar ölü olacağını bile bile."

Gömleğinin cebinden içinde birkaç hap bulunan küçük plastik bir paket çıkarmak için onu serbest bıraktı. Kadın gözlerini sorgulayıcı bir şekilde kaldırdığında bakışları yüz ifadesini inceledi.

"Ve bu?"

"Bu," diye avucuna baktı, sonra da dudakları acıyla bükülmeden önce ona, "Çiftleşme Sıcağı'nın en kötü semptomlarını hafifletmek için tasarlanmış küçük, şık bir ilaç. Sık sık sikilmezsen acı çekersin."

yeterli değil, ayrıca vücutumdan salgılanan hormonların neden olduğu zorla gebe kalma da... zararlı olabilir. Ne yazık ki bir Cinsle çiftleşmek her zaman hoş olmuyor. Hamile kalmak istemiyorsanız, küçük doğum kontrol hapını alın."

"Doğum kontrol hapi mı?" Ne kadar çılgınca.

"Bir süre sonra." Omuz silkti ve ikisini de dolduran aşırı duyguları pekiştiren bir hareketle derin derin nefes aldı. "Yine de içindeki hormonlar bir zamanlar ilaç piyasasında kullanılanlardan tamamen farklı. Bunlar vücudunuzdan ziyade benden salınan hormonları engellemek için."

"Peki neden almıyorsun?" Kadın ona öfkeyle baktı.

"Çünkü sevgilim, gebe kalmazsan acı çekecek olan ben değilim. Sen acı çekeceksin. Çiftleşme Isısı gebe kalana kadar artar. Hormon vücudunuzda büyümeye devam eder, seks yapma ve üreme ihtiyacı dışında her şeyi geçersiz kılar. Bu, semptomları hafifleteceği gibi yumurtlamayı da önleyecektir. O yüzden seçiminizi yapın."

"Geçmesini sağlayacak mı?" Zararsız küçük hapa bakmaya devam etti. Acaba o kadar aceleyle talep ettiği tedavi bu muydu?

"Hiçbir şey bunu ortadan kaldıramaz." Sesi hoşnutsuz gelmiyordu. "Asla. Ama geri kalanını çözmemiz için bize bir şans verecek, Megan. Zaten bu işin nereye varacağını biliyorduk."

Bakışlarını kaldırdı ve uzun, sessiz anlar boyunca ona baktı.

"Buradaki işin biter bitmez gün batımına doğru yola ."

Elini tuttu ve küçük kabı avucuna koydu. "Hayır Megan, seni bırakmazdım. Bir gün bile. Şimdi küçük hapi al bebeğim, sonra daha çok konuşuruz. Eninde sonunda."

Önce onu yatağa götürecekti. Bunu biliyordu. Bir sonraki nefesinin onun kokusuyla dolacağını bildiği gibi, o hap dudaklarından geçtiği anda adamın harekete geçeceğini de biliyordu.

"Braden." Sinirlerini yatıştırmaya çalışarak dudaklarını yaladı. "Benim için çok, çok uzun bir zaman oldu."

Dürüst olmak gerekirse, yıllardır seks yapmayı denememişti.

"Al şu lanet hapi," diye hırladı sonra. "Sana dokunmak, seni etrafımda sıcak ve sıkı hissetmek düşüncesiyle kendime işkence ettim. O lanet mağarada cesaretini gördüğüm andan beri tek düşündüğüm şey bu. Daha fazla bekleyebilir miyim bilmiyorum."

Belli ki Çiftleşme Sıcağı'nın çıldırttığı tek kişi o değildi. Kabin kapağını açtı, nefes alıp vermesi sertleşti. Küçük mavi hapi kaldırırken "Bundan hâlâ hoşlanmıyorum," dedi.

Yine de farklı olduğunu biliyordu. Bu durumdan nefret ediyordu, içini dolduran kafa karışıklığından nefret ediyordu ama Braden'a olan hislerinin çok daha derinlere indiğini, ondan "hoşlanmaya" benzeyen herhangi bir şeyden bile çok daha güçlü bir şekilde aktığını biliyordu.

O da karşılık olarak hırladı.

"Bu şimdiye kadar yaptığım en akıllıca şey değil." Elini ağzına yaklaştırmak için dudaklarını araladı.

Küçük hapi dilinin üzerine koyup ağzını kapatıp yutarken gözleri şehvetli bir vaatle parlıyordu.

Sıvı yardımı olmaksızın, hiç şüphesiz ağzının yoğun bir şekilde sulanmasının da yardımıyla kolaylıkla yutuldu.

Hırıltı yine göğsünde gümbürdedi. Kedigil. Tehlikeli. Bu ses, amcığının spazmodik kasılmalarla kasılmasına neden oldu. Yoğunluk karşısında nefesi kesildi.

"Yardım etmek ne kadar sürer?" Onu izledi, adam yaklaştıkça açlığıyla savaşamayacağını biliyordu. Tekrar geri çekildi. Ve tekrar. Ta ki sırtı duvarla aynı hizaya gelene, adamın geniş göğsü onu duvara hapsedene kadar.

"Biliyorsam ne olayım," diye mırıldandı. "Bunu yapabildiğim sürece umurumda bile değil."

Bir öpücük bekliyordu. Beklemediği şey, adamın başını aniden indirip dudaklarını boynuna dayaması, dili şehvetli bir okşayışla boynunu okşarken dişlerinin etini sıyırmasıydı. Parmak uçlarına kalktı; hisler o kadar yoğun, o kadar zevk doluydu ki.

Ürperti omurgasından aşağıya indi, kalçalarının arasına yayıldı ve onu iliklerine kadar yaktı. Şurup kıvamındaki ıslaklığın onu daha da ıslattığını hissetti, meme uçları bluzunun altında gerilirken klitorisinin nabzının attığını ve onun dokunuşuna duyduğu ihtiyaçla zonkladığını hissetti. Tanrım, onun dokunuşuna nasıl da ihtiyacı vardı. Her yerine, her yerine. Bunu arzuluyordu. Bunun için can atıyordu.

Başı duvara ; parmakları kalçalarından kıvrılırken elleri adamın kollarını kavradı ve adam sikinin sert kamasını amının yumuşak pedine bastırmak için eğilirken onu kendisine doğru eğdi.

Sürtünmeyle sarsıldı, sinir uçları artan tutkunun alevleriyle yanıyor gibi görünürken dudaklarından iniltili bir inilti kaçtı. Yeterince hava alamıyordu. Nefes almasına bile gerek yoktu. Eğer sadece

Onu öpmek, ona dokunmak, vücudunun her hücresinde büyüyen acıyı dindirmek, o zaman hayatta kalma şansı olabilirdi.

"Kahretsin, tadın çok güzel." Kısa bir ısırık için kulağının lobunu dudaklarının arasına alırken sesi merak doluydu. "Tatlı ve sıcak. İçine girdiğimde akıl sağlığımı koruyup koruyamayacağımı merak ettiriyorsun."

Akıl sağlığı o kadar uzun sürmeyecekti.

On Birinci Bölüm

"Çok yumuşaksın, Megan." Adamın sesi, duyularının üzerine fısıldayan sert hırıltı, kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Eli kalçasından çıkıp göğsünün kabarıklığının hemen altında durdu. Parmaklarının orayı hafifçe okşamayı nefes alışını hızlandırdı, sinir uçları hassaslaştı ve onun sıcaklığına uzandı. Parmakları gömleğinin kumaşında kıvrılıp onu yukarı doğru sürüklemeye başladığında, vücudunda hisler kamçılandı, üzerinde elektrik dalları titreşti ve onu büyüledi.

Gözlerini dikmiş ona bakıyor, sersemlemiş hisleriyle ve öpücüğüne duyduğu ihtiyaçla savaşıırken serin havanın karnının çıplak etiyle buluştuğunu hissediyordu. Adam gömleğini çıkarıyor, dili dudaklarını okşarken yavaşça kaldırıyor, tarçın ve esmer şekerin tadı onu baştan çıkarıyordu.

"Braden." Titriyordu, göğüsleri öylesine şişmiş, öylesine hassastı ki, Braden'ın onlara dokunacağı düşüncesi nefesini kesiyordu. Uyarılma hiç bu kadar yoğun ya da zevk hiç bu kadar ateşli olmamıştı.

"Evet, bebeğim?" Gömleğin sütyeninin üzerinden yavaşça kalktığını hissettiğinde aç hırıltı dizlerinin bağını çözdü.

"Öp beni." Elleri hâlâ adamın kollarını kavriyordu, yükseldiklerinde bile adamın elleri gömleğinin kumaşını başının üzerinden geçirmeden önce kadının kollarını kaldırdı.

"Yapacağım." Dudaklarını ısırdı. "Söz veriyorum. Ama henüz değil. Önce bunu hissetmeni istiyorum. Bunu bilmeni istiyorum. Seni öpmeden önce buna ihtiyacın olduğunu, buna aç olduğunu bilmeni istiyorum."

"Dün gece beni öptün." Braden ellerini tutup kaldırdığında, bir eliyle bileklerini tutup başının üzerine uzatırken, diğer eliyle sütyeninin mandalını açtığında sertçe nefes aldı. "Braden." Sütyenin parçalandığını ve dantelin hassas meme uçlarına sürtündüğünü hissettiğinde nefes almak için mücadele etti. Adam kısılmış gözlerle ona baktı.

"Bir öpücük." Başını eğerek homurdandı. "O sadece bir öpücüktü."

Malzemeyi şişmiş tümseklerden yumuşattı, bu hisle haykırırken meme uçlarının yanan uçlarını törpülediğinden emin oldu. Kızgın uçlardan rahmine doğru ateşten çatallar fırladı ve onu çaldı.

Nefesi, zihni, okşama karşısında titriyordu. Gözleri kapandı, nefesinin uçlarında fısıldadığını hissettiğinde vücudu aşırı duyuşal yüklenme içinde sarsıldı.

"Çok güzel," sesi koyu, gece yarısı kadifesi gibiydi, sert ve şehvetliydi. "Dünyadaki en yumuşak pembe. Masum pembe. Bakire misin, Megan?"

Umutsuzca başını salladı.

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Sesi rahatlamayla ve kadının nefesini kesen erotik bir açlıkla yankılandı. "Çünkü o kadar masum olsaydın seni hak ettiğin gibi alabilecek kontrolüm olur muydu bilmiyorum. Ve Tanrı biliyor ki seni incitmek beni öldürürdü."

Dili meme ucunu biraz sertçe yaladı. Bu, kızın ona karşı eğilmesi için yeterliydi; amcığı, içinden sıcak sıvı akarken sarsılıyordu. Adamın pençesinde kıvranıyor, daha da yaklaşmak, nemli okşamayı bir kez daha hissetmek için çırpınıyordu. O an geldiğinde neredeyse çığlık atacaktı. Dudakları hassas zirveyi kapladı ve onu emmeye başlarken ağzının fırınının içine çekti. aç bir hırıltı yankılanırken dili vahşi bir alev gibi üzerinde titriyordu. Adam göğsünü emerken, meme ucunu ısırırken ve var olduğunu hayal bile edemeyeceği bir zevkle ona işkence ederken, etrafındaki, içinden geçen, rahmini parçalayan ve vücudunda patlayan ısı öfkeleni.

"Braden..." Dizleri bükölüp kot pantolonla kaplı höyüğüne doğru itilirken kalçaları adamın sikinin kamasına doğru eğildi.

Onu hissedebiliyordu, kalın ve sert. Kat kat giysilerin arasında onu yakıyor, mantığını çalıyor ve onu akılsız bir zevk uçurumuna doğru itiyordu. Ona doğru eğilip yavaş ve kolay bir ritimle emerken, dili gergin meme ucunun üzerinde gezindi.

"Kokunu alabiliyorum." Sesi neredeyse saygılıydı, dudakları kadının bakışlarını üzerine çekiyordu, şişmiş kıvrımlar ağır ve şehvetliydi.

"Bir bahar yağmuru kadar tatlı, ateş kadar sıcak. Seni tatmak istiyorum, Megan."

Yutkundu, aşırı zevk yüklemesinden sağ çıkamayacağından emindi. Kıpırdamadan durdu, adama baktı, adam kot pantolonunun çitçitini çözüp fermuarı yavaşça indirirken titriyordu.

"Ayakkabılarını çıkar."

Megan ayağındaki spor ayakkabıları çıkarmak için hareket etti, adam başını eğip dudakları köprücük kemiğini okşarken ve diğleri kemiği sıyrırken bacaklarını basit komutlara itaat etmeye zorladı.

Ayakkabılar kenara itildiğinde "Aferin kızıma," diye mırıldandı.

Yavaşça kollarını indirdi, ellerini karnının alt kısmına koyarken bileklerini serbest bıraktı. Üzerindeki tişörtü kavradı ve başının üzerinden çekerek dikkatle ona baktı.

"Pantolonumu çöz." Hırladı.

"Braden." Braden'ın etinin sıcaklığı avuçlarını ıslatırken elleri titredi. "Düşünemiyorum." Başını güçsüzce salladı, içini yırtan ihtiyaçlara anlam vermeye çalışıyordu, şehvet o kadar yabancıydı ki, şimdiye kadar bildiği her şeyden çok daha güçlüydü.

"O zaman düşünme bebeğim." Elleri kızın yüzünü kavradı ve saçlarına doğru ilerleyerek örgüsünü çekti. "Sen pantolonu çöz, ben de örgüyü çözeyim. Ne kadar yumuşak, güzel saçlar. Üzerimde gezindiğini, beni okşadığını hissetmek istiyorum Megan."

Parmakları kot pantolonunun çitçitini kavradı. Tanrım, bunu daha önce hiç yapmamıştı. Karnı sarsıcı bir titremeye bükülürken kolayca gevşedi, bağlandığı yerden kaydı.

"Şimdi fermuar." Saçlarını tutan naylon bant serbest kaldı.

Parmaklarının kalın saç iplerini çözdüğünü hissettiğinde gözleri kapandı ve parmakları fermuara doğru hareket etti. Altında siki zonkluyordu, kalın ve sıcaktı; özgürlüğü için kumaşın altında bekliyordu. Hevesle nabız gibi atıyordu.

Fermuarın tırnağını kavradı, indirdi, ereksiyonun gergin uzunluğu üzerinde gevşetti. Kalçaları doymak bilmez ihtiyaca karşı sıkıştı, açlık onu diri diri yakıyordu.

"İşte böyle." Kadının saçları serbestti ve adamın siki de öyle. Kalın ve sertti, elleri kot pantolonuna doğru ilerlerken kot pantolonunun malzemesi gergin uzunluğun üzerinden ayrıldı, malzemeyi itti ve hızla kalçalarının üzerinden dizlerine doğru hareket ettirdi.

"Kaldır." Kalçasını kavradı ve diğesinde tekrarlamadan önce bacağına malzemedi kaldırmaya zorladı.

Artık onu koruyan tek şey külotuydu. Dizleri tehlikeli bir şekilde zayıflarken etine yapışan ıslak, sıırılsıklam ipek.

Nefes nefese, elleri Braden'ın omuzlarını kavradı; Braden eğilip onu kollarının arasına alırken. Braden'ın güçlü kollarındaki kuvveti hissedebiliyor, onu da en az kendisini tuttuğu kadar sıkıca kavrayan ihtiyacı hissedebiliyordu.

Yüz ifadesi gergindi, gözleri açlıkla parlıyordu. Ama daha da ötesi, adamın içindeki bariz vahşi ihtiyaca rağmen şefkat hissetti. Onu tutma, ona nazik davranma kararlılığını hissetti, incitmekten korktuğunu hissetti. Duyguların yıkanması yoğun, her şeyi tüketen bir şeydi. Yetenek

Sevgilisinin seks sırasında hissettiklerini hissetmek, bu kadar uzun süre uzak durmasının nedenlerinden biriydi. Şehvet, zafer ve kendini tatmin etmenin güçlü karışımı, bu eylemi deneyimlemekten ziyade kaçınılması gereken bir şeye dönüştürmüştü.

Braden'la durum farklıydı. Braden'ın dili onunkiyle dolanırken, Braden'ın kendi üzerinde uyguladığı inanılmaz kontrolü hissedebiliyordu. Tıpkı onun ihtiyaçlarını hissedebildiği gibi. Görüntüler zihninde titreşti, açık, erotik. Kadın inledi, adam onu yatağa yatırırken kendi açlığı da artıyordu. Eğildi ve botlarını hızla çıkardı, ardından kot pantolonunu uzun, güçlü kalçalarının üzerine itmek için doğruldu. Vücudu tamamen kılsız görünüyordu. Ereksiyonunun uzunluğunun altındaki ağır kese bile pürüzsüz, inanılmaz derecede seksi görünüyordu.

Adam karşısında durup ona bakarken, vücuduna kan pompalandığını, adrenalin ve şehvetin etinin altında alevlendiğini hissedebiliyordu.

"Acıyor." Vajinasındaki kaslar gerilirken rahmi de esnedi. "Acımaması gerekiyor, Braden."

Olup bitenlerin sonuçları onu vurmaya başladığında korku arzuyla karıştı. Kontrolsüz açlık, korkmuş bir kuşun kanatları gibi onu döverken, amının kontrol edemediği açgözlü bir şehvetle spazm yaptığını hissetti.

"Çok uzun sürmeyecek," diye söz verdi şehvetli bir şekilde onun yanına uzanırken. Onu kucağına alırken üzerine eğildi, bir eliyle kalçasını okşadı. "Söz veriyorum daha fazla acımayacak."

Elinin külotun ıslanmış malzemesine yaklaştığını hissettiğinde dudakları onunkilerin üzerine eğildi. Adam şiddetle hırlarken parmaklarının nemli materyali okşadığını hissetti. Kız alev alev yanıyordu. Kalçaları kalkarken onun için kalçalarını ayırdı, daha yakına itti, daha fazlasına ihtiyaç duydu.

Birdenbire onu geride tutan şiddetli kontrol kırıldı. Bunu hissetti, korksa bile bundan zevk aldı. Parmakları ona dokunduğunda, şişmiş dudakları ayırdığında ve onları kaplayan kalın kremin içinden kayarken, külotun vücudundan yırtılma sesine kendi çaresiz inlemesi eşlik etti.

Adamın parmağı hassas açıklığın etrafında dönerken, onu okşarken, içine girmeye başlamadan bir saniye önce dokunuşuyla onu kızdırırken kalçaları kıpırdandı, boğazından bir inilti koptu. Onun pençesinde kıvranırken nasırlı parmağının törpülendiğini hissetti. Vajinal kasları parmağın etrafında sıkışmış, daha fazlası için yalvarıyordu.

Saniyeler içinde daha fazlası oldu. Başka bir parmak ilkin katıldı, yavaşça içeri girdi, onu gerdi, daha fazlası için hazırladı. Öpücüğünü, tadını içerken elleri adamın saçlarına gömülmüştü. Yıkıcı hormonun tatlı tadı içinde alevlendi ve duyularını mümkün olduğunu asla hayal edemeyeceği bir zevkle yönlendirdi.

Uylukları daha da açıldı, klitorisi avucuna sürtünürken kalçaları adamın eline doğru hareket etti ve sinir uçlarında havai fişekler patladı. Çok yaklaşmıştı. Tanrım, çok yakındı.

"Henüz değil." Dudaklarını onunkilerden ayırıp parmaklarını vücudunun sıkı, ıslak kıskacından kaydırırken şiddetli bir hırıltı geldi.

"Sakin... sakın durmaya cüret etme." Ona doğru uzandı, adam kendisinden uzaklaşmaya başladığında bir kez daha bileklerini kavrayan güçlü ele karşı savaştı.

"Kıpırdama, Megan." Sesi talep ve öfkeli bir şehvet kırbaacıydı. "Tanrı aşkına, kavgaya başlamaya başlama."

Onu hareketsiz tutarken bacaklarını ayırdı, başını şok edici bir şekilde seksinin kaygan, şişmiş kıvrımlarına indirmedi önce aralarında hareket etti.

Boğazından bir zevk hırıltısı yükselirken ve kalçaları istemsizce yukarı doğru çıkarken dili onun hassas etinde gezindi. Bileklerini serbest bıraktı, sadece kalçalarını kavradı ve dili vücudundan akan sıvı ısıyı kucaklamak için aşağı inmeden önce klitorisini daire içine alırken onu hareketsiz tuttu.

Çok yaklaşmıştı. Hınzır dil etinin üzerinde gezinirken kalçaları gerildi, yıkıcı dudakları klitorisini aralarına aldı. Daha aşağıya inmeden, onu kaldırmadan ve sonra vücudunun açgözlü derinliklerine girmeden ve onu serbest bırakarak çılgılık attıran bir patlamayı tetiklemeden önce diliyle fiske attı. Vücudu kasıldı, başı geriye düşerken daha da eğildi, boğazından çılgınlık yükselirken dudakları açıldı.

Braden sanki bunu bekliyormuş gibi hızla dizlerinin üzerine çöktü, onu daha yakına kaldırdı ve içine girmeye başlamadan önce sikinin başını vajinasının emici ağzına soktu.

Megan onun kendisini germeye başladığını hissettiğinde altında ürperdi. Ereksiyonunu sarsılan kılıfın içine sokmaya başladığında her yavaş itişini ve geri çekilişini hissetti. Bu çok fazla duyguydu. İçine bastırılan her santimle birlikte şiddetli zevk patlamaları vücudunu yırttı. Şaşkın bir hayranlıkla adamın yüzüne baktı.

Dudakları dişlerinden geriye çekildi, boynundaki kaslar güçlü bir şekilde bükülürken başı geriye atıldı.

Ter vücudunda parıldarken saçları etrafına dökülüyordu. Kalçaları yavaşça çalışıyor, ileri itiyor, geri çekiyor, her ileri hareketinde amının bir santimi daha fethedilirken nefesini çalıyordu. Çaresizce, inlemeleri tekrar çığlıklara ve mırıldanan, anlamsız yakarışlara dönüşürken elleri altındaki battaniyeleri sıktı.

İçindeki havai fişekler patlıyor, her bir sinir ucunu yakıyor, içinde daha derin çalışırken hassas eti yakıyordu.

"Daha fazla." Emri verirken nefesi kesiliyordu, vücudu acele etmesini istiyordu. "Lütfen, Braden. Bu yeterli değil. Daha fazla."

Hırıltısı odanın ağır, şehvet dolu havasını doldururken, kalçaları yuvarlanarak onu daha da içine itti. Ancak bu yeterli değildi. Sıkışan vajinasında yankılanan açgözlülük, suları etinin etrafına dökülürken hislerle kasıldı.

"Kahretsin, beni becereceksen becer," diye bağırdı. "Benimle ölümüne alay etmeyi bırak..."

Bir saniye sonra, adam yarağının sert uzunluğunu içine gömüp eve doğru sürerken haykırdı.

Kontrol geçmişte kalmıştı. Artık serbest bırakma dürtüsünden, içindeki yakıcı açlığı yatıştırma ihtiyacından başka bir şey yoktu. Kalçaları adamın elleri tarafından zorlanmadan kalktı. Amcığı etini sağıyor, adamın etrafında sıkılaşıyor, esniyor, her vuruş onu daha yükseğe zonkluyor, orgazmı içinden geçene kadar onu uçuruyordu. Elleri adamın kollarını kavrarken omuzlarını yataktan kaldırdı, adam tekrar eve girerken gözleri onunkilere bakıyordu. Daha sert. Daha derine. Sikinın başının zonkladığını, daha da şiştiğini ve sonra... hissettiğinde yüzünde gergin, neredeyse acı veren bir ifade belirdi.

Değişimi hissettiğinde dehşet yüzüne yayıldı. Zaten kalın olan tepenin şişmesi, uzanması, onu kavrayan nabız gibi atan kasların arkasına kilitlenmesi, içine girmesi, zihninde hisler uyandıran bir noktaya sıkıca bastırması.

Tetiklediği yeni orgazm dayanılamayacak kadar fazlaydı. Sadece çırpındı. Yatağa çarptı, vücudu sarsıldı, onun kükremesini duydukça, içine püsküren sert, sıcak meni patlamalarını hissettikçe ve etinin sıcak öpücüğü onu kendisine bağladıkça yalvaran iniltileri duyulmaz kelimelerdi.

Megan ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, bakışları Braden'ın ışıltılı, altın rengi derinliklerine kilitlenmişti, o sırada amının üst kısmındaki çok hassas ete baskı yapan garip bir basınç hissetti. Duygular Braden'dan Megan' içine doğru fırladı.

Onunla arasındaki tuhaf bağı daha da derinleştğini hissettikçe, artık açık olan zihnine süzülen uzak, karmakarışık düşünceler.

Daha güçlü.

Barb.

Gümrüklü.

Birbirine kilitlenmiş.

Ele geçirilme. Öfkeli, yoğun, ruhu sarsan bir sahiplenme. Adam acı dolu bir inançsızlıkla ona baktı.

Hayvan.

Bu düşünce acı ve kendinden iğrenme ile doluydu. Ve bu onun düşüncesi değildi. Ondan geliyordu. Ruhunun en derin, en karanlık yerlerinden.

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti, gülümsemesi zayıftı ama içini doldurmaya başlayan küçük bir eğlence kırıntısıyla renklenmişti.

"Hayvanını seviyorum..." diye fısıldadı, orgazmik zevkin bir başka ürpertisi vücudunu yırtarken sesi gerildi. "Benim hayvanım..."

On İkinci Bölüm

Ertesi sabah gibisi yoktu. Braden arka verandada durmuş güneşin doğuşunu izliyor, elindeki bir fincan kahvenin dumanı tüterken uzaktaki dağlara bakıyordu. Evi izleyen gözleri hissedebiliyordu.

Hem dost hem de düşman. Onları izleyen en az bir Kedigil takımı olduğunu biliyordu ama aralarında bir yerde bir Çakal olduğundan da emindi.

Bir an için gözlerini kapattı ve yeni günün temiz havasının üzerine, içine işlemesine izin verdi. Kötü niyetin tonu güçlü değildi. Tehlikenin, onları takip eden kötülüğün sadece bir ipucu vardı. Önemli olacak kadar yakın değildi ama yine de oradaydı.

Kahve fincanından bir yudum alırken bir yandan da etraflarını çevreleyen tepelerde çakalların saklanabileceği en olası noktayı bulmak için etrafı taradı. Jonas dizüstü bilgisayarın kullandığı güvenli uydu bağlantısı aracılığıyla arazinin haritalarını ve havadan çekilmiş görüntülerini göndermişti. En olası noktalar işaretlenmişti, ancak uçurumları ve gizli mağaraları tarayan ekip henüz Çakallardan bir iz bulamamıştı. Saklanabilecekleri çok fazla yer vardı.

Şu anda neredeyse onlardan birinde oturuyor olmayı diliyordu.

Megan'ın mutfakta dosyaları gözden geçirirken kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu. Tekrar. Dizüstü bilgisayar mutfak masasının üzerinde duruyordu, Kedigillerin veri tabanı ve mevcut bilgiler ona açıktı. Artık onu bunun dışında tutmak mümkün değildi. Onun eşi olarak uyum sağlamak, genellikle şiddet dolu, nadiren güvenli hayatlarını nasıl yaşayacaklarını öğrenmek zorunda kalacaktı.

Eşi. Vücudu bu duyguyu kesinlikle pekiştirmişti. Bir gece önce sikinden çıkan dikenin verdiği hazzın ve şokun anısı onu hâlâ anlamaya zorluyordu. Kabul edilmek için.

Parmaklarını huzursuzca saçlarının arasından geçirdi ve kot pantolonunun arkasındaki ereksiyonunun zonklamasını görmezden gelmek için mücadele etti. Hafiflemeyi reddediyordu. Ve o sormadan onu tekrar elde ederse lanetlenenecekti. Bir gece önce olanlardan rahatsız olmadığına dair bir işaret olmadan.

Bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Ama bilinçsizliğin eşiğindeki bir kadının doğruyu söyleyeceğine pek güvenilemezdi. Birkaç dakika sonra yorgunluğa yenik düşmüştü, vücudu adamın kollarında gevşemişti bile.

"Braden, A Force da neyin nesi?" diye seslendi hayal kırıklığı içinde. "Burada gerçekten bir rehber ihtiyacınız var."

Soru karşısında irkildi. O da A Gücü'nün bir parçasıydı.

"Suikastçı, Megan." Sesini ölçülü tuttu, şu anda onu besleyen sinirliliği gizledi.

Dudakları bilmiş bir alaycılıkla bükülürken sessizlik havayı doldurdu. Dönüp açık kapıdan içeri baktı, sonra tekrar eve girip paneli güvenli bir şekilde kapattı. Monitöre bakıyordu, elleri zarif bir şekilde tuş takımının üzerinde uzanırken gösterilen küçük resimleri ve verilen istatistikleri gözden geçiriyordu.

"On dört not, üç atık puan," diye istatistikleri okudu. "Bu ne anlama geliyor?"

"On dört ölüm, bunlardan üçü kurtaramadığım masum hedeflerdi." Ateş hattından manevra yaparak çıkaramadığı üç kişi için artık kendine eziyet etmiyordu.

"Üç." Sesi hırıltılıydı, kararsızdı. Ve onu kim suçlayabilirdi ki? Bu tam olarak bir kadının sonsuza dek mutlu olma hayali değildi.

"Üç." Kahve fincanının yanına dönerken başını salladı. "Dosyalar orada, Megan. Eğer soruların varsa, onları oku."

Belki de kim olduğu gerçeği onu ne olduğundan uzaklaştırabilirdi.

Ondan gelebilecek herhangi bir kınama ipucunu yakalamak için duyularını açık tutmaya dikkat etti. Hiçbir şey hissetmedi. Şaşkınlık, öfke hissetti ama suçlama hissetmedi. Sonunda ona döndü ve merakla onu izledi.

Duyuları yüzünde olduğu kadar etrafındaki havada da kolayca okunabiliyordu. Sadece fiziksel benliğini değil, zihinsel benliğini de gizlemesini gerektiren bir durumda yakalanırsa Çakalların onu bulması kolay olurdu. Hayvan duyuları tüm Irklarda keskin ve keskindi. Duyuları algılamak, onları yönlendirmek için koku kullanmak kadar kolaydı. Evine saldırdıkları gün onları şaşırtmayı nasıl başarmıştı, hiçbir fikri yoktu. Kafası karışmış, tahrik olmuş ve acı çekiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, acısı onun yüzünden değil, onun içinmiş gibi görünüyordu.

"Raporları sen yazmadın." Ayrıntılara tıklarken gözleri sayfanın üzerinde geziniyordu.

Başını eğmiş, dikkatle onu izliyordu. "Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti. "Söyleyebilirim. Fazla grafik. Yeterince vahşice öldürmediğin gerçeğine çok fazla odaklanmışsın." Gözlerini kaldırdı, mavi küreler acıyla kararmıştı.

Son sözleri karşısında dudakları büküldü. Eğitimci raporları yazmıştı ve Braden her birinde, görünürdeki merhametine yapılan vurgunun not edildiğini biliyordu. Braden eninde sonunda iptal edilecekti ve bunu biliyordu, çünkü öldürmekten tatmin olma yanılsamasını zorlayamazdı.

"Onların ölümünden pişmanım, yaptıklarından değil," diyerek onu temin etti. "Başkalarını korumak için yapmam gerekeni yaptım. Kendimi korumak için. Hayatta kalanlarımız, bunu ancak bizi yaratan ve eğitmeye çalışanlardan daha zeki olarak yapabileceğimizi erkenden fark ettik."

"Üç masum mu?" Onun sıkıca yutkunmasını izledi, bakışlarındaki merhameti gördü. Bu ölümler için hiçbir teselliye hak etmediğini düşünse bile bu onu rahatlattı.

"Konsey'den ayrılmaya çalışan bir bilim adamı. Yeni doğmuş bir Cins bebekle kaçtı ve medyadan birine ulaşmaya çalıştı. Öldürüldü, ancak çocuk asla bulunamadı. Ayrıca, Avrupalı bilim adamlarından birini soruşturan bir Interpol ajanı ve Konsey üyelerinden birinin genç oğlu olan bağlantısı."

Sesini soğuk, tavrını mesafeli tuttu. Hayatta kalmak için verdiği savaşta yapması gerekeni yapmıştı. "Onları öldürmeseydim, emredileni yapmasaydım, diğerleri de ölecekti. Eğer bir Cins başarısız olursa, en yakın yavruları da öldürdü. Eğer geri dönmezse, kendisine tahsis edilen laboratuvarındaki tüm Irklar öldürülür ve tesis kapatılırdı."

O zamanlar onları birbirine bağlayan sadakat bağlarını ve hayatta kalma mücadelesini hatırlayınca çenesini sıkı.

"Sadakat," diye fısıldadı.

Braden başını yavaşça eğdi. "Aptalca belki, ama çoğumuz bağlanma duygusuyla, soydaş saydıklarımıza sadakatle doğduk. Bunu kırmak mümkün değildi."

"Denedin mi?" Kadının gözlerindeki yaşların parıltısını gördü ve kendisine uzanan duygular karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti. Acıma yoktu ama acı vardı. Onun için. Korumak için savaştığı kişiler için.

"Denedim." Yavaşça başını salladı. "Her görevde. Bir planım vardı; kaçabilirdim. Kendim için güvenli bir yer bulabilirdim." Bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. "Diğerleri kolay kolay ölmezdi ve ben bunu biliyordum. Yapamazdım

bunun nedeni olabilir. Kendi ölümüm tercih edilebilirdi. Yaşadığımız sürece, hayatta kalma ve diğerlerini de kurtarmanın bir yolunu bulma şansımız her zaman vardı."

"Konsey'in Irklar arasındaki sadakat ve dostluğu hoş karşılamadığını sanıyordum?" Onun açıklama ve anlayış aradığını hissedebiliyordu.

"Bunun için bizi ağır bir şekilde cezalandırdılar." Duvara yaslanırken ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, dudakları alaycı bir şekilde eğildi. "Bizler öldürmek, dökebileceğimiz her kandan zevk almak için yaratılmıştık. Biz onların tek kullanımlık askerleriydik, isterseniz robotları. İnsan gibi davranabilen ve ölümcül güçle saldırabilen hayvanlar. Sadakat için yaratılmamıştık ama bilim insanları ve eğitimciler bunun var olduğunu biliyorlardı. Bunu tamamen saklamamızın bir yolu yoktu."

Ondan uzaklaşmadan önce gözlerinde yaşlar parıldadı, onları dolduran merhamet adamın kalbini sıktı. Kendini bu kadar güçlü olmaya zorlamış, yıllarca tek başına dayanmıştı. Ama şimdi onu hissedebiliyordu, ona uzanıyordu, ruhunu hafifleten ve anılarının kasvetli soğuşunu hafifleten bir sıcaklık.

Masadan hızla kalktı ve dizüstü bilgisayarın güç düğmesine basarak açtığı sayfaların bağlantısını aniden kesti. Yüzü solgundu, vücudu gerginlikten gerilmişti.

"Bundan kaçmanın bir yararı yok, Megan. Hayatlarımızın pek de mutlu saatler olmadığını biliyorsun," dedi sakince, oysa bir şeyi, herhangi bir şeyi parçalamaktan başka bir şey istemiyordu. Tercihen suçlayıcı bilgileri tutan bilgisayarı.

Onun için acı çekiyordu. Kendisi için. Vücudunuza tek bir darbeye sizi öldürebileceğini bildiğiniz bir adama bağlı olmak ne kadar korkunç olmalıydı. Gözlerinizin içine bakabileceğini, en büyük fantezinizi fısıldayabileceğini ve bir saniye sonra sizi öldürebileceğini bilmek. Ama bu sahip olması gereken bir bilgiydi. Bilmesi gereken sırlar.

Onun eşiydi. Ondan bir şey saklamayı reddetti.

Hava gerilimle yoğunlaştı, korku ve acı etrafını sardı. İçinden değil; doğal engelleri bunun için çok güçlüydü. Ama bunu hissetti, ne olduğunu biliyordu.

Yavaşça ona döndü.

"Bunların herhangi biri için seni suçladığımı mı sanıyorsun?" diye tersledi parmaklarını dizüstü bilgisayara götürürken. "Senin bir şey yaptığına inanacağımı

"Yapmak zorunda olduğundan başka?" Acılık dudaklarını büktü. "Cehennem kadar kibirli olabilirsin Braden ama katil değilsin."

Ona sessizce baktı ve yüz ifadesinin yumuşamasını, savaşın militan ışığının gözlerinden yavaşça kaybolmasını izledi.

"Keşke anıları, acıyı hafifletebilseydim." Kadının fısıltıyla yaptığı itiraf onu şaşırttı. "Yapabilseydim kâbusları da alırdım Braden."

Kadının gözlerindeki gerçeği okuyunca şok geçirdi.

Dünyadan ve başkalarının kâbuslarından saklanan küçük Empatisi, acısını hafifletmek ve kendi acısı olarak kabul etmek için onunkini almaya istekliydi.

"O zaman sen delisin." Homurdandı, onu izlerken ereksiyonunun kot pantolonunun içinde şiştiğini hissetti, bakışlarını dolduran duyguyu gördü ve etrafında döndüğünü hissetti.

Bakışları ona doğru kaydı. Amının kokusu ona doğru sürüklendi, adrenalinin vücudunda dalgalanmaya başlamasıyla uyarılması arttı.

"Evet, bu söz bazen bana benziyor." Kız, adamın kalbini sızlatan ukala bir gülümsemeyle parladı.

"Beni romantikleştirme, Megan." Sonra hırladı. Artık bağlı olduğu adam hakkındaki gerçeği bilmeliydi.

"Ben bir kahraman değilim ve Süpermen olmadığımın da eminim. Öldürürüm ve bazen döktüğüm kandan zevk bile alırım." Konsey Eğitimcileri, onların askerleri... Ve bir gün, ana Konsey üyeleri bulunduğunda, kendi intikamını alacağına yemin etti.

"Hayır, sen Süpermen değilsin." Ellerini kalçalarına dayayıp kaşlarını çatarak ona bakarken gözlerini devirdi. "Ama sen de bir canavar değilsin. Eğer aramıza mesafe koymak istiyorsan, bunu yapmanın başka bir yolunu bul."

"Bu hoşuna gitmez miydi?" diye tersledi. "Başından beri beni dışarı atmaya çalışıyorsun."

Adamın gösterdiği öfke karşısında gözleri büyüdü.

"Neyin var senin? " Çenesini kaldırdı ve meydan okurcasına gözlerini kıstı. "Benimle ilk tanıştığın beri yatağıma girmek ve sana karşı savunmalarımı geçersiz kılmak için savaşıyorsun. Tamam, beni elde ettin, ısırdın, çiftleştin. Ve şimdi aptal küçük Megan ölsen de ölmesen de umurunda. Şimdi biraz kapana kısılmış gibi hissediyoruz, değil mi?"

Braden ona ters ters baktı. Kendini kapana kısılmış hissetmiyordu, dengesini kaybetmiş hissediyordu. Kadınlar ondan korkuyordu; yatağına gelenler bile

öfkelerini kışkırtıyordu. Ama Megan onu kabul etti, yaptıklarını kendisi savunmadığında bile onu savundu. Cesareti ve sadece Çiftleşmeyi değil, onu da kabul etme yeteneği ile onu dehşete düşürdü.

Sonunda yorgunca iç çekti. "Kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum, Megan."

Onu kendisine yönelik tehditten korumak için kendi çaresizliğine hırlayacak gibi hissediyordu. "Benim hakkımdaki gerçeği bilmek zorundasın. Bu durumla başa çıkmak için benim kim ve ne olduğumu bilmen gerekiyor. Aksi takdirde, yapmanız gereken seçimleri mantıklı bir şekilde yapamazsınız."

"Çok az insanın seninle mantıklı bir şekilde ilgilendiğini hissediyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, giydiği bol tişört şortunun eteklerini yukarı kaldırarak baştan çıkarıcı bir et şeridini ortaya çıkardı. Adam onu yalamak istedi.

"Bu mümkün." Onun yorumuna cevap vermek için dikkatini çıplak tenden çekti. "Ben hiçbir zaman evcil örneklerden biri olarak görülmedim."

"Bunu okumam için neden yukarı çektin?" Dudakları kızgınlık ve şüpheyile inceldi.

"Bu benim bir parçam, Megan." Omuz silkti. "Kim olduğumun bir parçası. Eğer bunu şimdi öğrenmezsen, daha sonra öğrenmek zorunda kalabilirsin. Ve kontrollü koşullar her zaman en iyisidir."

"Beni kandırdığını . O kadar da soğuk değilsin, Braden."

"Değil miyim?" Aslında, daha kötü olmaya zorlandığı zamanlar olmuştu.

"Beni kızdırmaya çalışıyorsun," diye suçladı onu hararetle. "Soğukkanlı bir katilden başka bir şey olmadığını düşünmemi sağlamaya çalışıyorsun."

"Ben de aynen öyleyim Megan." Gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu. "Bunu şimdi kabul et. Raporları okudun; benim gerçeğimi gördün. Ben öldürürüm. Avımın izini sürerim ve onları hızlı ve etkili bir şekilde öldürmek için ne gerekiyorsa yaparım. Benim gözümde hiçbir değerleri yoktur. Bunu şimdi anlayın. Bu hayatı benimle paylaşmak zorundasın. İçinde yaşamayı öğrenmek zorunda kalacağın bir hayat. Sen benim eşimsin. Benim savaşım artık senin savaşım oldu."

Yüz ifadesinden şaşkınlık okunuyordu, tıpkı içinden akan heyecan gibi.

"Bu çiftleşme saçmalığı beynini çürütmüş Braden." Kasıtlı olarak onu kışkırttı. Bunu çok sık yapmaya çalıştığını fark etmişti. Bir gün onu bu alışkanlığından kurtarmak zorunda kalacaktı. Belki de. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilim. İstedığimi yaparım. Aramızdaki şey bunu değiştirmeyecek."

Kız meydan okurcasına ona baktı. Bu meydan okuma onu alt etmek istemesine neden oldu. Ona kimin daha güçlü olduğunu, kimin kontrol ettiğini göstermek için. Kadın

ona aitti ve buna alışsa iyi olacaktı.

"Sen takip edeceksin, Megan. Ben yönetirim." Bu tanım sinirlerini bozmaya başlamıştı ve buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

"Üzgünüm Aslan Adam, ama işler tam olarak böyle yürümüyor." Hırladı, çenesi meydan okurcasına kalktı ve adamın karşısında tüküren küçük bir tekir kedi gibi durdu. "Bu çiftleşme ıssı meselesi bunu değiştirmez. Hazır konu açılmışken, bunu kaç farklı kadına yapabiliyorsun?"

Braden gerildi. Bunu hiç beklemiyordu ve belli ki kız bunu kendi kendine düşünmüştü. Dudakları şüpheyile gerilirken gözleri önce genişledi sonra daraldı.

"Bildiğim kadarıyla, Irklar sadece bir kez çiftleşir. Ömür boyu." En azından aldığı bilgi buydu. "Tıpkı gerçek aslanların yaptığı gibi."

"Gerçek aslanların lanet olası bir haremi vardır," diye tükürdü, gözleri şüpheyile parlıyordu. "Bir erkek, bir düzine kadar dişi."

"Sadece bir tanesiyle çiftleşiyorlar," diye küstahça güvence verdi ona. "Ve Tanrı'ya dua et de onları örnek alayım çünkü sana benzeyen başka bir kadınla uğraşmak zorunda kalsaydım, rahatlamak için çakalların inine girerdim. Sen, Megan, yıllar boyunca öğrenmeyi başardığım tüm kontrolü yok etmekle tehdit ediyorsun."

"Tek seferlik bir anlaşma olsa iyi olur," diye mırıldandı, odada bir kez daha volta atarken sesinde yoğun bir hayal kırıklığı vardı. "Çünkü ben paylaşmam."

Saniyeler sonra durdu, ona döndü ve gözlerini kıstı. "Madem bu kadar büyük bir suikastçısın, neden buradaki Irkları öldürenlerin izini sürmedin?"

"Önce kimi takip ettiğimi bilmem gerek." Homurdandı. "Şüphelileri öldürmeye devam ediyorsun, Megan. Nefes almayan bir şeyi sorgulayamazsın. Peşinden gönderilen dört Çakal'dan sadece birini canlı bıraktın. Bana çalışacak bir şeyler ver, bebeğim."

Kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Ellerine tam olarak uyan güzel, dolgun küçük göğüsler. Sert meme uçları tişörtünün kumaşının altında sivrilmişti ve ihtiyacının kokusu kontrolden çıkmış bir orman yangını gibi adamın duyularını kamçılıyordu.

"O pislikler beni öldürmeye çalışırken nazik olmak biraz zor." Sonunda omuz silkti. Onun çok daha farklı bir şey söylemeye niyetlendiğine dair bir his vardı içinde.

"Bu işin arkasında kimin olduğunu öğrendikten sonra ava çıkacağım." Rahat duruşunu koruyarak tezgâha yaslandı ve kadının neredeyse gizli bakışlarını görmezden geldi.

kot pantolonunu zorlayan ereksiyona doğru yaptı. Bu hızla giderse, gün bitmeden siki fermuarı patlatacaktı.

"Evet, bunu yaparsın," diye mırıldandı sonunda, masaya doğru adım atmak için ondan uzaklaştı.

Sandalyenin arkasında durup ona yaslanarak bir kez daha bilgisayara baktı. Aklında olan şey oradaki bilgiler değildi. Artık onun gerginliğini hissedebiliyordu, neyin yaklaşmakta olduğunu biliyordu. Kot pantolonunun altından süzülen ereksiyona attığı ince bakış, dikkatinin artık onun öldürme uzmanlığından başka konulara kaydığı konusunda onu uyardı. Bu konular kendi zihninde ağır bir yük oluşturuyordu ve tam da kaçınmak istediği konulardı.

"Buna diken deniyor," dedi soğukkanlılıkla, ertelemenin işi kolaylaştırmayacağını biliyordu. "Ama bunu zaten bildiğine dair bir his var içimde."

Yüzünü derin bir kızarıklık kapladı ve adam meme uçlarının daha da gerildiğine yemin etti. Göğüs uçları, kot pantolonuna bastırdığı sikiyle aynı ısrarla tişörtünü dürtüyordu.

"Ben mi sordum?" diye tersledi, tamamen doğrulurken geri çekildi ve ona ters ters baktı.

Omuzları umursamazca kalktı. "Bunu yüzünden anlayabiliyorum, Megan. O kadar gerginsin ki neredeyse kendini dışarı atacaksın. Lafı dolandırmanın ya da olanları görmezden gelmenin bir anlamı yok."

"Bu sabah beni kızdırmaya niyetli, küstah, her şeyi bilen bir suikastçıyla baş başa kaldığım için biraz sinirli olabilirim," dedi, utanmasına rağmen soğukkanlı bir küçümseme yansıtmayı başararak. "Bu her kızı yoldan çıkarır, sence de öyle değil mi?"

"Biraz, belki." Dudaklarında bir gülümseme belirirken başını onaylarcasına eğdi. "Sanırım bu seni her şeyden daha çok heyecanlandırıyor. Meme uçların sertleşmiş. Sana oynayabileceğin onca havalı silahtan bahsetsem daha da sertleşirler mi?"

Derin bir nefes aldı, ona bakarken yüz ifadesi isyankâr bir hal aldı.

"Evet, kan ve bağırsaklar beni gerçekten tahrik ediyor." Alaycı bir şekilde homurdandı. "Eminim seninki benim için harikalar yaratırdı."

"Şu anda istediğin benim kanım değil, Megan." Kadının bakışları bir kez daha yere düşerken gerildi, gözleri bir kez daha yukarıya kaymadan önce adamın kasıklarında gezinirken nefes alış veriş i ağırlaştı. "Numara yapmak için biraz geç,

Bebeğim. Bu diken seni çok germiş olabilir ama bunu istiyorsun. Kokusunu alabiliyorum."

"Burnunu keseceğim." Hafif bir ürperti ince bedenini sarsmadan önce kollarını ovuşturdu. Tıpkı Jonas'ın söylediği gibi, içinde bir şeyler oluşuyordu. Çiftleşme, gebe kalma ihtiyacı. Üç gün ila bir hafta boyunca bu ezici ihtiyacı inkâr etmek neredeyse imkânsız olacaktı. Ondan sonra, tepkiler normale daha yakın olsa da, uyarılmayı kışkırtmak kolay olacaktı.

Hiçbir şey morlukları yok edemez. Tanrıya şükür.

Bir kadınla yaşadığı en büyük zevkti bu.

Bilim adamının ilaçlarının etkisi altındayken bile hiç almadığı kadar zevk almıştı.

"Senin küçük hapının bunu düzelteceğini sanıyordum." Sesi daha boğuktu, içinde tırmanmaya başlayan ateşiyle doluydu.

"Bu sadece Çiftleşme Sıcaklığının daha sert etkilerini hafifletir. Eğer uyarılmayı reddetmezsen acı çekmezsin." Kız acı çekmiyor olabilirdi ama bu onu öldürüyordu.

Ona bakarken sıkıca yutkundu, bakışları yaramaz ve açtı. Pembe diliyle bir kez daha dudaklarını ıslatırken yüksek elmacık kemikleri ateşle parlıyordu. O dili hissetmek istiyordu.

Onu yalamak, okşamak.

Bu onun kadınıydı; kokusu onu kaplamış, tohumu onu doldurmuştu. Dişlerini onu işaretleme ihtiyacıyla sıktı. Bir gece önce boynuna o şehvetli ısırtıcı atma arzusunun reddetmişti. Sahip olduğu tüm kontrol gücüyle bu dürtüyle savaşmıştı. Bugün, kendini inkâr etmeyecekti.

Kadın yine dudaklarını yaladı, yavaşça, seçeneklerini tartıyor, diye düşündü adam eğlenerek. Kadın bu sabah kesinlikle ihtiyatlı davranmaya çalışıyordu. Hangisinin kazanacağını merak ediyordu, ihtiyatlı olma ihtiyacı mı yoksa sevişme ihtiyacı mı? Hangisinin kazanacağını umduğunu biliyordu.

İzlerken, kızın ifadesi aniden gerginlik ve kararsızlıktan arındığında sırtından aşağıya doğru bir huzursuzluk hissi yayıldı. Onun yerini saf kadınsı bir duygusallık almıştı. Yetişkin bir erkeği temkinli yapmaya yetecek bir şeydi bu.

Bir saniye sonra gözleri siyaha yakın bir karanlığa büründü ve yüzündeki kızarıklık derinleşti. Açlık onu doldurmuştu. Etrafındaki havadan kokusunu alabiliyor, dilinin altındaki bezler taleple zonklamaya başladığında aniden tat tomurcuklarıyla flört eden baharatlı hormonun tadını alabiliyordu.

Kadın hareket edip gözlerini ona dikerek masanın etrafında yavaşça yürürken gerildi. Neredeyse gülümsüyordu. Küçük fingirdek kızın bir şeyler kanıtlamaya çalıştığı çok açıktı. Sadece ne olduğundan emin değildi.

"Beni sinirlendirmeye başlıyorsun, Braden," dedi ona masanın etrafında dönerken, uyarılmışlığının kokusu zihnini ve kararını bulandırmaya başladığında öne doğru kayarak. Kahretsin, onu masaya fırlatıp merhamet çılgınlıkları atana kadar sismekten başka bir şey istemiyordu. Ya da daha fazlası için.

"Bu konuda oldukça iyi görünüyorsun." Kahkahasını bastırdı. Elini karnının sıkı kaslarına dayadığında nefes almak için mücadele ediyordu, tırnakları deriye bastırdıkça ipeksi sıcaklık etine batıyordu.

Kollarını açtı, bir elini uzatıp kızın kirpikleri dalgalanırken uzun saçlarından geçirdi.

"Emin ol Megan," diye hırladı. "Şu anda kontrolün çok ince bir sınırındayım. Sana kibarlık sözü veremem."

Gözlerini açtı, karanlık derinlikler adamın nefesini kesecek kadar çok duyguyu yansıtıyordu. Etrafında dönen korkularını hissedebiliyordu; aralarındaki bağdan duyduğu korkuyu, buna karşı duyduğu temkinliliği. Çok uzun zamandır yalnızdı. Çok uzun zamandır. İhtiyaçları olan bir kadın olduğunu unutmaya zorlanmıştı. Sevdiklerini korumak için kendini ve yeteneklerini saklamaya zorlanmıştı. Ailesine olan bağlılığı, bariz sevgisi ve onlar için yaptığı fedakârlıklar onu etkilemişti. Bir sevgiliye ya da kalbini elinde tutan birine daha ne kadar sadık olabilirdi?

Sabrı şu anda kırılğan bir şeydi. En iyi çabalarına rağmen, çiftleşmek için sabırsızlanan hayvan yüzeye çıktıkça normal sakinliğinin daha da aşındığını hissedebiliyordu. Kızın tırnakları karnını sıyırıp kot pantolonunun bel bandında durana kadar etini tırmalarken yüzünü buruşturdu. Elini bel bandının üzerinde gezdirdi, parmakları çıtçıtta durakladı, narin, zarif parmakları titriyordu.

Braden ellerini kızın kollarında gezdirdi ve merakla kızın bedenindeki küçük titremeleri izledi. Onun bu tepkisinin çiftleşme ısısından kaynaklandığından emindi. Ama o onun eşiydi. Nedeninin ne önemi vardı ki?

"En iyi ipek kadar yumuşaksın." Onun tutkusunda kendini kaybederek iç çekti.

"Sana ihtiyacım var." Sesi duygusalıktan titriyordu. "Başka birine bu şekilde ihtiyaç duymaya alışık değilim Braden. Bu beni korkutuyor."

Ondan akan korkuyu hissedebiliyordu. Ona bağlı olduğunu, hayatında ilk kez kaçamayacağını bilmek acı veriyordu. O

ne kendini ne de onu, hayatını hızla ele geçiren değişimlerden koruyamıyordu. Megan hayatını başkalarını korumak üzerine kurmuştu. Ve bunu tek başına yapıyordu.

"Bana olan ihtiyacın hoşuma gidiyor." Onun belini okşadı, tişörtünün altından iterek sıcak, yumuşak tenine dokundu. "Etrafımı sardığını, beni bağladığını hissetmek. Sen bir mucizesin Megan," dedi ona usulca. "Benim mucizem."

Fermuar yavaşça indirildi ve kumaşın altında acı verici bir şekilde zonklayan ereksiyonun üzerinden geçti. Tanrı yardımcısı olsun, bu hızla uzun süre dayanamazdı. Şehvet çoktan içini yakmış, etini karıncalandırmış, ona dokunmasını, onu tatmasını... ona sahip olmasını istiyordu.

Onun.

Kadın onu yavaşça kot pantolonundan kurtarıırken boğazından alçak, işkence dolu bir hırıltı çıktı.

Belirsizlik ve korku, açlığının altında hızla kayboluyordu. aktığını, içine işlediğini ve vücudunu parçalayan hisleri artırdığını hissetti.

Kontrol.

İçgüdüsel olarak zihnindeki bariyerleri yıktı. Bu noktada kontrolü kaybedemezdi. Aralarında yükselen arzular çok kırılıyordu ve yanlış zamanda zorlarsa çok kolay zarar görebilirdi. Onun yerine hissetmesine izin vermeliydi. Onun ihtiyaçlarını, tutkusunu ve zevkini hissetmesine izin vermeliydi.

Tezgâha yaslanarak ona dilediğini yapma fırsatı verdi. Ona dokunmak, aralarında hızla yükselen tutkuyu yönlendirmek için. Kendi açlığını araştırması için. Bunun önemli olduğunu biliyordu, ona dokunma ve onu kabul etme özgürlüğü tanımak.

"Başka bir erkeğe hiç böyle dokunmamıştım." Kadının gergin itirafı adamın kalbini kırdı. Güçlü ve tutkulu bir kadındı; nadiren dokunacak ya da dokunulmasına izin verecek kadar kendini inkâr etmiş olmak onun için acı verici olmalıydı.

"Sorun değil, bebeğim." İnledi. "Son derece iyi gidiyorsun."

Parmakları adamın boyunu kat etti, dokunuşuyla ona işkence ederken taşaklarından ucuna kadar okşadı. Öne eğilerek dudakları adamın göğsüne dokundu, dili dışarı çıkarak adamın etini belli belirsiz yaladı.

Tatlı merhametli Tanrım... Parmakları, önceki gece dikenin ortaya çıktığı ve sikini vajinasının dar derinliklerine kilitlediği sikiinin başının hemen altını yumuşatırken, zevk ona çarptıkça kalçaları kasıldı ve onu salladı.

"Bunu hissedebilirsin." Sesi saygılıydı, zevkle doluydu, dikenin daha sonra ortaya çıkacağı ultra hassas eti araştırırken onu öldüren bir zevk. "Derinin hemen altında. Zonkluyor."

Tüm vücudu zonkluyordu. Ağrıyordu. Nefesi tenini okşarken dokunması için haykırdı. Dudakları sert kasların üzerinde gezindi, dili yaladı, başı eğilirken ete ateş saçtı, dişleri dokunuşuna yükselen sert, düz meme ucunu tırmıkladı. Ve tüm bu süre boyunca parmakları onun sikini okşarken nefesini çaldı.

"Bebeğim, bu oynadığın çok tehlikeli bir oyun." Kendini tutmak, ona ihtiyacı olan özgürlüğü tanımak için mücadele etti.

Yine de, insanı hayvandan ayıran çok ince bir kontrol sınırı olduğunu da anlaması gerekiyordu.

"Tehlikeli yaşamayı severim. Hatırladın mı?" Alçalmaya başlamadan bir saniye önce gülümsediğini hissetti, dudakları ve dili teninde gezinirken sikinin zorlanan uzunluğuna yaklaştı.

Bu kararsız et, onun öpücüğünü, ağzının sıvı sıcaklığını arzulayarak yükselen bir beklentiyle sarsıldı. Ağzı, dilinin altındaki bezlerden dökülen hormonun tadıyla doldu. Yavaşça yutkundü, şehveti daha da yükselirken dişleri gıcırdadı. Tatlı Tanrım, diri diri yanıyordu.

"Bu çılgınlık." Kadının dili karnından aşağıya doğru bir elektrik izi çizerken homurdandı. Elleri kadının belinden kalkıp başına, saçlarının yumuşak ağırlığına uzanırken, kadın ellerinde zonklayan titreyen, istekli ete giderek daha da yaklaştı.

Sabır ve kontrol için dua etti. Buna belki de ondan daha çok ihtiyacı vardı. Daha önce hiç dokunamadığı, cesaret edemediği yerlere dokunmaya ve tatmaya ihtiyacı vardı. Ve Tanrı biliyordu ki bunu bir sonraki nefesinden daha çok istiyordu.

"Hmm, çok sıcak." Onu zevkten öldürecekti. "Sıcak ve seksi. Beni seksi hissettiriyorsun, Braden."

Sesine dolan merak, zihnine yayılan vahşi bulanıklığı delip geçti.

"Tanrı ikimize de yardım etsin, Megan. O kadar seksisin ki beni diri diri yakıyorsun." Kalçaları tepki olarak sarsılırken, dili alaycı bir şekilde göbeğini yaladı ve sikini onun sıcak küçük ağzına yaklaştırdı. "Ama bana yardım et, eğer beni daha fazla kızdırırsan, oynadığın bu oyunda çok az seçeneğin olabilir."

On Üçüncü Bölüm

Onun arzusunu, açlığını hissedebiliyordu. Etrafında, içinde öfkeleniyor, zihnini, bedenini kırbaçlıyordu, ta ki onu dolduran şehvet ihtiyatını, çekingenliğini bastırana kadar. Onun ne istediğini, ne hissetmek için yanıp tutuştuğunu biliyordu.

Ağzı onun etini tatmak için sulanırken, parmakları onun gergin ereksiyonunun genişliğini kavradı. Arzu, başını ipeksi tepeye indirene kadar içinde kuduran bir canavar gibiydi.

Adamın istediğini bildiği gibi onu tüketmek yerine çaresiz eti yaladı. Dili nemli başın üzerinde kayarak, yarıktan boncuk boncuk akan küçük sperm damlasını yaladı. Adam kadının pençesinde sarsıldı.

Isınmış erkeğin tadı, tuzlu ve vahşi, onu ondan aktığını hissedebildiği uyarılma ile çok az ilgisi olduğunu bildiği bağımlılık yaratan bir açlıkla doldurdu. Açlığı, ihtiyacı, daha önce bildiği hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde onu parçaladı.

Yıllar önce bir erkekle yakınlaşmaya çalıştığında hissettiği çelişkili duyguların hiçbirisi yoktu. bencillik ne de zafer duygusu. Bu saf, su katılmamış bir ihtiyaç, zevk, almak kadar verme arzusuydu.

"Megan, bu noktada alay etmek kötü bir şey olabilir." Kalçaları onun işveli yalamalarına karşı sarsılırken sesindeki kaba ihtiyacın altında eğlence yatıyordu. "Oyununda dikkatli olmanı tavsiye ederim, tatlım." Adamın kontrolü zayıftı; kendini tutmak için verdiği mücadeleyi hissedebiliyordu.

"Hmm, beğenmedin mi?" diye mırıldandı gergin ete karşı. Mutfakta oldukları, hâlâ çoğunlukla giyinik oldukları ve bu tür erotik oyunlar oynadıkları düşüncesi, içinden bir heyecan fırtınası geçirdi.

"Belki de çok hoşuma gidiyordur." Dili aşağıya doğru inip, dikenin saklı olduğunu bildiği titreşimli noktadaki alevli başlığın altını yoklarken, dişlerini gıcırdatarak konuşuyor gibiydi.

"Alay etmek eğlenceli olabilir." Dudaklarının ucunu kaplamasına izin vermeden önce bir saniye boyunca gergin başı yaladı, dili bir kez daha üzerinde gezinirken çekingen bir şekilde emdi.

Aleti kadının pençesinde şişerken kalçaları sarsıldı. Şehvet, zengin ve sıcak, etrafında, içinde dönüyor, kendisiyle buluşuyor, ona işkence eden ısıyı daha yükseğe çıkarıyordu. Vücudundaki her hücre hassaslaşmış, dorukta patlamaya hazır görünüyordu.

"Alay etmek tehlikeli olabilir." Sesi şimdi daha sert, daha ilkeldi.

Dudaklarını kaldırmadan önce onu tekrar yaladı, ağzı açılmadan önce sert etin üzerinde gezindi ve yavaşça, çok yavaşça vahşi açlığın büyüdüğünü, derinleştiğini, üzerine aktığını hissedebiliyordu - sert tepeyi tüketti.

"Yüce İsa..." Braden kontrolünün kaydığını hissetti. Dikenin çıktığı noktanın daha da ısındığını hissedebiliyordu, dudakları üzerinde gezinmeye başladıkça işkence eden ve eziyet eden bir zevk noktası, tıpkı diğer taraftaki hassas bölgenin serbest bırakılma ihtiyacıyla dövüldüğü gibi.

Dudakları onun sikinin etrafında sıkılaştı, onun şeklini öğrendikçe, merakı ve zevki onun etrafını sardıkça zevki ortaya çıkardı. Emici ağzı daha güvenle, daha yoğun bir şekilde hareket etmeye başladığında, kadınsı açlık duyularına çarptı.

Orospu çocuğu, bu onu öldürüyordu. Partnerini tahrik eden açlığı hissetmeye çalışırken bile bunu asla hissedememişti. Tatlı, saf kadın ihtiyacı etrafını sarıyor, şehvetini daha da artırıyordu.

Kızın saçlarını kavradı, ağzı onun üzerinde sıkılaşıırken onu kendisine doğru tuttu, onu tüketen doymak bilmez bir açlıkla emdi.

"Tatlı merhamet." Hırladı, parmakları onun ipeksi tellerinde sıkılaştı. "İşte böyle bebeğim, daha sert em. Ağzın o kadar sıcak ki beni diri diri yakıyorsun."

Dili tepenin altında titreşti, zaten şiddetli bir şekilde hassaslaşmış ete karşı titreşen bir zevk uğultusu.

Elleri başının arkasını kavradı, kalçalarının hareketini durduramıyordu, ağzına doğru itiyor, geri çekiliyordu. Onu tüketen coşku karşısında dişleri gıcırdadı. Yakında onu durdurmak zorunda kalacaktı.

Azizler hayattayken, ona zarar vermemek için kontrolünü elinde tutup tutamayacağını, içindeki canavarın ikisini de yok edebileceğini bildiği bir güçle onu ele geçirmesini engelleyip engelleyemeyeceğini bilmiyordu.

Ona karşı tekrar mırıldandı, yükselen arzusunun tatlı iniltileri adamın kendini tutma kararlılığını yırttı. Parmakları onu okşadı, zonklayan şaftı okşadı, aşağıdaki gergin kürelerin etrafında kıvrıldı ve duyularını döndürdü.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı artık neredeyse akılsızca. "Tatlı bebeğim, böyle. Sikimi em Megan..." Başı geriye düşerken dişlerini sıktı. Kalçaları kısa, kazıcı vuruşlarla hareket ediyor, inlemelerinin titreşimleri, uyarılmışlığının kokusu aklını çelerken ağzını dolduruyordu.

"Yeter..." Diken başının altında zonkluyor, taşaklarının boşalma ihtiyacıyla gerildiğini hissettiğinde dışarı doğru bastırıyordu. "Yeter, Megan..." Kontrolünü tamamen kaybetmeden önce onu kendisinden uzaklaştırmak için çaresizce saçlarını çekti.

Tırnakları uyluklarını ısırırken, dişleri etini uyarıcı bir şekilde tırmaladı, küçük acı ısırtığı duyularının sıcaklıkla patlamasına neden oldu.

"Siktir... Megan." Onu sabit tutmaya çalışırken elleri kafa derisine saplandı, vücudunda yükselen doruk noktasıyla savaştı. Omurgasından yukarıya doğru uzanan elektrik dalgaları testislerini sıkılaştırdı. Akıl sağlığı ve kontrolü onun emici ağzının altında kayboldu.

Dilinin umutsuzca üzerinde gezinmeye başlamasıyla dikenin dışarı doğru uzadığını hissetti. Vücudunda coşku patlarken ağzı onun etrafında daha da sıkılaştı. Tohumu ağzını doldurdu, dili sert uzantıyı yalamak için savaşıırken nemli derinliklerin içine patlayıcı meni fişkırdı, doruk noktasını uzattı ve horozundan yarışan his cıvatalarını gönderdi.

Megan onu dolduran ilkel tat ve tepkinin içinde kaybolmuştu. Braden ne zihinsel ne de fiziksel zevkini gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Her ikisi de onu dolduruyor, güçlendiriyor ve ondan alabileceği her türlü ihtiyatı, her türlü çekingenliği ortadan kaldırıyor.

Hâlâ sert olan, nabız gibi atan ereksiyondan geri çekildi ve şaşkın bir hayranlıkla adamın sikinin başının altında titreşen başparmak ucu büyüklüğündeki uzantıya baktı. Pozisyonu, bir kadının vajinasının en hassas kısmına sabitlenmesini sağlayacaktı. Yüksekte, kadının amına gömülmüş olsaydı onu kavrayacak olan sert kasların arkasında.

İzlerken yavaşça geri çekildi, sanki hiç orada olmamış gibi etin içine gömüldü.

"Bu inanılmaz." Parmaklarını bölgenin üzerinde gezdirdi, adamın kalçaları tepki olarak sarsılırken ve elleri saçlarını çekerken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bu çok garip." Homurdanarak onu yukarı çekti ve koyu altın rengi gözleriyle ona bakarken, bal ve toprak karışımı uzun saçları yüzünün etrafına dökülürken onu kendisine karşı dik durmaya zorladı. "Ama şu anda, bu benim endişelerimin en küçüğü."

Adamın sesindeki güç ve şehvetin ilkel zonklaması kadının vücudunu ürpertti, ardından neredeyse dizlerini bükcek bir sıcaklık dalgası geldi. Gözleri şehvetle parlıyordu, yüzünün düzlemleri vahşiydi, sahip olmaya niyetliydi.

"Seni ne ilgilendiriyor o zaman?" Alaycı ve çapkın görünmek istemişti. Sözcükler bunun yerine bir yalvarış olarak çıktı.

Dudaklarını şekillendiren gülümseme kadının nefesini kesti. Kibirli, kendinden emin, kendinden emin bir erkek hayvan.

"Bu beni endişelendiriyor." Eli saçlarından kalçalarına doğru ilerledi, avuç içi kalçaların arasında kayarak kadının seksinin doygun kıvrımlarını kavradı, klitorisine sürtündü ve sinir uçlarına ateş gönderdi.

Dizleri aşırı zevkten zayıflarken, adamın kolunun sıkışığının farkında olarak, adamın tutuşuyla kavis çizdi. Kendini adama yasladı, sıvı ateş onu tüketiyor gibi görünürken boğazından soluk soluğa bir çığlık kaçtı.

"Yapamam..." Adamın gözyaşı döktüğünü hissettiğinde ağlamasını bitirecek gücünü kaybetti.

Şortunun malzemesini çekiştiriyor, yumuşak pamuğu ona karşı titrerken yolundan çekiyordu.

"Kontrol etmek mi?" Gürleyen hırıltısı memnuniyet doluydu. "Kesinlikle hayır. Yapamazsın Megan, yapabilseydin de buna katlanmazdım. Kontrolden istiyorum bebeğim. Benimle yanmanı. Hisset. Ne kadar iyi olduğunu hisset."

Ona karşı sarsıldı, bacakları parmak uçlarında durana kadar düzleşti, gözleri genişledi, parmağı içine batmadan önce hassas açıklığa bastırırken sersemledi.

Adam amının hassas derinliklerini doldururken, ondan akan nemin kaydığını ve yolunu kolaylaştırdığını hissetti. Parmağı hınzırca hareket etti, onu okşadı, zevk içinde titrerken hassas sinir uçlarına sürtündü.

Tanrım, çok iyiydi. Çok iyiydi. Onu içinde hissedebiliyordu, parmağının nasırlı pedi onu çıldırtmaya yönelik bir sürtünme yaratıyordu.

"Amin çok ateşli, Megan." Dişleri kulak memesini kulağına homurdandı. "Sıcak ve tatlı, en iyi krema gibi. Bir yumruk kadar sıkı. Seni almak hayal ettiğimden çok daha fazla zevk veriyor."

Hiçbir hile, hiçbir yalan yoktu. Adamın zevkinin etrafını sardığını, içine işlediğini, sarhoş edici bir kendinden geçme hissi yaratmak için kendi zevkiyle karıştığını hissedebiliyordu. Elleri adamın omuzlarında gezindi, adamın tenini kaplayan minik ipeksi tüyler avuçlarını sızlattı. Onu tamamen karşısında hissetmek, o satenimsi postun üzerinde sürtündüğünü, aklını çelen tembel bir erotizmle etini okşadığını hissetmek istiyordu.

Parmağı içinde hareket ettikçe artan bir açlıkla miyavladı, orgazmın kıyısında sallanırken şeytani derecede yavaş vuruşlarla itti.

"Bütün sabah beni kızdıracak mısın?" Sonunda adamın elinin açısını değiştirdiğini, başka bir parmağın ilkine katıldığını hissettiğinde nefesi kesildi. Adam onu daha da gererken, doldururken, nefesini çalarken tek çaresi düzensiz, eziyetli bir inleme oldu.

"Seni yere yatırmak ve içinden akan tüm o tatlı kremayı yalamak istiyorum," dedi kulağına, sesi ilkel bir açlığın baştan çıkarıcı hırıltısıydı. "Seni dilimle doldurmak istiyorum Megan ve vücudundan zorla alabildiğim her tatlı krema damlasını tüketmek istiyorum."

Ürperdi, onun eline karşı hareket etti, tam da bunu yapmasına duyduğu aşırı ihtiyacın pençesinde çaresizdi. Onun kendisini yaladığını, santim santim yediğini hissetmek.

"Şimdi." Çaresizce inledi. "Tanrım, ölmeden önce bir şeyler yap."

Adam eğilip onu hızla kollarına çekmeden önce parmakları amından kayarak kasılmakta olan etini son bir kez okşadığında kelimeler dudaklarından daha çıkmamıştı. Elleri adamın omuzlarını kavradı, dudakları sert kaslara doğru hareket ederken başı göğsüne düştü, üzerinde açıldı ve sonra çaresizce sert erkek etine battı. Onu işaretlemek istiyordu. Onu tatmak. Onu, vücudunda hızla yayılan aynı zevkle doldurmak istiyordu.

Sıkı, boğuk hırıltısı bir gösterge ise, başarmıştı.

Birkaç dakika içinde çırılçıplaktı, yatağında uzanıyor ve adamın pantolonunu güçlü kalçalarından çekişini izliyordu.

Kadın onu ele geçirmeye niyetli bu güçlü erkek yaratığa hayret etmekten başka bir şey yapamadan, adam onun üzerinde hareket ediyor, göğsü zaten karıncalanan meme uçlarını erotik bir şekilde tararken dudakları onunkileri yakalıyordu. Adamın dili dudaklarının arasına girip ağzına doğru ilerlerken, dilini dürtüyor ve daha önce sert ereksiyonu olduğu gibi onu da almasını talep ediyordu.

Baharatlı tat duyularını doldururken, ona karşı eğildi ve isyankâr talebi kabul etti. İnlemeleri etrafında yankılandı, adamınki hayvani, kadınınki yalvaran. Adam kendini onun üzerinde tutarken, elleri şişmiş göğüslerini çerçevelerken, parmakları onları koparmaya ve dolgunlaştırmaya başladığında zevk içinden geçti. Braden onlara dokunana kadar göğüslerinin özellikle erotik bir bölge olduğunu hiç düşünmemişti. Ta ki Braden öpüşmeyi kesmeden bir saniye önce boğuk hırıltısı ağzını doldurana, dudakları bilerek çenesinde gezinene ve

boynundan aşığı. Onu yaladı, tenini ısırdı ve dişlerini hassas bölgenin üzerinde gezdirdikten sonra amansızca itici, sert uçlu tümseklere doğru ilerledi.

Onlara ulaştığında durakladı, göz kapakları baygın bir şekilde kalkarak ona baktı, dolgun, güçlü dudakları öpüşmelerinden dolayı şişmişti.

"Benimkini." Adamın sesinin sert, çakıllı tonu, sıcak nefesi gergin meme uçlarının üzerinde gezinirken, kadının beklentiyle titremesine neden oldu.

Direnmek nafileydi, diye düşündü bir anlık eğlenceyle. Adam onu sahipleniyordu; bunu aşırı hassas beyninin her hücresinde hissedebiliyordu.

"Öyle miyim?" diye meydan okudu ona, kasıtlı bir gizemle gülümseyerek adamın kavrayışına doğru eğildi. "Bunu kanıtla."

Ona meydan okumayı, gözlerini karartmayı, elmacık kemiklerinin şehvetle kızarmasını seviyordu.

Parmakları meme uçlarında sıkılaştı ve rahminde yırtılan elektriksel bir zevk dalgası gönderdi. Nefes nefese kaldı, başı güçsüzce geriye düştü, o noktada onu becermesi için neredeyse yalvarıyordu.

"Öylesin," diye söz verdi ona, sesinin tonuna bakılırsa verdiği yanıtın fazlasıyla memnun kalmıştı.

"Kim demiş?" Bunu kanıtlaması için can atıyordu. Bunun için yanıp tutuşuyordu.

Bu kasıtlı meydan okumaya kıkırdadı, başparmakları göğüs uçlarını şehvetli bir zevkle tırmıkladı ve onu tüketmesi için yalvarmamak için dişlerini sıktı.

"Oh, bunu kanıtlayacağım, bebeğim." Sesi alçaktı, niyetliydi. "Hayal bile edemeyeceğin şekillerde."

Boğuk mırıltıyla gerildi, zihnini dolduran puslu görüntülerle beklenti ve endişe içinde kayıyordu. Arkasında, onu saran, onu alan adam...

"Hiç sanmıyorum..." Soluk soluğa kahkahası onu şaşırttı ve gözlerini açarak adamın bakışlarını eğlenen bir meydan okumayla karşıladı.

Eğlenmemeliydi. Kasıtlı olarak onun duygularını ve içini dolduran arzuları hissetmesine izin veriyordu. Ve çok ama çok fazla arzu vardı. Ayak parmaklarından saç çizgisine kadar kızarmasına neden oldular, onları düşününce içini ateşli bir sıcaklık doldurdu.

"Asla asla deme bebeğim," diye uyardı, başı eğilip dili göğsünün üstünü yalarken gözleri kendi eğlencesiyle parlıyordu. "Seni sahiplenebileceğim o kadar çok farklı yol var ki. Hiçbir fikrin yok."

Oh evet, o yaptı. Sapık! Onun fikirleri şimdi kafasının içinde kırbaçlanıyordu, asla hayal edemeyeceği düşünceler, zevkler. Ve onun iradesini çalıyor, yapmayı düşünebileceği her türlü direnişi çalıyorlardı. Çoğunlukla.

Direnme, teslim olma ya da zihniyle kasıtlı olarak oynadığı için onu azarlama düşünceleri, meme ucunun üzerinde kıvrılan dilinin nemli, sert sıcaklığının altında yıkanıp gitti. Hassas uç zevkle haykırdı ve dudaklarından boğuk bir inilti çıkarken duyumlar karşısında sarsılmasına neden oldu.

Adam gergin noktayı ağzına alıp emerken, amından sıvı ateş fışkırırken diliyle onu törpülerken, kadın onun altında kıvrıldı. Bu hoşuna gitmişti. Bunu o kadar çok seviyordu ki. İnanılmazdı. Sıcak, fırtınalı ve o kadar heyecan vericiydi ki neredeyse zevkten çılgılık atacaktı. Adamın nefesini çalması dışında. Nefesini çaldı, sonra bir sonraki tümseğe geçip eylemi tekrarlarırken yapabileceği düşünceleri çaldı.

Okşadı, ısırdı, yaladı ve ovdu. Dili biraz törpülüyordu, sadece onu gıdıklamaya ve daha fazlası için çıldırtmaya yetecek kadar. Ve sıkıca emerken meme ucunu okşayış şekli kesinlikle onu çıldırtıyordu.

Elleri uzun saçlarına dolandı, parmakları ağzının kapatmadığı zirveyi koparıp eziyet ederken onu kendisine doğru tuttu. Keskin hisler meme uçlarından amına doğru yükseldi ve rahminde dalgalanan keskin spazmlarla birlikte nefesini çaldı.

Adam alçalmaya başladığında, kadın saçlarını ne kadar umutsuzca çekerse çeksin, orada oyalanmaktan memnun değildi.

"Benimle alay etmeyi bırak..." Nefes nefese kalmıştı. Nefes nefese kalmak çok çocukçaydı. Ama işte oradaydı, adam karnından aşağı doğru yalayarak inerken nefes nefese kalmıştı, onu ısırtıyor, öpüyor ve genel olarak çıldırtıyordu.

Elleri kalçalarını ayırmak için hareket ederken, "Hmm, alay etmek iyidir," diye hatırlattı ona. Geniş.

Adamın dişleri kalçasının iç kısmını tırmıklarken ürperdi, kasları sıkıştı, dizlerini saran ve onu açık tutan geniş ellere rağmen kafasına karşı kapanmak için savaştı.

"Çok tatlı kokuyorsun." Kalçasıyla umutsuzca ağrıyan amcığı arasındaki kıvrıma küçük bir öpücük kondurdu. Klitorisine vuran basınç, ağzını ihtiyaç duyduğu yere zorlamak için daha da yaklaşmaya çalışmasına neden oldu. Ve oh, buna ihtiyacı vardı.

"Braden, seni bu şekilde kızdırmadım." Oh kahretsin, bu bir sızlanma değildi. Gerçekten değildi. Ve yalvarmıyordu, kendini temin etti. Sadece sesini daha da sertleştirecek kadar nefes alamıyordu.

"Yani mi?"

Adamın dili, aç amının girişinden klitorisinin şişmiş çıkıntısına kadar ağrıyan yarığından geçerken çığlık attı.

Serbest kalmak için uzandığında sert titremeler vücudunu sarstı, sadece ağrıyan etini kışkırtmak için bir nefes gönderirken onun ateşli kıkırdamasını duydu.

"Sen şeytansın." Nefes nefese kaldı, yaklaşmak için zorlanıyordu. "O şeytani değildi," diye hırladı. "Bu kötülük."

Dili klitorisinin üzerinde gezindi, dokunuşu o kadar fısıltı hafifliğindeydi ki, alaycı vuruşlar patlamasına izin vermeden sadece uyarılmasını artırdı.

Elleri adamın saçlarında kenetlenmiş, saçlarını çekiştiriyor, iniltileri rahatlama talep ediyordu. Kalçasına gelen keskin bir ısırık onu bir saniyeliğine hareketsiz bıraktı. Sadece bir saniye. Küçük ısırığın erotizmi, başı şiltede ileri geri sallanırken ürpermesine neden oldu.

"Kıpırdama, küçük kız," diye emretti, kız ona doğru gerildikçe sesi daha da koyulaşıyor, daha da ısınıyordu. "Bunu yapmama izin ver."

Başı aşağı doğru hareket etti, dili kadının amının su dolu girişine uzandı.

"Mmm, nefis." Adam onu öyle şehvetli bir yıkımla yaladı ki kadın, adam onu rahatlatmadan önce alevler içinde kalıp kül olacağına yemin etti.

İnledi, daha sonra kızaracağını bildiği alçak, acınacak derecede çaresiz bir ses. Ama şimdilik, zevk onu kasıp kavuruyor, kan dolaşımını hızlandırıyor ve yoğunluğunu artırıyor.

"İşte böyle, bebeğim!" Elleri dizlerinden iç uyluklarına doğru kaydı, başparmakları onu daha da açmak için amının dolgun etini yakaladı.

Adamın dili açılışa alay etmeye başladığında neredeyse ağlıyordu, titriyor, yalıyor, ondan hafifleyen meyve sularına alıştıırıyordu. Hırıltılı inlemelerinin titreşimi, içinden geçen başka bir okşamaydı.

"Senden nefret ediyorum." Adamın alayları aklını başından almakla tehdit ederken bir kahkaha patlamasıyla inledi. Onu öldürüyordu.

Güldü, alçak ve hınzırca bir sestti ve kadının bedenini ürpertti. "Sorun değil bebeğim," diye mırıldandı. "Nefret etme şeklini seviyorum."

Dili kadının içine battı, kenetlenmiş kasları ayırdı, hassas eti yaladı ve kalçaları kavislenip nefesi ciğerlerinden fırlarken kadının patlamasına neden oldu.

Tek bir hamle. Tüm gereken buydu. Hıncır dilinin derin ve güçlü bir hamlesiyle kadın onun etrafında patlıyor, eriyor, her bir okşayışın erotik kırbacının altında yanıyordu.

Onun hareket ettiğinin farkında bile değildi, dizlerini yukarı itip kalçalarını yataktan kaldırmaya zorlamadan önce onu karnına doğru çevirdiğinde nefes almaktan başka bir şey yapamadı. Bu pozisyonda ona karşı açıktı ve adamın sikinin başını titreyen amına sürttüğünü hissettiğinde tamamen savunmasızdı.

"Çok güzel, Megan." Sesindeki hırıltı şimdi daha derindi, daha ilkeldi. "Çok ıslak ve ateşli."

Ona doğru bastırdı, geniş tepesi onu açtı, inanılmaz bir zevkle gerdi. "İşte, bebeğim." Adam kızın üzerine geldi ve sikini kızın amının kavrayıcı kaslarına sokmaya başlarken kızın üzerini örttü.

Tanrım, bu onu öldürüyordu. Adam sıcak ve kalındı, kadının içini açıyor, onu ele geçirene kadar varlığından bile haberdar olmadığı sinir uçlarını okşuyordu.

Megan inleyerek yumruklarını altındaki battaniyeye sıkıştırdı, gözleri kapalıydı, Braden'ın onu almasından, güçlü bedeninin altında tutmasından, diliyle omzunu okşamasından, dişleriyle omzunu tırmıklamasından başka hiçbir şeyin farkında değildi.

Ürperdi, geri iterken onun etrafında kenetlendi, her santimini almaya, sadece Braden ile bulabileceğini bildiği inanılmaz zevki bir kez daha yaşamaya hevesliydi.

"İşte, bebeğim," diye mırıldandı omzuna, içinde hareket etmeye başlarken oraya acı veren küçük öpücükler yerleştirdi.

"Ne kadar tatlı ve sıkı olduğunu görüyor musun? Sadece benim sikim için yaratılmış küçük bir eldiven gibi."

Adamın açık seçik sözleri kadını heyecan içinde inletirken, ereksiyonu giderek sertleşen vuruşlarla amcığının içinde tünel kazarken, adamın sesinin çakıllı, hırıltılı sesi rahmini delip geçiyordu.

Etrafındaki hava ağılıkla çarpmaya başladı. Onun. Onun. Sıcak seksin, terden sıırıslıkla olmuş bedenlerin ve şehvetin kokusu odayı doldurdu. Braden'ın hırıltılı inlemeleri, çaresiz çığlıkları etrafında yankılanıyordu. Duygular sadece zevk değildi; çaresiz, gıcırdayan, öfkeli bir seksti.

Braden kendini onun üzerine attı, kalçaları daha hızlı hareket ederken dişleri omzunun üzerinden açıldı, horozunu çığlık atmasına neden olan keskin, jack- hammering itişleriyle içine vurdu. Kalçalarını eğdi ve ona doğru geri sallanırken, amında, spazm geçiren rahminde, daha yükseğe, daha sıcak tırmanan vahşi bir ateş hissetti.

Boynuna doğru hırladı ve sanki tetik serbest bırakılmış gibi patladı. Braden'in dişlerinin omzuna battığını hissettiği anda orgazmı sinir uçlarından geçerken sırtı kamburlaştı, vücuduna beyaz bir sıcaklık yayıldı.

Acı, zevk, her ikisi de içinde patladı, biri diğerini daha yükseğe çıkardı, nerede başladıklarını, nerede bittiklerini ya da gerçekliğin geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyordu. Sert, erotik uzantı onu içine kilitledi, onu daha da ısıttı, doruğa ulaşmasını daha da zorlaştırdı. Braden'in sikinin sarsıldığını hissetti, tekrar homurdanırken tohumunun sert, püsküren darbelerinin içine fırladığını hissetti, salıverilmesi onu da onunki kadar sert bir şekilde sarsarken, alçak, gırtlaktan gelen bir zevk sesi.

Megan onun altına yığıldı, dudaklarının omzundan kalktığını, dilinin açmış olduğunu bildiği yarayı yaladığını hissetti. Canının çok acıması gerekirdi ama bunun yerine sadece hafif, uzak bir acı ve hafif bir sızı hissetti.

Ve Braden.

"Beni ısırdın." Kelimeleri dudaklarının arasından zorlukla geçirebildi. "Sana beni bir daha ısırma demiştim."

Hırladı. Yenilgiyle inerken, bu ses sinir uçlarına bir zevk dalgası gönderdi. Kahretsin, küçük bir ısırık neydi ki? Doymuş ve bitkin düşmüştü, hiç olmadığı kadar rahatlamıştı. Bir ya da iki ısırıkla başa çıkabilirdi.

Olabilir.

Bölüm On Dört

"Bu ısırma olayının sona ermesi gerekecek." Megan lavabonun üzerindeki aynada omzundaki hasarı incelerken hafif morluğa kaşlarını çattı. Cehennemden gelen morluktan bahsediyoruz.

Eti delen iki küçük delik, ona okumayı sevdiği kanlı vampir kitaplarını hatırlatıyordu. Bu düşünceyle ürperdi.

"O kadar da kötü değil." Kapı aralığında durmuş onu izlerken sesi sessizdi, gözleri koyu altın rengindeydi, omzuna bakarken ifadesi dikkatle boştu.

Onun ne düşündüğünü ve ne hissettiğini anlamaya çalıştı ama o, doğal bir parçası gibi görünen kalkanlarının ardında dikkatle tutarak bunu engelledi.

Bluzunun altına giymek zorunda kalacağı yumuşak pamuklu atleti çekiştirmeden önce "Keşke bunu yapabilseydim," diye mırıldandı öfkeyle. Bugün kesinlikle sütyensiz bir gündü.

"Eğer denersen yapabilirsin." Megan durdu. Şimdi kararlılığını duyabiliyordu, dikkatle dizilmişti.

Yanındaki duvarda asılı duran askıdan pamuklu bluzu alıp içine silkindi ve onu ve yorumunu görmezden gelerek bol kumaşın düğmelerini ilikledi.

"Bu sabah ofise gitmem gerekiyor." Gömleğini kot pantolonunun içine soktu ve kemerini bağladı. "Eminim yığılmış ve bekleyen bir sürü evrak işim vardır. Bu konuda bulacağın cevapları beklerken ben de bunları halledebilirim."

Braden kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kadın bu hareketi görmezden geldi.

"Evrak işleri bekleyebilir." Lanet olsun. Sesi ; yüz ifadesi de. Bu iyiye işaret değildi.

"Ne için?" Döndü ve şimdi onunla yüz yüze geldi. Evden çıkmadan önce bunu açık açık konuşmak ve kavga etmek daha iyiydi. Belli ki adamın söyleyeceği şey kadının hoşuna gitmeyecekti, yoksa çoktan söylemiş olurdu.

"Yapacak bir işimiz var Megan," diye hatırlattı ona. "O Irkların neden öldürüldüğünü ve Konsey'in senden ne istediğini öğrenmeliyiz."

Bunu bu evde kendimizi öldüresiye sikerek ya da ofiste evrak işlerinizi tamamlayarak yapmayacağız."

Kaşlarını çatarak, "Sendeki o acayip hormonu bana bulaştırmanı ben söylemedim, Braden," dedi. "O yüzden kendi azgınlığın için beni suçlama."

Kadının açıklaması karşısında homurdandı.

"Konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak." Kapının pervazından doğruldu ve o mükemmel burnuna bakarken kendini seksi, geniş boyuna çekti. Belki de o kadar mükemmel değildi. Daha yakından baktı, düzleştirilmiş düzlemin en küçük bir dereceyle yanlış hizalanmış gibi görüldüğü yeri zar zor tespit etti. Aha, bir kusur. Bir yerlerde bir tane olması gerektiğini biliyordu.

"O zaman bana konunun ne olduğunu söyle." Ne yazık ki, zaten bildiğinden korkuyordu. "Henüz bir şey söylediğinizi duymadım."

"Bugün çöle geri dönüyoruz," diye bilgilendirdi onu. "Bölge Altı-on beş, Bölüm C. Mark ve Aimee'nin onları bulduğunuz vadiye gitmeden önce gitmiş olabileceklerinden şüphelendiğimiz küçük bir kanyon."

Megan durakladı. "Peki bunu nasıl biliyorsun?"

Dudakları büküldü. "Jonas, yaşamasına izin verdiğin Çakal'dan küçük bir bilgi daha almayı başardı. Kanyonu kontrol edeceğiz çünkü belli ki Çakallar henüz oraya varmamış. Bir sonraki durakları orasıydı. Ama Mark ve Aimee'nin orada durmuş olabileceğinden şüpheleniyoruz."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye tekrar sordu.

"Araçlarında GPS takibi kapalıydı, ancak bir yön ve kilometre kaydediciyi açık tutuyorlardı. Elektronik cihazların analizi kanyonda on iki saat kadar kaldıklarını gösteriyor. Yaşıyorlarmış."

Kadın sessizce ona baktı. Adamın ne istediğini biliyordu. Diğerlerinin bulamadığı cevapları bulmak için sahip olduğu Empatik yetenekleri kullanmasını istiyordu.

"İşe yaramayacak," dedi ona usulca. "Eğer işe yarasaydı, saklanmak için bu çöle kaçmak zorunda kalmazdım. Üstlerime gider ve işe yaraması için bir yol bulmama yardım etmelerine izin verirdim."

"Ben senin üstün değilim Megan," diye hatırlattı ona, sesi artık tehlikeli derecede derindi. "Ve durum değişti. Çünkü bebeğim, etrafından akan duyguları susturmaktan daha fazlasını yapabilirim. Onları güçlendirebilirim. Bugün cevapları bulacağız."

"Bir dakika bekle." Yatak odasına doğru koştu, adam merdivenlerden aşağı inerken ona yetişmeye kararlıydı, belli ki onu görmezden geliyordu.

"Braden Arness, orada dur bakalım," diye tersledi, parmaklığı tuttu ve onun peşinden koşarken adımlarını ikişer ikişer attı.

Adam durdu ve kadının göğsüne çarpması için tam zamanında döndü. Sert temas karşısında homurdandı, sert kaslara sessizce küfretti ve sonra onu şiddetle geri itti.

"Sen neden ? Onları güçlendirebiliyor musun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Botlarını giy de sana göstereyim. Cevapları bulmanın zamanı geldi Megan. Çakalların yakın zamanda tekrar saldırmayacağı ve bana onlardan cevapları zorla alma şansı vermeyeceği açık. Ve sonsuza kadar çölde saklanıp onları bekleyemeyiz. Cevaplarımızı şimdi kendimiz bulacağız."

İçinden yükselen korkularla savaşarak ona baktı. Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu; kasvetli duyguları, zorla alınan hayatların şiddetini eleme mücadelesi. Cehennem gibiydi, beynini işkence edici bir güçle kesiyordu. Bunu daha önce hiç başaramamış, yapılabileceğine dair en ufak bir umut ışığı bile bulamamıştı. Büyükannesi bile, yeteneklerini kontrol etme konusundaki deneyimiyle, bunu hiçbir zaman gerçekten yapamamıştı.

"Ya yapamazsam?" diye sordu, onu hayal kırıklığına uğratma, ikisini de hayal kırıklığına uğratma düşüncesinden nefret ederek. "Daha önce denedim, Braden."

"Benimleyken değil," dedi soğukkanlılıkla. "Öyle bir zaman gelir ki Megan, saklanmayı bırakıp savaşmaya başlaman gerekir. Eğer bana izin verirsen sana yardım edebilirim."

Ya da ne pahasına olursa onu kendi yöntemiyle yapmaya zorlayabilirdi.

Bunu onun gözlerinde, ağzının acımasız duruşunda gördü. Midesinin sinirle doluğunu hissedebiliyor, zihni yaklaşan acıya karşı isyan etmeye başlamıştı bile. Vahşi bir ölümün yarattığı duygu ve dehşetin, gerçekteştiği bölgeden uzaklaşması yıllar alırdı. şimdi de onunla ilk tanıştığında olduğu kadar güçlü olacaktı.

"Sen de onlar gibi ölmek istiyor musun?" diye sordu ona. "Konsey'in kazanmasına izin mi vereceksin Megan? Yoksa savaşacak mısın?"

Mücadele etti. Cevap anlktı. Savaşmadan hiçbir şeyden vazgeçmemişti, sadece bu savaşı nasıl vereceğini bilmiyordu.

Adamın etrafından dikkatlice dolaştı ve botlarının kapının yanında durduğu, kılıfının ve kemerinin duvardaki portmantoya asılı olduğu mutfağa adım attı. Botlarını alıp hızla giymeden önce koruyucu kılıfına yerleştirilmiş Glock'a baktı. Kemer kalçalarına dolandı, cırt cırtlar kalçasının etrafına tutturuldu. Koridordaki dolaba doğru ilerleyerek gizli kapıyı açtı ve kadife kaplı raftan birkaç kılıflı bıçağın yanı sıra güçlü bir makineli tüfek çıkardı.

"Onların orada olmasını bekliyorsun," dedi. Bunu hissedebiliyordu. Braden'dan gelen herhangi bir duygu ya da düşünce anlamında değil ama açıklayamadığı, doğuştan gelen derin bir bilgiyle.

"Evi izliyorlarmış." Bu bilgi onu şaşırtmadı. "Saldırmadıklarından şüpheleniyorum çünkü tepemizdeki noktalardan birinden bizi izleyen Kedigiller ekibinin farkındalar. Yine de takip edeceklerdir. Hatta bir ekip kurmuş olmaları bile mümkün."

"Peki onların etrafından dolaşıp o kanyona nasıl girmeyi düşünüyorsun? Ve eğer yaparsak, nasıl bir şey bulmam gerekiyor?" Bu ona felaket için bir reçete gibi görünüyordu. "Bu şartlar altında çalışmam Braden." Onlara karşı oluşturduğu savunmayı terk ederse duyguları ona saldıracaktı. Hafif de olsa, kısa süreliğine işlev görmesini sağlıyorlardı.

"Geçen gün dereye iyi iş çıkardın," diye işaret , sesi ne derinleşiyor ne de ısınıyordu.

"Bana yardım ettin." Bunu biliyordu, acı veren bir başarısızlık duygusuyla fark etti. "Etrafındaki o kalkanın içine saklandım."

"Çünkü sana izin verdim." Sesi daha alçak ve tehlikeliydi. "Kalkanları kullanmana izin verdim çünkü onlara ihtiyacın vardı. Zihninin onların nasıl çalıştığını öğrenmesi gerekiyordu, bunu bilinçaltında yapsa bile. Ne kadar güçlü olduğundan şüphelensem de, benimkini rehber olarak kullanarak kendi kalkanlarını nasıl yaratacağını çabucak öğreneceksin."

Acı bir gülümseme dudaklarını büktü. "Ya işe yaramazsa?"

"O zaman ikimizin de başı büyük belada." Sesinde hiç şüphe yoktu. "Bu riski almak istiyor musun?"

Dudaklarını birbirine sıkıca bastırırken titriyordu. Konuşmak yerine, bıçaklardan birini dizinin altına, diğerini de uyluğuna bağlamak için eğildi.

"İhtimalleri bu şekilde sıralaman hoşuma gitmiyor. Bizi burada izleyen ekibi arkadaşların halletsin," diye öneride bulundu.

Homurdandı. "Eğer yapabilirlerse, yapacaklar. Yapamama ihtimalleri de var. Şimdi yola koyulalım. Öğleden önce orada olmak istiyorum."

Döndü ve evden çıktı, belli ki onun da kendisini takip etmesini bekliyordu. Lanet olsun. Ve bunu yapacaktı, yapacağını biliyordu. Adam tehlike, macera, şeytanlarını yenmenin ve bunca yıldır özlemini çektiği özgürlüğü bulmanın bir yolu gibi kokuyordu.

Ve o anda, her ne kadar görevi umutsuz gibi gösterse de, onun onları dikkatsizce düşmanlarının kollarına atmayacağını biliyordu. Hayatı boyunca bunu yapmış, her hamlesini, her savaşını planlamıştı. Ne yaptığını biliyordu.

Bu, hoşuna gitmesi gerektiği anlamına .

Bu, ona tam olarak neler olduğunu anlatmayacağı anlamına gelmiyordu. O anda bunun bir sınavdan başka bir şey olmadığını şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordu. Onu takip etme, ona güvenme kararı. Ve eğer bu sınavı geçemezse lanetlenecekti.

Megan Raider'ın kapısını açıp koltuğuna atlarken Braden yüz ifadesini sakın tutuyor, kalkanlarını dikkatle yerine yerleştiriyordu.

"GPS, Bölge 6-15, Bölüm C, Casper Geçidi'ni göster." Raider'ı dönüş alanına sokup geri çekerken ön cam hemen çizgilerden ve harita noktalarından oluşan bir kesit haline geldi.

"İşte kanyon. Lance ve ben buraya hep Casper Geçidi derdik, resmi olarak bir adı olmasa da. Günün belli saatlerinde rüzgârın çıkardığı, kanyonun içinden geçen hayalet kahkahaları andıran sestten dolayı bu adı vermiştik.

"İşte." İşaretli menzilin bir bölümünü gösterdi, tepelikti ve GPS görüntüsü kullanıldığında geçilmez gibi görünüyordu.

"Bu aralıktan geçen ve nadiren kullanılan bir yol var. Havadan bile oldukça gizli, bu yüzden uydu onu bulmakta zorlanacaktır. Eğer GPS'i ve Raider'daki yer belirleme işaretini devre dışı bırakırsak, buradan geçebiliriz. Bu bizi kanyonun üzerine çıkarır ve neredeyse tüm kanyonun tam olarak görülebildiği bir noktadan inceleme yapmamızı sağlar, bize diğer rotaların sağlayamayacağı bir avantaj sağlayabilir."

Braden ekrana baktı, kadının ekrandaki noktalara dokunarak belirlediği yöne bakarken kaşları çatıldı. Söylediği gibi, o kadar iyi gizlenmişti ki, Breed uyduları bile onu tespit edememişti.

"Akıncı buradan geçebilir mi?" Menzil oldukça engebeli görünüyordu.

"Lance ve ben geçen yaz büyükbabamla birlikte orada balık tutmaya gittik." Önerdiği gözlem noktasından bir milden daha uzakta olduğunu belirttiği mavi alanı işaret etti. "Onun Raider'ıyla menzil yolunu kullandık. Zorluydu ama kesinlikle geçilebilirdi ve bölge aşağıdaki vadiden daha yeşildi, bu da toz izini azaltıyordu. İşaret, yer belirleyiciler ya da toz noktaları olmadan, uydu görüntüleri -eğer Konsey kullanıyorsa- bizi burada tespit edemez. Eğer oradalarsa bizi beklemeyeceklerdir."

Heyecan. Korkuyla birlikte onun içinde biriktiğini hissedebiliyordu. Ve uyarılma. Yavaşça nefes aldı, içinde yükselen şehveti dizginledi.

"Koklamayı kes." Kadının sesindeki hoşnutsuz tona neredeyse sırtı acaktı. "Evden ayrılmak senin fikrindi, benim değil. Yatakta zıplamaktan gayet mutluydum."

"Beni hayrete düşüren bir tanımlama tarzın var Megan," dedi. "Bir dahaki sefere mutfak masasını deneyelim ve bakalım bunun için ne bulacaksın."

"İğrenç, ben orada yiyorum," diye alaycı bir hoşnutsuzlukla karşılık verdi. Adam ona baktı ve dudaklarında bir gülümsemenin belirmesine izin verdi.

"Senden bir yemek yapacağım," dedi ona, sesindeki açlığı gizleme zahmetine girmeden.

Kızardı. Teninin altındaki rengin hareketini, gözlerinin kararmasını ve nefes alışının sertleşmesini izlemeyi seviyordu.

"Sapık," diye suçladı onu, ama sesi pek sıcak değildi. "GPS'i ve yer belirleme işaretini devre dışı bırakmadan önce bölgeye yaklaşıp kadar bekleyeceğim. Aksi takdirde ofisteki herkes bizi takip edebilir. Lance'in bana ihanet edeceğine asla inanmam ama orada güvenemeyeceğim birkaç kişi var."

Onu bir saniyede satacağını bildiği birkaç kişi vardı. Jonas şerifin yanı sıra polis teşkilatındaki her bir yardımcının profilini çıkarmıştı. Kayıtları eyalet müfettişlerinin listelediği kadar temiz değildi.

"Bunu tahmin etmiştim." Başını sallayarak bulundukları yerden birkaç mil ötedeki küçük bir alanı işaret etti. "Burada kenara çekip etkisiz hale getireceğim. Bu arada evi gözetleyen ekiple temasa geçip Çakalları orada etkisiz hale getirip getiremediklerini soracağım. Dün yerlerini tam olarak tespit edememiştik, ama biz yola çıktığımızda hareket etmeye başlayacaklarını umuyorum. Hareket ederlerse ekibim yerlerini tespit edebilecektir."

O anda aracı sessizlik kapladı. Braden, Megan'ın GPS haritasını kapatmadan ve koltuğuna geri oturmadan önce kabaca nefes aldığını fark etti.

Önlerindeki yolu izliyordu, vücudu gergin, duyguları karmakarışık. Attığı adımın kolay bir adım olmadığını biliyordu.

"Başarısız olabilirim," diye hatırlattı sonunda ona, nefes alış verişini, korkularını düzene sokmak için mücadele ederek, sanki sözcükleri dile getirerek onlara güç vermekten korkuyormuş gibi.

"Ve özgürlüğü bulabilirsin." Ellerini direksiyonun etrafında sıkı sıkı tuttu, içindeki her içgüdünün yapmasını istediği gibi ona uzanmayı, onu rahatlatmayı reddetti.

Eşini koruması gerekiyordu. Onunla , ona değer vermesi. Ve Tanrı biliyordu ki ona değer vermek için büyümüştü. Ona o kadar aşıktı ki, yetişkin bir Irktan çok, toy bir genç gibi davranıyordu. O onun diğer yarısıydı; Çiftleşme bunu inkâr etmesine izin vermezdi.

Onu tehlikeye atmak hiç de hoşuna gitmiyordu. İhtiyacı olan kalkanları oluşturmayı öğrenirken karşılaşacağı sorunları biliyordu. Kendini o lanet kanyonu dolduran duygulara açarken çekeceği acıyı da.

O bir Cins değildi; zihnini karşılaşacağı dehşetten koruyacak doğal, içgüdüsel engellerden hiçbirine sahip değildi.

İçeri girmesine izin verirse, Mark ve Aimee'nin yaşadığı gibi o da bunu yaşayacaktı. Onların acılarını, dehşetlerini ve ölümlerini bilecekti. Şansı yaver giderse, onu aramak için neden Broken Butte'a o meşum yolculuğu yaptıklarının sırrı da ortaya çıkacaktı.

"Özgürlük güzel olurdu." Sesi düşünceliydi, adamın önceki yorumuna yanıt verirken düşünceliydi. "Çok güzel olurdu."

Söylemediği şeyi hissedebiliyordu. Özgürlük maceraydı. Savaşçının ruhuna savaşma, yaratmayı arzuladığı farkı yaratma şansı verilmesiydi. Savaşmaktan başka çaresi yoktu. Daha fazla eğitim, eğer bu görevden sağ çıkabilirlerse, bir gereklilik olacaktı. O bir suikastçıydı. Konsey bünyesinde çalışan bilim adamlarını ve Eğitimcileri yakalamamıştı. Ona göre, onları dolduran yozlaşmanın telafisi yoktu. Onlar hastalıklı hayvanlardı. Ve tıpkı vahşi yaratıklar gibi, dünyanın bileceği tek huzur onların ölümüydü.

Omuzlarını esnetti, sırtında Megan'ın görmesine asla izin vermediği yara izlerini hissetti. Eğitim merkezlerinde kullanılan kırbaçlar ve

Laboratuvarlar sakat bırakmak, en acı verici şekillerde öldürmek için yaratılmıştı. Ne pahasına olursa olsun bu cezadan kaçınmayı erkenden öğrenmişti. Ama bunu acı bir bedel ödeyerek öğrenmişti.

"Yavaş gideceğiz." Daha iyi bir yargıya karşı söz verdi. "Kanyonu yukarıdan gözlemleyebiliriz, bakalım oradan ne bulabileceksin."

"Çok uzakta," dedi üzüntüyle. "Devriye gezerken kanyonun içinden geçerim, lastik izleri ya da önceki hareketleri ararım. Bunu uzaktan yapamam; kanyonun içine girmem gerekecek. Normalde GPS yaşam belirtilerini algılar ama vadide bir şey onu sıkıştırdı, bu yüzden şimdi ona güvenmekte tereddüt ediyorum."

"Evet, bunu fark ettim. Benim Raider'ım da onları algılamıyordu. Ekip kanyondan geçtiğinde sinyal bozucular gitmişti."

"Tabii başka bir noktadan kullanılmıyorsa. Çakallardan birini mi kaçırdık?" Dönüp ona baktı, kaşları çatılmıştı.

"Birini kaçırdık." Başını salladı, üçüncü bir Çakal olduğundan emindi. "İşte bu yüzden bu yolculukta GPS'e güvenmeyeceğiz. Hayatta kalmak için Tanrı'nın bize verdiklerini kullanacağız, Megan." Onun aksini yapmasına izin veremezdi. "Başka seçeneğimiz yok. Şimdi seni neden istediklerini ve adamlarımın burada ne yaptığını öğreneceğiz. Sonra da onları ortadan kaldıracacağız."

On Beşinci Bölüm

Kanyona gittikleri yol diğerlerinden daha uzundu, ama Megan'ın söz verdiği gibi, daha çimenli arazide toz bulutu yoktu ve korunaklı tepeler ve geçitler motorun oraya doğru ilerlerken çıkardığı sesi bastırıyordu.

Kolay bir yol değildi ve sadece Raider'ın ya da arazi yiyen bir motosikletin geçebileceğinden emindi.

Raider birkaç akarsuyu yarararak geçtikten sonra, kazıyarak geçmesinin mümkün olmadığından emindi.

Öğleden önce, gizli bir ağaçlığın içine girmişlerdi. Braden araçtan ayrılmadan önce motoru durdurdu. Kanyonun kenarı hemen ilerideydi.

Megan endişeyle etrafına bakınırken Braden arka koltuktan dürbünü alıp etrafı incelemeye başladı.

Onun bir parçası olan kalkanları indirmek ve gizli düşmanları aramak için mücadele ettiğini hissedebiliyordu.

"Ne hissediyorsun?" Dürbünle taramaya devam etti; ekipmanın ısı arama yetenekleri engellenemezdi. Çok sayıda yaban hayatı vardı ama şu ana kadar iki ayaklı türden hiçbiri yoktu.

"Korku." Sesi düz ve sıkıydı.

"Ne kadar güçlü?" Tanrım, bundan nefret ediyordu. Onun tereddütlerini, kendisini bombardımana tutmaya çalışan duyguları içgüdüsel olarak reddedişini hissedebiliyordu.

"Muhtemelen benimdir," diye cevap verdi teslimiyetle. "Bunu denemektense Çakallarla ve kurşunlarla yüzleşmeyi tercih ederim."

"Daha yakına gidelim. Herhangi bir gizli yaşam belirtisi tespit edemiyorum. Eğer buradalarsa, aşağıdadırlar."

Çakallar onların yukarıdan geleceğini tahmin edemezdi. Megan'ın devriye gezerken rotayı izleyerek kanyona girmelerini beklerlerdi.

"Buradan kanyona giden birkaç yol var." Zihnindeki engelleri yavaş yavaş ortadan kaldırmaya çalışırken sesini alçalttı.

Bu onun için kolay değildi. Onları bırakmak için verdiği mücadeleyi hissedebiliyor, hassas beyninin her türlü duyguyu almasına izin veriyordu.

Aşağıdaki kanyonda. Oradaydılar; tıpkı Çakalların varlığını hissedebildiği gibi onları da .

"Şimdilik yüksekte kalacağız." Alçaktan eğilerek sık ağaçların arasından ilerlediler ve kanyonun tepesi boyunca bir çocuğun misketleri gibi düşmüş gibi görünen bir kaya kütesine paralel durdular.

Megan sık çam ağaçlarının kenarında ilerledi, devriye sırasında en savunmasız olabileceği bölgeye yaklaşırken çalıların örtüsüne şükretti.

Çakalların varlığını hissedemiyordu. Onların bir parçası olan karanlık kötülük, kana susamışlık yoktu. Artık onları tanıyordu, hissettiklerini, kokladıklarını biliyordu.

Braden'ın arkasında hareket ettiğinin farkındaydı. Normalde ona uzanan o sükûnet hissi, o kalkan şimdi yoktu. Bunun yokluğu nabzının hızlanmasına neden oldu; zihinsel olarak tek başına olduğu bilgisi neredeyse korkutucuydu.

Çakalları hissedemiyordu ama kanyonun tabanından uzanan şiddet dalları göğsünü sıkıyordu. Öfke. Korku.

Kabaca nefes aldı, içeri girmesine izin vermek için savaştı, öfke ve kızgınlığın ötesine geçerek duygunun özünü aradı. Her zaman bir çekirdek vardı. Acının ardında yatan itici bir neden. Ama bu mesafeden bunu tespit etmek neredeyse imkânsızdı.

"Mark ve Aimee buradaydı. Çakalların onları takip ettiğini biliyorlardı," dedi, onu arkasında hissederken sesi sertleşmişti.

Onu korurken gergindi. Daha önce kullanmasına izin verdiği kalkanlar mevcut değildi ama başka bir şey vardı, bir bağlantı, ondan ona akan bir enerji hissi.

"Geri dönelim, kanyonun zeminine doğru ilerleyelim ve orada bir şey olup olmadığına bakalım. Belki de burası ile kullandıkları giriş arasındaki mesafe hâlâ çok fazladır."

Tanrım, uzak olsalar da onları şimdiden hissedebiliyordu. Ezici keder, öfke ve acının dipsiz kuyusu onu ararken, duyguların gölgeli izlenimleri göğsünü sıktı. O Irklar neden buradaydı? Ondan ne istiyorlardı?

Sessizce geri döndüler. Kayalıkların üst kenarına yaklaştıklarında Megan kanyon tabanına giden dik patikayı işaret etti. Patika kayaların, çamların ve çok sayıda çalının arasından geçiyordu. En güvenli yol değildi ama nispeten güvenliydi.

"Ben önden gideceğim." Braden patikanın başında durakladı, ona baktı, bakışları daha karanlıktı ve endişe doluydu.

"İyi misin?"

Sertçe başını salladı. Her ne kadar etkisiz olsalar da bariyerlerini indirmek hâlâ zordu. Bu yapmaya alışık olduğu bir şey değildi ve zihni kendini soktuğu savunmasız pozisyona isyan ediyordu.

"Kalkanlarınızı kullanmayı nasıl öğrendiniz?" diye sordu.

"Çoğu doğal içgüdü. Hayvanlar duyguları hissetme, tehlikeyi sezme ve bundan etkilenmeme yeteneğine sahiptir. Orada olduğunu bilirler. Benim yeteneklerim diğer Kedigillerin çoğundan daha güçlü. Kalkanlarımı indirebilir ve duyguları hissetmeden algılayabilirim ama ayrıntıları algılayamam. Ölüm, acı, öfke ya da tehlike olduğu gerçeğini algılayabilirim. Ama sırlara ulaşmak için duyguları ."

"Peki yapabileceğimi düşündüren ne?" Nefes alış verişini düzenlemeye, kendisine doğru uzanan ve bilincine dokunan korkuyu zapt etmeye çalıştı.

"Gözlem." Daha sağlam bir zemin bulmak için birkaç adım sola kaymadan önce patikanın özellikle dik bir yerinde durakladı. "Ve kalkanlarımdan yararlandığımı hissedebildiğim gerçeği. Benim yeteneklerimden de faydalanabileceğin ve daha fazlasını öğrenebileceğin akla yatkın geliyor."

"Onları artırmak için." Ona bakarken durakladı. "Zaten orada olanı artıracaksın."

Nefes al. Al. Dışarı.

Bununla başa çıkabilirdi. Onu daha sonra öldürecekti ama şimdilik üstesinden gelebilirdi. İşini yapacaktı; önemli olan buydu. Gerisini daha sonra halledebilirdi.

"Burada seninle olacağım, Megan." Yüzünü döndü, ifadesi durgundu, neredeyse boştu. "Bunun üzerinde birlikte çalışacağız. Birbirimizi dengeleyeceğiz. Söz veriyorum."

İçine sızmış gibi görünen acıyla savaşıırken dudakları düzleşti. Birbirimizi dengeleyelim.

"Benim hissettiklerimi hissetmeyeceksin, Braden." İhanet hâlâ canını yakıyordu. Kullanılmışlık duygusu ruhunu dağlıyordu. "Bu denge değil."

"Göreceksin." Arkasını döndü ve patikada ilerlemeye devam etti. "Bunu açıklamanın bir anlamı yok, ama ne demek istediğimi anlayacaksın."

Kanyonun tabanına yaklaştıkça izlenimler daha da güçlendi. Bu noktada, hissettiği şey öfke ya da ölüm değildi. Bir kararlılık, bir amaç duygusu hissetti.

Geniş girişte durdu ve vücudundan geçen sarsıntıları durdurmak için mücadele etti. Yeteneklerinin talihsiz yan etkilerinden biri, sadece olayın kendisine ulaşan duygularını değil, aynı zamanda kurbanların yaşadıkları hayatları da hissetmesiydi. Net olarak değil. Zihnini dolduran - ve daha sonra rüyalarını dolduracak olan - karanlığı cevap bulacak ya da tamamen anlayacak kadar değil. Ve burada ölen iki Irkın içindeki karanlık çok derindi.

Yükselen kayalıkların hemen içinde durdu, gözlerini kapadı ve odaklanmaya çalıştı. Korkmamışlardı. Burada durmuşlar, uzun dakikalar boyunca kanyona bakmışlardı, bir şeyin farkındaydılar... Tehlikenin.

"Onlar avcıydı." Braden'ın sesi yumuşaktı. "Mark ve Aimee laboratuarda eşleştirildi çünkü yetenekleri birbirini tamamlıyordu. Mark mükemmel bir nişancıydı; Aimee ise silahlarla -nerede neyin işe yarayacağıyla- ondan daha uyumluydu. Onları hissedebiliyordu. Aimee mükemmel bir iz sürücüydü, Mark ise bir stratejist. Arkadaş olduklarından şüpheleniyoruz ama bunu doğrulamak için hiç ortaya çıkmadılar."

Megan, her ne kadar bunu saklamak için savaşmış olsalar da ikisinin yakın olduğunu hissetti. Aralarında hissettiği küçük mesafe, aralarındaki bağı gizleme çabasının bir sonucu değildi. İhanetlerin bir sonucuydu. Sevmişlerdi ama bu sevgi korkunç bir şekilde gölgelenmişti.

"Onlar eşti." İzlenimlerini gözden geçirirken kaşlarını çatı. Bir bağ hissedebiliyordu ve bu çok güçlüydü.

Şiddetin eteklerinde bulunabilecek bilgiler tuhaftır. Sanki hissedilen her şey kaydedilmiş, bir sabit diskteki bilgiler gibi bölgeye aktarılmıştı.

Braden. Onun hemen arkasında duruyordu, ilkel DNA'sı psişik izlenimleri mıknatıs gibi çekiyordu.

"Konsantre ol." Sesi neredeyse büyüleyiciydi. "Ben buradayım, Megan. Burada bizimle ne olduğunu biliyorum. Sana yardım edeceğim konusunda bana güven."

Kanyona doğru yavaşça ilerledi, her seferinde bir adım atarak, üzerlerinde yükselen sarp kayalıklar arasında ilerlerken iki Irkın varlığını hissetti.

Mark sert ve acımasızdı. Yapmak için orada bulundukları şeye yürekten inanmıştı. Aimee daha az emindi. Korkmamıştı ama daha ziyade temkinliydi. Olayları ortağından, eşinden daha kolay hissedebiliyordu.

Megan durduğunda keskin bir nefes aldı. Bundan nefret ediyordu. İç organları acıyla sıkıştı, zihinsel aşırılıklarıyla eşleşen fiziksel bir his olarak

kadının ruhunun kendisine uzandığını hissetti.

Ölümü hissetti.

"Yapamam..." Sonra inledi, elleri kendi karnına giderken içinde çaresizlik yükseliyordu.

"Sen bunun bir parçası değilsin, Megan." Sesi kulağındaydı, elleri kalçalarını kavırıyor, düşeceğini bildiği halde onu ayakta tutuyordu. "Zihnini yokla, hemen şimdi." Sesi sertleşmişti. "Gözlerini kapalı tut, bebeğim. Unutma. Sen ayrısın. Kendini ayır."

Ayrı.

Ruhunda yükselen acıyı hissederken elleri karnında kenetlendi.

"Hamileydi." Bir topun içine kıvrılmak, bir delik bulmak istedi.

Onu saklayabilecek, yas tutmasına izin verecek bir şey.

Hayır. Hayır. O Aimee'ydi. Aimee saklanmak istemişti.

"Hamileydi." Braden'ın sesi alçaktı ve hüznle doluydu. "Neden buradaydı, Megan? Neden seni istiyordu? Aimee'nin ötesine geç. Duyguların, acının ötesinde gerçeğin yattığı bir yer var. Ne istiyordu?"

O ne istiyordu? Üzerinde, içinde yuvarlanan çok fazla duygu vardı. Onları elemek. Çekirdeği bul. Bir çekirdek vardı.

"İntikam."

Megan düşüncenin gücü karşısında nefesi kesilerek kaskatı kesildi. Aimee intikam almak istiyordu.

"Gözlerini kapalı tut." Braden gözlerini açarken homurdandı. "Gözlerini kapat, Megan. Konsantre ol. Sana verdiğim gücü hisset, onu nasıl kullanacağını öğren ve bakmaya devam et. Çekirdek nedir, bebeğim?"

Nefes nefese kalmıştı. Yüzünü ve boynunu kaplayan ince ter tabakasını hissedebiliyordu. Sıcaktan değil, içindeki soğuktan titriyordu.

İntikam. Bu kelime yine zihninde fısıldadı. Ama önce kanıt ihtiyaçları vardı. Kanıt burada yatıyordu. Virajın diğer tarafına geçip bekleyeceklerdi. Mark ve Aimee'nin aracındaki GPS devre dışı bırakılmış, gizlilik etkinleştirilmişti.

"Cins araçların gizliliği mi var?" diye sordu kafası karışmış bir halde, kolluk kuvvetlerinin araçlarının yaşam sinyallerini engelleyen özel elektronik aksamalarını düşünerek.

Şaşkınlıkla sertleşti "Normalde değil." Sesi artık acımasızdı. "Bazen, sadece izin verildiğinde."

Aramaya devam etti, cevapları burada, şimdi bulmak için çaresizce. Daha ileri gidip gidemeyeceğini, burada kalan paramparça duyguları içine çekmek için kendini zorlayıp zorlayamayacağını bilmiyordu. Daha şimdiden zihni çılgılık atıyor, kendisine ait olmayan duygulardan saklanmasına izin verilmesini talep ediyordu.

Duygular burada, çiftin öldüğü vadide olduğundan daha güçlüydü. Burada, bu kanyonun sığınağında dinlenmişlerdi. Birbirlerine sarılmışlar, sevmişler ve giriştikleri savaşın başarılı olamayabileceğini kabul etmişlerdi.

Megan zayıfladığını hissetti. Dizleri titriyor, göğsü orada olması gereken oksijen ihtiyacıyla sıkışıyor. Nefes nefese kalmıştı; kesinlikle bu kadar yoksun hissetmemeliydi?

Kapalı gözlerinin ardında, bakışlarının önünde ışık kıvılcımları patladı, renkler değişti, ısı cızırdadı. Bir ölüm önsezisi hissetti, bir arama yapmak için yarıştı. Başka bir arama. İhanete mi uğramışlardı? Aimee ihanetin beynini kemirdiğini, tehlike ve ölüm duygusunu hissetmişti.

Sonra, gelişen duygular, bir başkasının tehlikede olduğu bilgisi, bir başkasının ölümü, pusuda bekleyen izlenimlerden daha güçlü bir yaklaşan kıyamet duygusu geldi. Kanyonun içine doğru ilerleyen keskin viraja tahmin ettiğinden daha yakın olduklarını fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Dur." Tısladı, topuklarını sıktı, eğriye baktı, kasları dondu, zihni çılgılık attı.

Durdu. Kendini kontrol etmek ve ayırmak için mücadele ederken zaman durdu.

"Orada biri var." Bunu hissedebiliyordu. Yalnız olmadıklarını biliyordu. "Bu senin yeteneklerinin gücü." Onu yatıştırmaya başladı.

Umutsuzca başını salladı. "Onları hissediyorum. Oradalar."

"Hissetmiyorum." Sesi soğuktu, analiz ediyordu. "Ne hissediyorsun, Megan?"

Glock'u yerinde tutan şarjörü gevşetip avucunun içine düşmesine izin verirken eli kılıfına gitti. Braden'in da aynı şeyi yaptığının farkındaydı.

"Hissediyor musun?" diye sordu ona. Dost mu düşman mı? Emin olamıyordu.

Çakal değildi, bunu biliyordu.

Onu yana doğru çekerek uçurumun dibine doğru ilerledi, etrafı saran çalıları ve kayaları kalkan olarak kullandı. Megan çarpmak için savaştı

Zihnindeki bariyerler tekrar yerine oturdu, inmeyi reddettikçe neredeyse acı içinde inliyordu.

Sanki bir kez kaldırıldıklarında sonsuza dek ulaşamaz olacaklarmış gibi.

"Ne oldu?" diye sordu. Hâlâ kendisine doğru koşan hisleri zapt etmek için başını sıkamak istedi. Diğer tarafta bekleyen her kimse, her neyse soğuk ve duygusuzdu. Onların varlığından başka hiçbir şey hissetmiyordu.

"Melez olmayanlar." Braden'in sesi kulağından öteye gitmiyordu. "En az iki tane."

"Hareketli mi, hareketsiz mi?"

"Bekliyorum. Koku değişmedi. Burada olduğumuzu biliyorlar. Ne hissediyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Duygu yok. Sadece varlık." Onun lanetini duymaktan çok hissetti.

"Kanyonun yukarısına geri dönüyoruz." Kulağına hırladı. "Raider'a geri dönüyoruz."

Megan geri çekilerek bakışlarını kanyonun diğer tarafına giden kıvrımda tuttu. Neden orada bekliyordu?

Ne arıyorlardı? Zihni, hiçbir anlam ifade etmeyen, içinden çıkmaya vakti olmadığı karmaşık duygularla doluydu. Ama cevapların orada, ulaşamayacağı bir yerde olduğunu hissedebiliyordu. Hem Mark ve Aimee'nin hem de şimdi pusuda bekleyen her kimse onun.

Braden onu kanyonun başına giden patıkaya doğru iterken bunların kesinlikle Coyote olmadığını düşündü. Dik yamacı hızla tırmanırken alçakta durdu, korunaklı kayaların ve çalıkların arasında hareket etti. Sessizlik şarttı. Braden'in sessiz talebinin, gerektiğinde onu nasıl desteklediğinin, yumuşak alanlara basmasını nasıl engellediğinin ve onu daha sağlam bir zeminde nasıl yönlendirdiğinin farkındaydı.

Aşağıdan, sabrı ve sessiz bir dikkati hissedebiliyordu. Orada her kim varsa onun ve Braden'in da orada olduğunu biliyordu ya da en azından o virajı döneceklerinden şüpheleniyordu. Onları bekliyorlardı.

Acı zihnini yakıp kavururken inlemek istedi. Yere yatıp acıdan inlemek yerine tırmanmaya konsantre olarak patikadan geri kaçmak için sahip olduğu tüm gücü harcadı.

Uçurumun tepesine yaklaştıklarında Braden onu aniden durdurdu. O zaman hissetti. Tam üstlerinde, bekliyordu.

"Sen kal." Onu kalkan olarak kullandıkları kayanın arkasına itti ve ona bakmak için döndü, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Senin için geri döneceğim."

Kolunu yakaladı, meydan okuma onu dolduruyordu. Buraya kadar gelmişti, şimdi onu korumasına izin verirse lanetlenirdi.

"Ben arkanda olacağım," dedi ona, sesini alçak tutmaya dikkat ederek. "Buradan, yan tarafa doğru kayarak ayrılabiliriz. Girişi kapatan küçük kayalar ve çalılarla birlikte uçurumun tepesine doğru ilerleyebiliriz. Gizlenmiş oluruz ve onların iki yanında yer alırız."

Dudakları düzleşti, gözlerinde anlık bir inkâr parladı.

"İşe yarayacak, Braden," diye fısıldadı. "Akıncı'dan o kadar da uzakta değiliz. Kokularını alabiliyorsun, değil mi?"

Kısa bir süre başını salladı.

"Tepeye ulaştığımızda nerede olduklarını bileceksin. Bana işaret verirsin ve onu indiririz. Tek yolu bu." Bunu hissedebiliyordu. Beyni anlam veremediği hisler ve bilgilerle doluydu ama bu mantıklı geliyordu. Birisi onları bekliyordu, muhtemelen onları durdurmak için.

"Ya birlikte savaşırız ya da hiç savaşmayız," dedi ona şiddetle. "Şımartılmayacağım."

"Dediğimi yapmazsan ölürsün." Hırladı. "Önce bir kontrol edeyim."

Megan öfkeyle ona baktı.

"Git o zaman," dedi soğuk bir sesle, kolunu bıraktı ve göğsünde yanan öfkeyle kayaya yaslandı.

"İyi bir kız gibi burada oturup seni bekleyeceğim."

"Bunu sen yap." Homurdandı, başını sertçe salladı. "Bana on dakika ver. Ondan sonra beni göremezsen en kötüsünü düşün ve bunu kullan." Elindeki küçük yer belirleyiciye bastı.

"Peki bu?"

"Sinyal doğrudan Jonas'a gidiyor. Yakında buraya yardım getirecek. Saklanın ve yanlış yönde hareket eden her şeyi vurun. Burada oldukça güvendesin." Ona hınzırca sırıtmadan önce yanağına dokundu. "Ama geri dönmeye niyetliyim bebeğim."

başının arkasından yakaladı, dudaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurdu, sonra da uzaklaştı.

Orospu çocuğu. Onu korumaya çalışıyordu. Zayıf küçük kadına göz kulak olan büyük kötü kedi kahramanı oynuyordu.

Bu düşünce karşısında homurdandı. Öyle düşünmüyordu. Bir.

İki.

Üç.

Onun, varlığını gizlemek için uçurumun sarp çıkıntısını kullanarak sola doğru ilerleyişini izledi.

Çok düzgün biriydi, hakkını vermek lazımdı. Eğer onun çalılıklara ve kayalara doğru ilerleyişini izlemeseydi, orada olduğunu asla bilemeyecekti.

Ama sorun değildi, kendisi de o kadar kötü sayılmazdı. Dört.

Beş.

Altı.

Şimd

i.

Kayadan uzaklaştı, sağa doğru kaydı, patikanın kenarından ters açıyla yukarı doğru kaymaya başlarken alçakta kalmaya dikkat etti.

Tabii ki ne yaptığını bilecekti; onu görmeme ihtimali yoktu. Ama aşağıdakilerin ve yukarıda bekleyen her kim varsa, hiçbir fikri olmayacaktı. Bu bölgeyi avucunun içi gibi biliyordu, çocukken burada oynamış, bir yetişkin olarak avlanmıştı. O ve Lance, öğretmenleri olan babası ve büyükbabasıyla birlikte bu bölgede eğitim görmüşlerdi. Nasıl saklanacağını biliyordu.

Karnı üzerinde durarak, dizlerini ve dirseklerini yamaç boyunca ilerlemek için kullandı, alçakta kaldı, çalılıarın ve sarp kaya çıkıntılarının arasında ve çevresinde hareket etti. Dik yamaçtaki patikalar siper altında kalmayı zorlaştırıyordu ama büyükbabası ona etrafındaki manzaraya nasıl uyum sağlayacağını ve en önemsiz siperleri bile etkili bir şekilde nasıl kullanacağını öğretmişti.

Birkaç dakika içinde kıyıya yanaşmış, silahı elinde dengede tutarken gözleriyle izliyor, zihniyle hissediyordu. Braden onun birkaç yüz metre karşısındaki çalılıarın ve uzun otların arasında ilerliyor, Raider'a doğru ilerliyordu.

göremiyordu ama hissedebiliyordu. Ve adam çok kızgındı.

Şimdi gözcülerini bulma zamanıydı. Etrafındaki araziye odaklandı, garip, doğal olmayan... şeytani olanı hissederken gözleri etrafı taradı. Raider uzaktaki çamların altına park etmişti, gözlerden saklanmıştı.

görüş. Aracın yanı sıra ona giden yolları da izleyebilecekleri yerde olacaktı.
Şurada.

Bakışlarını çam ağaçlarına çevirdi, ağaçların dalları arasında olağandışı bir şey görebilmek için çabalarırken bakışlarını kaldırdı, daralttı.

Şimdi daha hızlı hareket etmeye başladığında dudaklarında sıkı bir gülümseme kıvrıldı, Raider ile söz konusu ağaç arasında bir noktaya yöneldi ve gözünü neredeyse ağaçla mükemmel bir şekilde karışan mütevazı küçük renk lekesinden ayırmadı.

Neredeyse. Nereye bakacağını bildiğinde, yeşilin farklı seçmek o kadar da zor değildi. Her kimse, iyi eğitilmişti.

Akıncı ile gözcü arasındaki kalın ağaç gövdelerinden birinin arkasındaki pozisyonuna geçerken, arkasını, etrafını araştırdı. Hiçbir şey hissedemiyordu, üzerinde hiçbir göz yoktu, kendisine doğrultulmuş bir silahın ürpertici farkındalığı yoktu. Birden fazlası vardı ama belli ki görüş alanı içinde değillerdi.

Kolayca hareket ederek silahını gözcüye doğrulttu, ateş etmek zorunda kalırsa onu öldürebileceğini bilecek kadar kamufle olmuş vücudunu görebiliyordu.

Braden hangi cehennemdeydi?

Onu dövecekti.

Braden boğazındaki hırıltıyı bastırırken Megan'ın kayaların güvenliğinden çıkıp kanyonun tepesine doğru ilerlediğini gördü. Arazide bir yerlerde saklanan en az iki keskin nişancı vardı, belki de daha ileride.

Onlar Breed değildi. Bunlar askerdi ya da en azından askeri eğitim almışlardı. Soğuk ve etkiliydiler, en ufak bir duygu belirtisinin konumlarını ele vereceğinin farkındaydılar. Onları hissedebiliyordu ama bu bilginin izlediği yolu takip ederek yerlerine ulaşamıyordu.

Çamların arasındaydılar. Kanyonun kenarına doğru ilerlerken durakladı ve Raider'ı gözden saklayan çamlara baktı. Orada olmalıydı, büyük olasılıkla yerde değil ağaçların içinde. Koku çok seyreلمişti ve erişilebilir olmaları için takip edilmesi çok zordu. Bu da yukarıdan başka gidecek yer bırakmıyordu.

Hafifçe sallanan otların arasından kıvrıla kıvrıla ilerlerken, dağınık kayalara ve sık bitki örtüsüne yakın . Ağaçları izliyor, herhangi bir hareket belirtisi ararken gözlerini kısıyordu.

İyiydiler. Hareket etmiyorlardı.

Megan'ın pozisyonunu kontrol etti ve kendini yaklaştırmaya başladı. Gözcülerin yukarıdan bakış açısı ona karşı bir üstünlük sağlıyordu. Hem Raider'ı hem de sahayı izleyebiliyor ve hareket eden her şeyi kuş bakışı görebiliyorlardı.

Ama sorun değildi. Oldukça hızlı hareket edebiliyordu ve ilk atış patladığında gözcülerin konumu tehlikeye girecekti. Yeni bir öfkeyle dudaklarını sıkarak Megan'ın hızla çam çalılıklarına doğru ilerleyişini izledi. Çok iyiydi. Ve hızlıydı. Karnı üzerinde sürünerek ilerlerken onu zar zor görebiliyordu.

Onunla aynı hızda ilerledi ve kız önce kalın bir ağaç gövdesinin, sonra da diğerinin arkasında kaybolana kadar gözünü ondan ayırmadı.

Çamların altına girdiğinde, biraz daha güvendeydi. Ama marjinal olarak sinirlerine pek yardımcı olmamıştı.

Megan çamların altında olduğu için artık daha hızlı hareket ediyor, bölgeye doğru ilerlerken açıklığın içinde hapsolmuş kokuları içine çekiyordu. Akıncı belki de kırk metre ötede, ağaçların altında, doğuyordu. Bu da Megan'a her şey boka sararsa ona ulaşma konusunda avantaj sağlıyordu.

Lanet olsun ona, bu kadar aptalca bir şey yaptığı için kışına tekme basacaktı. Bu şekilde dövüşmek için eğitilmemişti. Zihni şu anda daha iyi eğitimli ve öldürmeye kararlı rakiplere karşı koyamayacak kadar hassastı.

İşte oradaydı. İlk gözcü az ilerideki bir ağacın alt dalına yerleşmişti. Yer değiştirirken botlarının tabanı onu ele veriyordu. Bir tüfeğin namlusu çam iğnelerinin arasına sıkışmış, karanlık gözlerini Braden'ın arkasındaki kanyonun kenarına dikmişti.

Mükemmel.

Dikkatli bir şekilde ilerledi, uzuvlara ne kadar hızlı sıçrayabileceğini ve ne kadar çabuk alarm verebileceğini ölçtü. Braden hızlı olması gerektiğini biliyordu.

Bacağında taşıdığı bıçağı kınından çıkardı; metal, onu sıkıca yerinde tutan deriyi sıyrıp geçerken hiç ses çıkarmadı.

Çok keskin, ölümcül. Bir atış mesafesine geldiğinde durakladı. Yaralayacak mıydı yoksa silecek miydi? Kahretsin, bilmemekten nefret ediyordu ama her dost ona sinsice yaklaşarak kendi şansını denerdi.

Silahı çevirerek, fırlatmak için geri çekmeden önce bıçağı elinde dengeledi.

" sanmıyorum, Breed."

Braden arkasındaki hareketi hareketsiz kaldı. Orospu çocuğu.

Riski hesaplayarak ellerini yavaşça kaldırdı.

"Güzel bıçak, Bree-" Braden bileğinin sert bir hareketiyle bıçağı çevirip hızlı bir yuvarlanmayla yere düştüğünde ses kesildi.

Dönerek güçlü tüfeğini soluk soluğa kalmış askerin elinden aldı ve çamların arasına ateş etti. İki kişi öldü.

çamlara ve Megan'a doğru koştu.

Asker çamdan baş aşağı aşağıdaki acımasız zemine düşerken atış açıklıkta sekti.

Ateş edildiği anda Megan'ın vücudunda adrenalin yükselmeye başladı. Kan da vücudunda hızla akmaya başladı, duyuları arttı. Harekete geçme ihtiyacı, hayal ettiği her rüyayla çarpışma rotasındaki kaçak bir tren gibi içinden geçiyordu.

İçgüdüler devreye girdi, zihni açıldı, duyumlar, izlenimler ve anlık bilgiler zihnine çarptı ve onu yırtan heyecanla birleşti.

Düşenlerin sadece o iki adam olmadığını biliyordu ama diğerleri ona ve Braden'a bir şans verecek kadar uzaktaydı. Ağaçların arasından fırladı, Raider'a doğru sert ve hızlı bir şekilde koştu, ayakları toprağa çarpıyordu. Adrenalin ona bir hız patlaması, sadece birkaç kez gerçekten tehlikeli bir durumda kaldığında bildiği bir güç patlaması verdi.

Onu sevdi. Can atıyordu. Bu yaşamaktı.

Birkaç saniye sonra Raider'a doğru kaydı, parmak izleri güvenliğe kaydedilip kapı açılırken kapı koluna asıldı. Koltuğa atlayıp motoru çalıştırdı ve kapıyı çarparken sertçe devirdi, bakışları Braden'ı bulmak için etrafı tarıyordu. İlerideki altın sarısı kahverengi parıltı, gaza bastığında dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu. Ağır yivli lastikler toprağı ısırdı ve Braden'a doğru ilerlerken onu ileri fırlattı. Silah sesleri Raider'ın arkasını dövüyordu, o da aracın isabetleri kesmesine izin vermek için direksiyonu kırdı.

Direksiyonu hızla çeviren Raider, Braden'ın kendini içeri atması için tam zamanında uzanıp yolcu tarafındaki kapıyı açarken, etraflarına sıçrayan kurşunlar onu zar zor ıskalarken toprağı ve enkazı havaya uçurdu.

"Kaç tane?" Direksiyonu tekrar çevirdi, pedala bastı ve açıklıktan çıkarken çamların arasından hızla ilerledi.

"Üç." Tüm otomatik tüfeklerin anasını arka koltuktan çekerek, koltuğu arkaya bakacak şekilde sallamadan önce, bel altı kısmına bir fişek yerleştirdi.

"Dayanın!" diye bağırdı, girişten kendilerine doğru hızla gelen araçları görünce.

Ağır silahlı bir Çöl Dragoon'u ona doğru geliyordu. Küçük, geniş ve kompakt, çöl arazisinde hız ve yol tutuşu için üretilmiş olan Dragoon kolayca daha iyi bir araçtı. Ayrıca silahları da vardı. Bir sürü silah. Isı güdümlü iki lazer güdümlü roketatar, tavana monte edilmiş ve özel olarak emniyete alınmış iç kısımdan çalıştırılan kolay manevra kabiliyetine sahip bir makineli tüfek.

Ve onu her kim kullanıyorsa ne yaptığını biliyordu. Arkalarında iki tane soyulmuş, silaha hazır motosiklet araziye silip süpürüyordu.

"Piçler!" Dümeni sarsarak etrafında döndü ve kanyonla aralarındaki mesafeyi anında ölçtü. Dragoon iyiydi, hem de çok iyiydi ama mesafeyi zıplamaya değmezdi. Bu yüzden Lance onun yerine Raider'ları tercih etti. Ve güvende olmak için hem kendisinin hem de Megan'ınkiyle oynamıştı.

Braden'ın küfürleri havayı cızırdatırken, ", " diye bağırdı.

"Lanet olsun, bizi nasıl bu kadar çabuk buldular?" Hırliyordu. Megan güldü.

"Arkadayım bebeğim," diye bağırdı, gaza bastı ve kanyona doğru ilerledi. "Yine de kışını sıkı tut."

Kanyon neredeyse sekiz yüz metre uzaktaydı, hız kazanmak için bolca alan vardı, özellikle de Raider'ın altına takılı özel güçlendirici ile. Braden arkasını dönerken o da koltukların arasındaki portu açtı.

"Siktir. Megan. Ne halt sen?" Kanyon genişti; endişesi için ona kredi verdi.

"Çöl Ejderhaları uçurumdan atlayamaz," diye bağırdı. "Çevrimler bizi takip edebilir ama Dragoon'un taşıdığı roketleri kaybederiz."

"Ve sen Akıncıların zıplayabileceğini mi düşünüyorsun?" diye bağırdı inanamayarak. "Vay anasını. Kışını tekmeliyorum, Megan. Sana söylüyorum. Biz bunu yaşıyoruz ve sen bunu yaşadın."

Saymaya başladığında kahkahası tehditle buluştu. Yolun yarısını . Dört yüz fit . Hızı hızla artıyordu ama

yardım almadan atlayabilecek kadar hızlıydı. Gaza basarken hız göstergesini izleyerek gaz düğmesini parmakladı.

"Lazer yönlendirmesi tespit edildi." Raider'ın otomatik savunma sistemi devreye girdi ve bilgisayarın modüle edilmiş sesi uyarıyı verdi. "Ateşleme üç fit içinde başlayabilir."

Üç adım daha. Eğer Dragoon'u yeterince geride tutamazsa, o zaman mahvolacaklardı. Hızla yaklaşan kanyonu izledi, iniş mesafesini ve ardından ağaçların örtüsüne ulaşmak için gereken iki saniyeyi hesapladı. Neredeyse varmıştı.

Kanyon yaklaştıkça parmağı gaza basmak için kaşınıyordu. Neredeyse varmak üzereydi.

"Lazer yönlendirmesi iki fit içinde başlayabilir."

Dragoon hızla ilerliyordu ama mesafeyi atlayamıyordu. Manevra kabiliyeti kolaydı ama gördüğü kadarıyla silahları ağırdı.

Neredeyse.

"Lazer yönlendirmesi tek ayakla başlayabilir."

Dikiz aynalarını kontrol etme zahmetine girmedi. Hızı yüz yirmiye ulaşıyordu, neredeyse, ama yeterli değildi.

Sadece bir saniye daha. Bir saniye daha.

Yüz feet. Elli feet. Yirmi. Raider'ı doğal yukarı eğimli dudağa yöneltti.

"Dayan." Gaza bastı, Raider son birkaç metreye toprak rampaya çarparak havada uçarken nefesi göğsünden hırıltıyla çıkıyordu.

"Evet, bebeğim!" Raider kanyonu geçip saniyeler sonra sert zemine çarparak onları koltuklarında zıplatırken Braden bağırdı ve onları koltuklarında tutan emniyet kemerlerinin hızlı şişmesini etkinleştirerek böyle ani bir düşüş durumunda olası yaralanmaları önledi.

"Roket aktivasyonu, kilit yok," diye seslendi bilgisayar, Megan Raider'ı ağaçların arasına doğru hızla gönderirken, keskin yamaçtan aşağıdaki yola doğru inerken kalın gövdelerden kaçınmak için direksiyonu acımasızca kırdı.

"Motosikletler peşimizde. Mini roketleri ağır hasar verecek." Braden tekrar arkasını döndü.

"Güvenlik, pencereyi kapatın, güvenlik alanını koruyun."

Braden ateş etmeye başladığında geniş arka cam açıldı.

Megan, Braden'ın günler önce programladığı Kontrol'e giden bağlantıyı etkinleştirdi.

"Lance. Lance, neredesin?" Direksiyonla mücadele ederken, aşağıdaki düz araziye ulaşma yarışında kayaların ve birden fazla derin su birikintisinin üzerinden sekerek soruyu haykırdı.

"Kontrol, ben Şerif Yardımcısı Fields. Acilen bir helikopter istiyorum. Tekrar ediyorum, havada bir helikoptere ihtiyacım var, Bölge Altı-on beş, Bölüm A, Yirmi dörde doğru ilerliyor. İki döngü, düşman ateşi. Geri dönün, Kontrol," diye bağırdı Megan bağlantıda, Braden arkalarından ateş ederken.

"Orospu çocuğu, Megan." Lance bir saniyeden kısa bir süre içinde bağlantıya bağıırıyordu, sesindeki öfke yüzüne bir gülümseme getirdi. "Helikopterler üç saniye içinde havalanacak, hedef altı-on beş, A. Kaç tane?"

"Casper Geçidi'nin kuzey tarafında iki bisiklet, bir Dragoon, yaklaşık yirmi dört, R." Dragoon'un onları durdurmak için kullanacağından şüphelendiği yol numarasını söyledi. "Gemide otomatik ateş taşıyan bisikletler, Dragoon fırlatıcıları." -

"Menzile girin, sizi çakal piçler." Braden ateş ederken bağıırıyordu, sesi vahşi ve öfkeliydi.

"Helikopterin varış süresi üç dakika," diye bağırdı Lance, Raider'ının bağlantıdan gelen sesi onlara doğru hızla ilerlediğini gösteriyordu. "Kesişme noktanıza beş dakika uzaklıktayım, helikopter B önümde ilerliyor. Dostlara ateş etmeyin, Allah kahretsin."

"Ben değil, kuzen," diye bağıırarak direksiyonu kırdı ve savunmasız dış güvenlik kapısının yakınına düşen mermilerin boş tınısı onu aptallarla oynamadıkları konusunda uyardı. "Çekin şu piçleri sırtımdan. Buradaki zayıflığımı biliyorlar, Lance."

"Taşınıyoruz, Megan. İçeri giriyoruz. Helikopter B hızla yaklaşıyor," diye bildirdi departmanın en iyi pilotu John Briggins.

"Doğru!" Braden yeni yönü haykırdı.

Megan direksiyonu sağa kırdı, Raider sarsılırken küfretti, çok yakında patlayan mini roketin patlamasıyla öne doğru savruldu.

"Roket ateşi. Ateşimiz var. Kısa menzilli roketlerle donatılmış döngüler, toza dikkat edin."

Direksiyonu çevirdi ve Raider'la birlikte keskin inişten düz araziye sıçrarken gaza bastı.

"Hızlanmaya hazırlanın." Biraz daha hızlanmak için dua ederek düğmeye bastı. Onları kısa menzilli roketlerden kurtarmaya yetecek kadar hız.

Briggins bağlantı aracılığıyla hızlıca, "İki-sıfır-dört geçişine yönel," diye emretti. "Saniyeler kaldı. Dayanın."

"Piçler. Orosu çocukları." Braden arka pencereden silahla ateş ederken öfkeyle küfrediyordu. "Bu bisikletlerin güvenlik kalkanları var Meg. Gaza bas. Gaza bas."

"Benzin bitti," diye bağırdı. Gaz pedalı çalışmıyordu.

"Ayağını yere koy. Yaklaşan biri var, ateşe hazırlan... Tamam. Tamam."

Direksiyonu çevirdi, roketin ateşlendiğini hissettiğinde lanetler yağdırdı. Çok yakındı. Çok yakın.

"Bekle..." Roket aracın yan tarafına çarparak onu sıyırdı, meydana gelen patlama Raider'ı havaya fırlattı, takla attırdı ve Megan'ın yıldızları görmesine neden olan kemik kırıcı bir güçle onu tekrar yere fırlattı.

Çarpışma protokolü devreye girdi, koltuklardan aniden uzanan dolgulu kollar darbenin gücünü aldı ve onları koltuklarında tuttu. Ancak hiçbir şey şiddeti ya da sarsıntıyı telafi edemezdi.

Raider yan yattı, tekerlekler dönerken bir kükreme duydu. Öfkeli, hayvani bir öfke. Ses kafasının içinde yankılanırken zaman yavaşlamış gibi görünüyordu, nefes almak için savaşımasına neden olan uzak, ruhani bir kaliteyle hareket ediyordu.

Umutsuzca koltukların serbest bırakma kumandasını aradı, şişirilmiş kemer ve dolgulu tutamaklar onu serbest bırakıp aracın yolcu tarafına fırlatırken homurdandı.

Başını sallayıp silahını ararken silah sesleri hâlâ devam ediyordu.

Oraya. Açık arka pencereye doğru sürünmeye başlarken parmakları tutamağın etrafında kıvrıldı. Braden artık koltuğunda değildi; güvenlik kemerleri bağlarından kurtulmuştu. Braden'ı bulmak zorundaydı.

Kükreyen kimdi?

Cipin penceresinden düştü, duyuları kendini düzeltmek için savaşıırken yüzü yere çarptı. Motosikletlerden biri yan yatmıştı, sürücüsü kemiksiz bir şekilde yere uzanmış, boynu garip bir açıyla dönmüştü, orada tehlike yoktu.

Helikopterin sabit *vin vin vin* sesleri yaklařtıķa bir kükreme daha havayı yarıyor, Braden'ı nihayet bulduēunda havada toz ve toprak dönüyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Kanlar içindeydi, diēer bisikletçiyle boēuşurken gömleēi sırtından fırlamıştı. Gerçi ortada pek de kavga yoktu. O şaşkınlıkla izlerken Braden sıçradı, bir kolu diēer adamın boynuna dolanırken havada döndü, diēer avucu da iri kafasını kavradı. Hızlı bir sarsıntıyla adam Braden ayaēa kalkmadan önce ölmüştü.

Başı geriye gitti, dudakları bir başka kükreme havayı doldururken açıldı, keskin kesici dişleri güneş ışığında parladı.

Braden'ın başı eğilip bakışları otomatik olarak onu bulduēunda ayaēa kalkmak için mücadele etti. Bronzlaşmış yüzünde altın rengi parıldıyordu, vahşî ifadesi bilincini keserek ona baktı ve yavaşça ona doğru ilerlemeye başladığını izledi.

Tehlikeli. İlkel. Ona doğru yürüdü, çıplak göēsünde ter, kan ve toz parıldıyordu, saçları etrafına dökölüyordu, kasları gergin ve sıkıydı.

Ona ulaştığında onu kendine doğru çekmedi. Elleri omuzlarına gitti, hafifçe, önünde sallanırken onun üzerinde etkili bir şekilde hareket etti. Bir saniye sonra, onun tek parça olduēundan emin bir şekilde, onu kollarına çekti, başını omzuna indirdi ve ısırdı.

Orospu çocuēu. Bu ısırma saçmalığı sona ermek zorundaydı.

Lance'in kollarında çırpınırken arkasından gelen yüksek seslerin ancak farkına varabiliyordu. Lance babasına baēırıyordu, aralarında duymuş olduēu ilk tartışmaydı bu.

Kulaēında bir hırıltı vardı, kaba ve fazla ilkel bir sestî.

"Bırak beni, seni hırlayan, sivri dişli pislik." Adam nihayet başını kaldırdığında hırladı, bir damla kan -kendi kanı- dudaklarına yapışmıştı.

Adrenalin vücudunda dalgalanıyordu, zaferin, başarının ve ezici heyecanın ortasında uyarılmıştı.

Ve alfanın eşine sahip çıkma saçmalığını yapmak zorundaydı. O öyle düşünmüyordu.

O daha ne düşündüğünün farkına bile varamadan kolu geriye savruldu, parmakları yumruk şeklinde sıkıldı ve adamın yüzüne doğru çarptı. Adam geri çekildi ama yeterince hızlı değildi. Yumruēu gözüne geldi, olabileceēi kadar güçlü değildi - ne de olsa az önce bir Range Raider'ı devirmişti, çocuk oynucaēı sayılmazdı. Ama moraracaēını bildiēi kadar sertti.

"Neandertal," diye ısırđı adam şaşkınlıkla ona bakarken. "O vampir dişlerini çektiirmeden önce boynumdan uzak tut."

Gömleğini omzunun üzerinden çektiirdi. Adil olmak gerekirse, adam onu ne oradan ne de boynundan ısırmişti. Ama adil olma havasında değildi. Etrafına bakındı, kaşları çatık bakışları iki ölü atlıya takıldı.

Ellerini kalçalarına dayayarak etrafındaki erkeklerin kuşkulu bakışlarını görmezden geldi ve öfkeyle bağırdı: "Bana bir tane bile ayıramadın, değil mi Purr-boy? Sadece bir tane. Bunu istemek çok mu fazla?"

Yavaşça, kolayca nefes aldı, sonra başını salladı.

"Evet, cupcake. Bu durumda, bir tane çok fazla olurdu. Sürmene izin verdiğim için kendini şanslı say. Söz veriyorum, bu son olacak." Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu yolculuk onun için de en az onun kadar çılgınca geçmişti.

Neşe, onun damarlarında zonklayan aynı güçle gözlerinde parlıyordu.

Sessiz adamları bakışlarıyla kuşatmadan önce dudaklarını yavaşça, geniş bir kavis çizerek gülümsedi.

"Bugün güzel bir gün." Gülümseyerek başını salladı. "Evet. Çok güzel. Şimdi, nerede şu lanet Dragoon..."

On Altıncı Bölüm

Braden'ın laboratuarda izledikleri eski filmlerde gördüğü o lanet tavşana benziyordu. Ne deniyordu ona?

Davullu küçük pembe köpüklü şey mi? Pille ilgili bir şey mi? Energizer Tavşanı mı? Devam etti, devam etti, devam etti... Başını döndürüyordu. Kahretsin, o takla beynini neredeyse darmadağın etmişti, ona yardım etmek için kafasına bir yumruk yemesine gerek yoktu. Bir de buna, Breed doktoru Elyiana Morrey'le birlikte yatak odalarından birinde kaybolana kadar Meksika fasulyesi gibi zıplayıp durduğu gerçeğini ekleyin.

Kendisine vurduğu için onu suçladığından değil. Ona attığı o ısırığı hâlâ anlamamıştı. Bunu yapma dürtüsü o kadar ilkel, o kadar ezici gelmişti ki, onu görmezden gelmeyi aklına bile getirmemişti. Onu ısırması, sonra da aynı hızla omzunda açtığı iki küçük deliği yalamaya başlamıştı. Onu işaretlemişti ve bazı ilkel içgüdüler, en azından küçük bir şekilde onu kendisine boyun eğmeye zorlamasını talep etmişti.

Megan asla boyun eğmezdi. O da en az kendisi kadar alfa kişiliğe sahipti ve bu da ona karşı kullandığı yumruğu açıklıyordu. O ısırığın ne anlama geldiğini en az onun kadar biliyordu. Bir iddia. Başka hiçbir şey olmasa bile, hâlâ onun olduğundan emin olarak, onun üzerinde bir miktar kontrol kurma çabası. Onları birbirine bağlayan hormon onun sistemini doldurmaya devam edecek ve adalete ve maceraya duyduğu açlık kadar ona da açlık duymasını sağlayacaktı.

Şimdi gece yarısı oluyordu ve tek yapmak istediği kafasındaki baskıdan kurtulmak için uyumaktı. Aletindeki baskıdan kurtulduktan hemen sonra.

"Braden, Dragoon'u bulamadık." Jonas, Braden'ın soğuk bir bira ve şiddetli bir baş ağrısıyla uğraştığı verandaya çıktı.

Eve ilk geldiğinde Megan'ın itinin oturduğu sert kauçuk köpek kulübesinin tepesine tüneyerek otururken parmaklarını yorgun bir şekilde saçlarının arasından geçirdi. Çatının üstü oturmak için yeterince düz, ise ayaklarını dayayabileceği kadar eğimliydi. Bahse girerim içerisi hem kendisini hem de Megan'ı alırdı, köpeğim dediği kurt büyüklüğündeki iti bir yana bırakırsak.

"Bir öl Ejderi'ni hangi cehennemde saklıyorsun?" Braden başını salladı. Breed topluluğunun şu anda sahip olduğu teknolojiyi biliyordu. Samanlıktaki meşhur iğneyi bulabiliyorlardı ama lanet olası bir çölün ortasında ağır silahlı bir Dragoon'u bulamıyorlar mıydı?

"Yüzlerce mağara ve dehlizden herhangi birinde saklı olabilir." Jonas bir adım daha yaklaştı, gümüş gözleri karanlıkta çok tuhaf görünüyordu. O da neyin nesiydi? Bir aslan gibi kokuyordu ama öyle davranıyorsa Braden'ın canı cehenneme.

"Bundan hoşlanmadım Jonas. Onlar akal değildi, Özel Kuvvetler tarafından eğitilmişlerdi ve karşılaştıklarımın en iyileriydi. Oraya ne zaman bilmeden pusu kurmak için silahları ve araçları hazırlamışlardı. Gideceğimiz rotayı biliyorlardı ve Megan bunu sadece ailesinin bilebileceğine yemin ediyor. Ve Lance'in ona zarar vermeye çalıştığına inanamıyorum. Hiçbir şekilde."

"Jacobs zan altında değil." Jonas kendi düşüncelerini onayladı. "Yine de daha önceki değerlendirmene katılıyorum. Burada başka bir şeyler dönüyor ama bunu özebilirsem ne olayım."

O da bulamadı. Braden bilgileri bir ileri bir geri gözden geçirmiş ve hâlâ cevabı bulamamıştı. Megan'ı yüzlerce farklı şekilde ortadan kaldırmak daha kolay olurdu. Neden beklemişti? Yolda bunu yapmak çok daha etkili olacakken neden kanyonda saldırmışlardı? Sanki test ediliyorlardı. Sanki Megan test ediliyordu. Ama ne için?

"Sığınağa gitmesi gerekiyor, Braden." Jonas'ın sesi sessiz ve kararlıydı. "Bir sonraki saldırıdan sağ ıkamayabilir."

Braden dirseklerini dizlerine dayadı ve elindeki şişenin koyu camına baktı. Helikopter evden kısa bir mesafe uzakta dururken, birkaç Kedigil ekibi sessizce nöbet tutuyordu. Karanlıkta evi ve içindekileri izlediklerini hissedebiliyordu.

Sığınak'ta da durum böyleydi. Callan ve adamları dağı bir yerleşkeden çok bir sığınak olarak tutmak için ellerinden geleni yapıyorlardı ama tetikte bekleyen Irkların uyanıklığı günün ya da gecenin her saatinde hissedilebiliyordu. Kimse gevşemiyor, Genetik Konseyi'nin ve onlara karşı alışan Pürist toplulukların savunmalarında en ufak bir kırılma bekledikleri gerçeğini unutmuyordu.

Burası bir hapishane değildi ama lanet olsun ki orada da kendini aynı şekilde sıkışmış hissetmiyordu. Megan için daha kötü olabilirdi. Onu bugün gördü. O günden beri ilk kez

hayatının içine doğru koşarken, onu gerçekten görmüştü. Gözleri parlıyordu, içlerinde savaşın şiddetli ateşi yanıyordu. Macera için yaşıyordu. Mücadeleyi, adrenalin yarışını, zaferi seviyordu.

Tıpkı onun yaptığı gibi.

Ve başka bir şey daha görmüştü, ancak son saatlerde fark ettiği bir şey. Megan zararlı etkileri dışarıda tutan ve bilginin geçmesine izin veren uygun bariyerlere sahipti. Bugün onları içgüdüsel olarak kullanmış, cehennemden gelen bir cüretkâr gibi o dağ boyunca yarışmış, içgüdüsel olarak direksiyonu çevirmiş, en kötü silah seslerinden ve doğal engellerden uzak durmuştu. Eğitimle birlikte bu engelleri ve yeteneklerini ölümcül bir etkinlikle kullanmayı öğrenebilirdi. Mükemmel bir ortak olabilirdi; mükemmel bir eş olabilirdi. Ama Sığınak'ta asla hayatta kalamazdı.

Birayı kaldırdı, şişeyi parmaklarının arasında döndürmeden önce tembelce bitirdi.

"Gitmeyecek," dedi sonunda yumuşak bir sesle.

"Yoksa ona izin vermeyecek misin?" Jonas sordu, sesi karanlıktı. "O bu çölde ölecek Braden ve sen de onunla gideceksin. Bırak seçimini o yapsın."

"Onu tanımadığımı mı sanıyorsun Jonas?" Sesini alçak tuttu, diğer adamın sorgulayacağı öfkeyi geri itti ve Jonas'ın işinin bir bütün olarak Breed topluluğunu korumak olduğunu kendine hatırlatmaya çalıştı. Megan Braden'in eşiydi. Geleceği doğurma yeteneğine sahipti. Bu kesinlikle koruma başlığı altına girerdi.

Jonas dikkatle, "Sanırım bunu iyice düşünmüyorsun," dedi. Braden diğer adamın yorumu karşısında küçük bir eğlence patlaması hissetti.

Böyle bir şeyle ilk kez suçlanmıyordu. "Ona soracağım." Bunu ona borçluydu.

Gözündeki morluğu parmakladı. Kahretsin, ona seçim şansı vermemek için neredeyse çok korkuyordu. Ayakları titrerken bile bu kadın çok güçlüydü.

"Ona sorma, Braden." Jonas'ın sesi sertleşti. "Onu topla ve seninkiyle birlikte helikoptere bindir. Bunu başka bir şekilde çözeceğiz. Onu güvende tut."

Braden başını çevirip diğer adama bakmadan önce şişeyi ellerinin arasında yuvarladı. Bencillik mi ediyordu? Kendi özgür olma ihtiyacı, eşini koruma ihtiyacının önüne mi geçiyordu? Kadını mı?

"Braden, onu öldürecekler." Jonas'ın sesi şimdi daha sert, daha kararlıydı.

"Ona soracağımı söyledim." Evin arkasına yaslanmış, gözlerini geceye dikmişti. "Böyle bir kadına öylece bir şey yapmasını söyleyemezsin Jonas."

Homurdandı. "Taşaklarını keser ve yüzüne fırlatır." Bu düşünce karşısında başını salladı. Onu çıldırtıyor, öleceğini düşündürecek kadar azdırıyor ve içini ısıtıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, ruhunun her köşesini ısıtıyordu ve o lanet olası Raider ters dönüp o piç askerler gemiye ateş açana kadar bunu fark etmemişti bile.

savunmasız bir araç.

Kendini ilk atlinin üzerine atmış, ikincisine atlamadan önce boynunu kırmıştı. Öfke kanını kaynatmış, bildiği hiçbir şeye benzemeyen kırmızı bir öfke seli onu kasıp kavurmuştu.

İkincisini öldürdüğünde, kız kendini o lanet olası Raider'ın içinden çekip çıkarmış, sersemlemiş bir halde ona bakıyordu. Ayaklarının üzerinde sallanıyordu ama hayattaydı. Ve adam onu ısırmıştı.

O ilkel dürtüyü hatırlayınca şaşkınlıkla başını salladı. İçgüdüsü kabarmış, vücudunu sarmış ve harekete geçmişti. Düşünmeden, pişmanlık duymadan, tek içgüdüsü dişlerini kadının savunmasız omzuna geçirirken, dilinin bezleri zengin hormonlarını yaraya akıtmıştı.

"Çiftleşme hakkında ne biliyorsun Jonas?" Sakin kalmak için savaşmak zorundaydı, her ne kadar durum ne olursa olsun sakinliğe ulaşmak her zaman kolay olsa da. "Neden onu ısırıp duruyorum?"

Jonas sakin bir tavırla, "Sığınak'a gel de bunu tartışalım," dedi.

Bu açık şantaj Braden'ın ona soğuk soğuk bakmasına neden olmuştu. Jonas çıkarıcı bir piçti, buna hiç şüphe yoktu. Ama Braden'ın onun Megan'ı manipüle etmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"Biz hiç kavga etmedik Jonas," dedi Braden usulca. "Bir ya da iki kez kafa kafaya verdik ama hiçbir zaman gerçekten anlaşmazlığa düşmedik. Bizi şimdi o duruma sokma."

gerginlik artmıştı. Jonas onun amiriydi. Braden çoğunlukla işini yapıyor ve nasıl yapılması gerektiği konusunda Jonas'la hemfikir oluyordu. Ta ki şimdiye kadar.

"Bana neler olduğunu anlat dostum." Boğazındaki hırıltı sık sık yaptığı bir şeymiş gibi görünüyordu.

Daha önce nadiren yaptığı bir şey. Megan onun üzerinde iyi bir etki bırakmamıştı. "Ve şimdi söyle bana."

Jonas kabaca içini çekti. "Henüz emin değiliz, Braden. Hâlâ bilinmeyen çok şey var. Omuzdan ısırmak hormonun eşin vücuduna daha hızlı girmesini sağlar. Bu kadarını biliyoruz. Şu anda tek bildiğimiz bu. Ama Konsey bilim adamları da bunu biliyor. Bir Irk eşini ele geçirmek için can atıyorlar. Ve eninde sonunda elde edecekler."

O zaman onları test ediyorlardı. Onlara saldıran askerler Konsey kökenliydi, Braden'ın bundan hiç şüphesi yoktu. Ama şimdi tek istediklerinin Megan'ın ölümü olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Çiftleşme'den şüpheleneceklerdi; bu olasılığın farkındalarsa şüphelenmemeleri imkânsızdı.

Eşlerin daha etkili olup olmadığını, Megan'ın yeteneklerinin onun varlığında daha güçlü olup olmadığını, ona karşı kullanılıp kullanılamayacağını ya da tam tersini görmeye çalışıyordu. Genetik Konseyi'nin çalışma şekli buydu. Her bir gücü ve zayıflığı araştırıyor, denekler ölene ya da yaşayıp yaşamadıklarını umursamayacak kadar uyuşana kadar test ediyor ve işkence ediyorlardı.

Bu da tehlikenin yanı sıra risklerin de arttığı anlamına geliyordu.

Dr. Elyiana Morrey koyu kahverengi gözleri ve kısa koyu kahverengi saçları olan bir Irk'tı. Uzun boyluydu, yaklaşık beş-on yaşındaydı, şefkatli bir ifadesi ve işler istediği gibi gitmediğinde çivi gibi sert bir sesi vardı. Ama sevimliliğine rağmen Megan'ı rahatsız ediyordu.

Doktor son kan şişesini alıp çantasına koyarken, "Sana Sığınak'ta ihtiyacım var," dedi. "Örnekler yakında yeterli olmayacak. Çiftleşme belirtilerini yakından izlememiz ve diğerleriyle karşılaştırmamız gerekiyor."

Sığınak, Megan'ın hapsolmek isteyeceğini düşündüğü bir yer değildi. Kedigillerin ana üs olarak adlandırdıkları yüksek güvenli yerleşkeyle ilgili raporları görmüştü ve pek fazla düşünmemişti. O kapılardan dışarı adımını attığı anda bir sürü insanın fotoğrafını çekeceğini, profilini çıkaracağını ve tıpkı gazetecilerin Irklar ve eşlerine sık sık yaptığı gibi zayıflıklarını belirlemeye çalışacağını bilerek her gün böyle izlenmeyi kaldıramazdı.

"Sorun değil." Megan yataktan kalkmadan önce kolunu ovuşturdu ve sert adımlarla bir sandalyenin üzerine serdiği bornozuna doğru ilerledi. "Burada iyiyim." Bir değişiklik için yaşıyordu. Gülümsemesini dizginledi, az önceki kovalamacanın heyecanını yeniden yaşadı ve ne kadar yakın olursa olsun kazanmışlardı.

"Çiftleşme seninle farklı." Dr. Money yatağın ucunda rahatça oturmuş, biraz da şaşkınlıkla onu izliyordu. "Isırmak normalde

nadiren ve sadece cinsel durumlarda yapılır. Braden bu durum dışında ısırın ilk Breed erkeği. Isırığı da farklı. Normalden daha derin ve eğer yanılmıyorsam, ki genelde yanılmam, size enjekte ettiği hormon daha güçlü. Isırığın etrafındaki koku diğerlerinden daha güçlüdür. Bu da içgüdüsel tepkileri ve duyguları artıracaktır. Buna dikkat edin, özellikle de öfke söz konusu olduğunda. Görünüşe göre öfke ve uyarılma ilk artırdığı iki tepkidir. Bazı durumlarda yargılama engellenebilir ve bunu kontrol etmek her zaman kolay değildir."

Yok . Ama garip bir şekilde, ısırık acıtmadı.

Megan uzandı, omzunu esnetirken kasını ovuşturdu. Vücudunda ağrımayan tek yer orasıydı.

"İyileşmeye başladı bile," diye belirtti doktor. "Isırığın derinliği düşünüldüğünde bu da garip. Bu şekilde uygun testleri yapamam, Megan. Ve neler olduğunu görene kadar, buna neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Braden'a sor," diye homurdandı. "Beni ısırın oydu."

O kimsenin laboratuvar deneyi değildi ve şimdi başlamayacaktı. Belki sonra, diye düzeltti.

"Jonas ondan bir şey öğrenmiş olsaydı bana söylerdi." Morrey zarifçe omuzlarını silkti.

"Gitmeden önce Braden'dan ihtiyacım olan örnekleri alacağım ama yine de bu yeterli değil. Sana laboratuvarı ihtiyacım var."

Evet, Megan eminim öyledir. Diğer kadına dikkatle baktı, doktorda hissedebildiği duygusuz özden rahatsız olmuştu.

"Bu iş burada bitmeli." Sonunda yorgun bir şekilde iç çekti. "Hangi bahaneyi kullanırsak kullanalım saklanmak işe . Ve ben saklanmaktan yoruldum. Bittiğinde, belki bir süreliğine ziyaret ederim."

Dr. Morrey sakın bir ifadeyle ona baktı. "Burada ölebilirsin ve gösterdiğin anomalilere neyin sebep olduğunu asla öğrenemeyiz. Sadece ilk muayene bile seninle Sığınak'taki diğer eşler arasında bazı farklılıklar olduğunu gösteriyor. Braden'ın hormonları diğer Irklarınkinden farklı bir şekilde tepki veriyor. Bunu incelemem gerekiyor."

" kan, deri, vajina, tükürük ve çok sayıda başka örnek var." Megan doktora bakarken kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. "Bunun yeterli olması gerekecek."

Doktorun ince dudaklarında isteksiz bir gülümseme belirdi. "İçinizde pek bir şey yok, değil mi Bayan Fields?" diye sordu.

Megan alaycı bir tavırla, "Bazen çok fazla," diye itiraf etti. "Ve sen bana bu ısırma olayının ne olduğunu söylemekten kaçınıyorsun. Neler oluyor böyle?"

Dr. Morrey bir an için dudaklarını sıkıca büzdü.

"Çiftleşme Sıcaklığı sırasında taşıdığımız hormonun bazı tuhaf özellikleri var," diye itiraf etti. "Zamanla, ki bu süre çiftleşmeden çiftleşmeye değişir, cins olmayan eşi genetik düzeyde etkilemeye başlar. Bugünkü ısırık..." Şaşkınlıkla elini sallarken omuz silkti. "Bu daha önce hiç olmadı. Ama diğer dişilerde çiftleşmeden sonra iyileşme oranlarının ve bağışıklık seviyelerinin arttığını fark ettim. Bunun durumun aşırılığından kaynaklanan içgüdüsel bir eylem olduğundan şüpheleniyorum. Braden'ın tükürüğündeki ve menisindeki hormon seviyelerini ölçtükten sonra daha fazla bilgi sahibi olacağım."

Megan sıkıca yutkunurken gözleri büyüdü. "Meninin içinde de mi var?" Dizlerinin üzerine çökmüş, Braden'ın sikinin ağzına fışkırdığı bir görüntü gözlerinin önünden geçti.

"Hormon seviyeleri aslında orada çok daha yüksek."

Doktor numunelerin bulunduğu çantayı kapatırken başını salladı ve işkence aletlerini bir araya toplamaya başladı.

"Özellikle de dikenlerde. Elde edebildiğimiz birkaç örnekte hormon gücü inanılmaz derecede yüksek." Doktor ona bakarken kısa ve alaycı bir kahkaha attı. "Barb'dan örnek almak neredeyse imkânsız. Bir keresinde Merinus'ta şansımız yaver gitmişti. Hormon rahimde o kadar hızlı yayılıyor ki örnek almak neredeyse imkânsız. Bazı nedenlerden dolayı, diken sadece vajinal yolla ortaya çıkıyor." Felsefi bir tavırla omuz silkti. "Doktorun arayışı böyle bir şey sanırım."

Megan ağzını kapalı tuttu. Aldığı oral iğneyi hiçbir şekilde açıklamayacaktı. Şansı yaver giderse, Sığınak'a o kadar hızlı girecekti ki kendisinin ve Braden'ın başları dönecekti. İçini dolduran suçluluk duygusuna rağmen şu anda Sığınak'la hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Irklar özgürlüklerini hak ediyordu ve doğanın onlara ne yaptığını bilmeyi hak ediyorlardı. Ama etrafını saran tehlikenin, eğer şimdi ele alınmazsa daha da artacağını biliyordu.

Boğazını dikkatlice temizledi. "Belki bugünlerde şansın yaver gider."

"Sadece umut edebiliriz." Doktor homurdandı. "O zamana kadar elimizdekilerle elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Bir gün her şeyi çözeceğiz."

Megan etkileyici bir ciddiyetle başını salladı. Derisinin altında yükselmekle tehdit eden ihanet dolu kızarıklığı hissedebiliyordu ve doktorun lanet olası bir Cins olarak hiçbir sorun yaşamayacağını biliyordu...

"En azından bana ihtiyacım olan bilgiyi verirsen çok yardımcı olursun canım." Doktor Elyiana, çantanın üzerine eğilip kilidiyle oynarken göz ucuyla baktı. "Bilimin çıkarları için çenemi nasıl kapalı tutacağımı biliyorum, biliyorsun."

Kahretsin.

Megan gözlerini kocaman açtı.

"Sana bildiğim her şeyi anlattım," diye söz verdi, bir yandan da yalan söylediğine dair ihanet eden kanıtlarla savaşıyordu.

"Başka bir şey yok mu?" Elyiana merakla kaşlarını kaldırdı. "Garip, o diken hakkında konuşmaya başlayınca hormon seviyelerin ve nabzın tavan yapıyor. Braden hiç kurnazlığın bir kokusu olduğundan bahsetti mi?"

"Aslında yalan ," diye sakince karşılık verdi.

Elyiana ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. "İnkârın pek çok şekli olduğu söylenebilir," diye belirtti. "Tıpkı yalanlar gibi. Ve her biri için koku değişir. Sırlarını sadece çok uzun süre saklayabilirsin Megan. Sonunda Çiftleşme'nin sonuçlarıyla ve vücudundaki tepkileriyle yüzleşmek zorundasın. Bunu saklamanın sana hiçbir faydası olmayacak ve sana ve Braden'a yardım etmeyi zorlaştırmaktan başka bir işe yaramayacak."

"İyi gidiyoruz." Megan bu ince azarlama karşısında kaşlarını çattı. "Hiçbir sorun yok."

"Pekâlâ." Doktor başını eğerek küçük, alaycı bir selam verdi. "Arkadaşını sakinleştirmen için seni rahat bırakayım. Jonas öfkesini kışkırtmakta oldukça başarılı."

Megan'ın omuzları düştü. "Evet, onları duydum."

Elyiana dudaklarını düzleştirip kapıya yönelmeden önce ona sessiz, araştıran bir bakış attı. "O zaman seni onunla baş başa bırakayım," dedi tekrar. "Bana ihtiyacın olursa Braden Jonas'ı arasın, ben de geleyim. Yine de Sığınak'a gelmeni tavsiye ederim." Kapı kolunu kavradı, omzunun üzerinden baktı ve Megan'a hoş olmayan bir bakış fırlattı. "Bu sadece senin hayatından daha fazlası anlamına gelebilir, Megan. Başkalarını da etkileyebilir."

"Elyiana..." Doktor kapının önünde durakladığında Megan sesini yumuşak tuttu. "Dikendeki hormonun gücü?"

"Evet?" Doktor sessiz bir sakinlikle onu izledi.

"Belki..." Boğazını temizledi. "Belki farklı bir şekilde iletilirse farklı olur." Yüzündeki kızarıklığın arttığını hissetti. Kahretsin, bu çok zordu. "Vajinal yolla değil yani."

"Sözlü olarak mı?" Megan sarsakça başını sallarken Elyiana'nın gözleri kısıldı.

"Nedense," diye devam etti doktor, "çiftleşen çiftlerden aldığımız raporlar, erkeklerin oral seks sırasında boşalmaya izin vermediğini gösteriyor."

Megan tekrar boğazını temizledi. "Belki de Braden sadece tuhaftır."

Rahatsızlıktan bahsediyorum. Braden'la paylaştıkları zevkleri bu kadına anlatmak kolay değildi.

"Teşekkür ederim, Megan." Doktor kısa bir gülümsemenin dudaklarından geçmesine izin verdi. "Bunu daha fazla araştırmak için kendi özel notlarıma ekleyeceğim. Ama yine de mümkün olan en kısa sürede Sığınak'ta olmanı istiyorum. Hiç değilse kendi güvenliğiniz için."

Bu dolaylı yorumla birlikte kapı tokmağını çevirdi ve odadan çıktı. Şimdi. Megan sadece ailesinden kurtulmak zorundaydı.

Heli-jet çölden havalandı, Virginia yerleşkesine geri dönmeden önce bir saniyeliğine havada asılı kalırken motorları sustu. Elyiana arkada oturuyordu; kan, meni ve tükürük örneklerinden oluşan çantası dikkatle yanındaki saklama bölmesine kilitlenmişti. Jonas kokpitten çıkıp tembel tembel Elyiana'nın karşısına otururken, loş bir ışık tepeden içeriyi aydınlatıyor, yere gölgeler düşürüyordu.

"Hormonal değişiklikler onda çok daha belirgin. Braden onu işaretlemek için hiç vakit kaybetmedi."

Elyiana, Jonas'ın niyetli gümüş gözleriyle karşılaştı. Ürkütücüydüler. Hayır, lanet olasıca korkutucuydular.

"Uygun testler yapılmadan emin olamam." Boyun eğerek içini çekti. "Ama tüm kanıtlar bu yönde. Yaptığı ısırıkların bununla çok ilgisi olabilir. Isırıklar, hormonun doğrudan kan dolaşımına verilmesini sağlamak için şahdamarına yeterince yakındı. İşitme duyusu daha keskin, iyileşme yeteneği de öyle. Örnekleri laboratuvara daha fazla bilgi sahibi olacağım ama Braden'in taşıdığı hormonun normalden çok daha güçlü olduğunu tahmin ediyorum."

"Neden?" Sesi bile tehlikeliydi.

"Aslan DNA'sı bilim adamlarının beklediğinden daha güçlü olan birkaç kişiden biri." Omuz silkti. "Laboratuvarlardaki daha sert cezalardan kaçmasının ve sizin gibi yüksek suikastçı statüsüne ulaşmasının nedenlerinden biri de bu.

iyi biliyorum. Bunun hormonun neden daha güçlü olduğunu açıklayacağını tahmin ediyorum. Bu mantıklı."

Jonas'ın göğsünden yükselen hırıltıyı duymak dehşet vericiydi. Bu bir erkek aslanın çıkaracağı normal bir hoşnutsuzluk sesi değildi. Ama ona mı yoksa Braden'a mı kızgındı?

Büyük olasılıkla o; son zamanlarda özellikle ona odaklanmış görünüyordu.

Kesici dişlerini tehlikeli bir şekilde göstererek, "Kasıtlı olarak kalın kafalı olma Elyiana," diye hırladı. "Neden onu böyle bir şekilde ısırma ihtiyacı duysun ki? İçgüdülerıyla hareket ediyor; bunu ben de hissedebiliyorum. Şimdi neden?"

Kadın düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Bilmiyorum, eğer hormon ve kendi içgüdülerini doğum kontrol yönteminin üstesinden gelmeye çalışmıyorsa. Önceki insan eşlerde, gebe kaldıktan sonra oluşan genetik farklılıklar, gelişmiş bağışıklık ve iyileşme yeteneklerine yol açtı. Bu bir tür ilkel telafi olabilir. Ya gebe kalmayı ya da iyileşmeyi ve daha yüksek bağışıklığı sağlayacak hormonal dengeyi sağlamanın bir yolu. Ben ikincisinden şüpheleniyorum. Şimdiden gelişmiş duyuşal hassasiyet gösteriyor. İşitme, görme. Bunun, eşinin yanında savaşmak için her türlü avantaja sahip olmasını sağlamak için doğanın küçük hilelerinden biri olduğundan şüpheleniyorum."

Diğerleri de bunu bilmek istemez miydi?

Elyiana bunun Braden'ın eşini nasıl bir tehlikeye sokabileceğinin farkındaydı. Şimdiye kadar çiftleşen çiftler, kendi korunmaları ve Çiftleşme fenomenini araştırmak için gereken çok çeşitli testlere izin vermek için Sığınak'ta kaldılar.

Braden ve Megan asla Sığınak'ta kalmayacaklardı.

Braden rüzgâr kadar vahşiydi, hep öyleydi. Ve görünüşe göre eşi de farklı değildi.

"Ona Sığınak'ta ihtiyacımız var. Bedeli ne olursa olsun," dedi Jonas soğuk bir ifadeyle, öfkesinin ondan ziyade Braden'a yönelik olduğu belliydi.

"Gelmeyecek." Elyiana bundan emindi.

Bazı Irklar böyleydi. Hapsedilmek onları sadece daha tehlikeli, daha değişken yapıyordu. En iyi savaşçılarından bazılarının Laboratuvarlarda ölmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Konseyları onları kontrol edememiştir.

Elyiana kendini yetenekli bir savaşçı, zeki ve güçlü bir kadın olarak görüyordu.

Ama Jonas onu çok korkutmuştu.

"O test sonuçlarını hemen istiyorum," dedi ona usulca, sesi soğuktu, o ürkütücü, gümüş gözlerinden ona bakarken talepkârdı. "Çok çabuk, Elyiana. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Zihnini boş, duygularını kontrol altında tutmak için mücadele etti. Bunu yıllardır yapıyordu, o kadar uzun süredir ki Jonas'a kadar hiç kimse onu sarsamamıştı. "Anlıyorum."

"Çok iyi."

Adamın ayağa kalkışını izledi, kokpite doğru ilerlerken güçlü bir hareket akışı vardı, zarif ve tehlikeli. İki alan arasındaki ince panel kayarak kapandığında derin ve sakin bir nefes aldı. Adam sonuç istiyordu ama en az onun kadar. Bu onun özgürlüğü ile kendi yok oluşu arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Çiftleşme Sıcağı daha fazla gizli kalamayacaktı ve bunun da Irk Yönetim Kabinesi'ni endişelendirdiğini biliyordu. Melez olmayan eşin gelişmiş bağışıklığı ve duysal yetenekleri ve şüpheli yaşlanma gecikmesi hakkında bilgi sızdığında, dünya kamuoyu Sığınak'ın hayatta kalamayacağı bir şiddetle onlara karşı dönebilirdi.

Irklar kendilerini zayıf, şeytani Konsey ve Pürist toplumlarla savaşamayacak durumda gösterdikleri sürece, dünya onlara olumlu bakacaktı. Onlar bir risk ya da tehdit değildi. Ancak gerçek ortaya çıktığında ne olacağını sadece Tanrı biliyordu.

Yine de kaybedecekleri bir savaş veriyorlardı. Daha şimdiden gazeteciler arasında kuşkular artmaya başlamıştı. Yaklaşık on yıl içinde ne Callan Lyons ne de eşi Merinus bir gün bile yaşlanmamış gibi görünüyordu. Eşlerin omuzlarındaki çiftleşme izleri birkaç kez görülmüştü ve çeşitli bilim adamları bu konuda yorum yapıyordu. Haber ilk ortaya çıktığında Irkların kurtarılması sırasında yakalanan birkaç Konsey bilim adamı, Çiftleşmeye dair şüphelerini açıklamışlardı, ancak hiçbiri bunun tam boyutunu bilmiyordu.

Şu anda Sığınak onların tek güvenli üssüydü. Eski, kibar Güneyli konağı birkaç yüz dönümlük ormanlık araziyle çevriliydi ve oradaki Irklara istikrarlı, güvenli bir sığınak sağlıyordu. Kendi sınırları içinde kalıyorlardı ve arandıkları askeri veya kolluk kuvvetleri görevleri dışında halkın arasına nadiren giriyorlardı. Gerçi Elyiana bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Oradaki Irklar özgürlüğe adapte olduklarında, bedenleri ve zihinleri Laboratuvarlarda kendilerine yapılan zulümlerden iyileştiğinde, o zaman dolaşmaya başlayacaklardı. Canavarın doğası böyleydi. Ufuklarını genişletme, bağ kurma, çiftleşme ve kendi sürülerine başlama ihtiyacı.

İşte o zaman gerçek savaşlar başlayacaktı. Ve Elyiana'nın korktuğu da bu savaşlardı. Hayatta kalma mücadelesi çocuk oyuncağı gibi görünecekti.

gelmesinden korktuğu şeyle karşılaştırıldığında.

On Yedinci Bölüm

Braden kendini her zaman hayvandan çok insan olarak görmüştü. Tepki vermeden önce daha iyi düşünebiliyordu. Aklı başında. Sakin. Özlü. Megan'la tanışana kadar. Onu gördüğü andan beri içgüdüleri ona hükmediyordu. Vücudunun onun farkına varması anlık olmuştu. O saniyede kot pantolonunu dolduran ereksiyon endişe vericiydi. Şimdi içinde yükselen içgüdüler ilkeldi. Ve tıpkı kazadan sonra kızın boynuna indirdiği ısırık gibi, kontrol edilemezdi. Onları kontrol etmek için hiçbir arzusu yoktu. Konu Megan'a ve ona duyduğu açlığa gelince, karşı koyacak hiçbir iradesi olmadığını fark etti.

Oturma odasının karşısında ona baktı, yorgunluğunu, bedenini sürükleyen bitkinliği gördü. O yumuşacık battaniyelerin altındaki yatağına kıvrılıp, ona izin verdiği sürece uyumaya ihtiyacı vardı. Ama uykunun daha sonra gelmesi gerektiğini biliyordu.

"Dinleniyor olman gerekirdi." Hırladı. "Kendini çok zorluyorsun."

"Tencere dibin kara, seninki benden kara değil mi?" diye sordu sahte bir tatlılıkla. "İnatçılık konusunda bir katıra bile ders verebilirsin, Braden."

Bu gece ona ders verecekti ama inatçılık konusunda değil. Boyun eğme konusunda. İnsanlığın ince kaplamasının hemen altında gizlenen hayvanı uyandırmak için ödenecek bedeli öğrenirken. Ona itaat etme konusunda.

Ona kayaların arasında saklanmasını emrettiği zamanki kasıtlı itaatsizliğini hatırlayınca midesi kasıldı, hatta acıdan iki büklüm oldu. Durumu kontrol etmekten başka bir şey yapmak istememişti, eğer mümkünse, güvenlik açısından izin verilirse, askerleri indirecek ve sonra onun için geri dönecekti.

Onun böyle bir durumda nasıl tepki vereceği ya da Akademi kayıtlarındaki eğitiminin ne kadar doğru olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Raider'ın güvenliğine ulaşmadan önce bir saniye bile yanılmış olsalardı, ölümcül bir yaralanma ya da yakalanma olasılığı çok yüksekti.

Sadece kendi hayatını değil, onun akıl sağlığını da tehlikeye atmıştı. Bunun tekrar olmasına izin verilemezdi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Kadının sesindeki meydan okuma, içindeki hayvanı öfkeliendirmişti.

"Bugün bana itaatsizlik ettin, Megan." Sesinde tehlikeli bir gümbürtü vardı. "Güçlü ya da zayıf yönlerini ölçmeden bana itaatsizlik ettin ve sadece benim değil, senin de hayatını tehlikeye attın."

"Bunun için hâlâ kızgın mısın?" Kız ona inanamayarak baktı. "Gerçekten mi Braden? Artık bunu aşımanın zamanı gelmedi mi? Ne yaptığımı biliyordum."

"Ama ben yapmadım," diye belirtti, sesi kelimelerin hemen altındaki sert gümbürtü dışında yumuşaktı. "Ne yaptığın ya da neler yapabileceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sana olduğun yerde kalmanı söyledim, dostum."

Onun bu açıklamasına karşılık olarak gözleri kısıldı.

"Ben emir verilecek bir köpek yavrusu değilim, Braden," diye soğukkanlılıkla onu bilgilendirdi. "Zaten en acil sorunumuz bu değil. Senin şu hormon meselesinin halledilmesi gerekiyor."

Bu çok fazlaydı. Daha önce ona meydan okuması, kendisi için var olduğunu bilmediği bir sınırı aşmıştı. Ve şimdi de bu.

Nefes almaktan başka bir şey yapamadan, adam onun üzerindeydi. Bir elinin parmakları saçlarına dolanırken, başını şiddetle geriye çekti, başını eğdi, dudakları onunkilere yapıştı.

Braden dilinin dudaklarını ısırarak açmadan önce hızlıca yalamasına izin verdi. Sonra dilini kızın ağzının derinliklerine soktu, dudaklarının onu sardığını hissettiğinde, kızın uyarılma iniltisini duyduğunda onunkinin etrafını sardı.

Alt taraftaki şişmiş bezler nabız gibi atıp zonklayarak tatlı uyurucusunu ağzına akıtıyor, onu hazırlıyordu. Ve daha fazlasını ararken bile hevesle aldı.

Bu gece kimin lider olduğunu ve kimin takip etmesi gerektiğini ğrenmeliydi. Bu gece kimin alfa, kimin beta olduğunu öğrenecekti. Bu gece, onun eşinden daha fazlası olacaktı. Onu kendisine doğru tutarken, boştaki eli sırtının kavisinden aşağıya, kıcının baştan çıkarıcı kıvrımlarına doğru indi. Parmakları bir yanağını kavradığında içinden geçen açlık onu derinden sarstı.

Daha önce hiçbir kadından istemediği bir şeye ihtiyaı vardı. Nihai teslimiyet, egemenliğinin ilkel bir kabul. Ve Tanrı adına, buna sahip olacaktı. Diğer eli saçlarından karşı yanağına doğru kayarken parmakları kıvrımda sıkılaştı, onu kavradı, parmak uçlarına giderken onu yavaşça yaydı, ağzına zayıf bir şekilde inerken tırnakları gömleğinin kumaşını ısırdı.

Dilini yavaşça dudaklarının arasına soktu, dilindeki son şişmiş sıcaklığı da boşaltmak için mücadele ederken ağzına pompaladı. İstiyordu ki

Her şeyi kabul etmesini istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Onun vahşileşmesini, cinsel yoğunluğa kendisi kadar deli olmasını istiyordu. Onun dokunuşuna en az kendisi kadar muhtaçtı.

"Braden. Tanrım, bana ne yapıyorsun?" Braden'ın dudakları onunkilerden kayarken, elleri kıcını sıkıyor, yanaklarını aralıyor ve oradaki minik girişin verdiği ateşli zevki hissetmesini sağlıyordu.

Ona cevap vermedi. Bunun yerine, odadan çıkmadan önce onu kucağına aldı ve hızla merdivenlerden yukarı çıktı. İhtiyacı olan her şeyi yatağının başucundaki masaya koymuş, bu gece olacaklara hazırlanıyordu.

Megan onun sert, vahşi yüz hatlarına baktı, cinselliği karşısında hayrete düşmüştü. Yüzündeki ifade korkutucu olmalıydı. Gözlerinin şiddetli bir açlıkla ışıldaması, yüzünün sadece öfkeyle ortaya çıkan sert açıları ya da bu... bu ilkel egemenlik havası.

Bu onu derinden sarstı. Adam öfkeliydi. Onu ısırıldığı anda öfkeli olduğunu anlamıştı, dişleri omzuna batıyor, eli kazadan sonra vücudunda hızla hareket ederken onu sabit tutmaya çalışıyordu.

Ve o da bunun üstesinden gelememişti. Muayenesine katlanırken onun içinde bir şeylerin geliştiğini, değiştiğini ve derinleştiğini hissetmişti.

Ailesiyle kavga ederken bile hisler onun odasından ona ulaşmıştı. Öpücüğünü dolduran hormonun bile rekabet edemeyeceği bir uyarılma yaratmıştı içinde.

"Sana olan bu ihtiyacımı giderebileceğimi düşünmüştüm." Yatak odasına girip onu yatağına fırlatırken hırladı ve ona şiddetle baktı. "O lanet testler için mastürbasyon yaptığımda, korkuyu ve öfkeyi o lanet şişeye dökebileceğimi ve içimdeki bu ihtiyacı hafifletebileceğimi düşündüm." Gömleğini kafasına geçirdi ve aynı hızla botlarını çıkarmadan önce fırlatıp attı.

Megan sadece ona bakabildi, sesinin derin baritonuyla olduğu kadar sözleri ve onlara verdiği tepkiyle de Çok olmuştı. Onu misafir odasında yatarken hayal etti, kalın siki parmaklarıyla kendini okşarken çevrelenmişti ve sularının aşırı ısınmış amından kalın bir şekilde kaydığını hissetti.

Sonra da pantolonu çıktı. Megan erik rengindeki tepeyi, sıkı ve sert etin öfkeli zonklamasını görünce sıkıca yutkundu. Ah evet, tam bir öfke içindeydi, ikisinden birinin hayatta kalıp kalamayacağını merak ettiği bir çiftleşme kızıışması.

"Buraya gel." Yatağın üzerine diz çöktü, eli kızın saçlarını kavradı ve onu kendine çekti.

Onun ne istediğini biliyordu. Bunu elde etmek için kullandığı yöntemleri ve bunun doğurabileceği sonuçları daha sonra tartışabilirlerdi. Doktorun verdiği bilgiyi unutmamıştı. Ama onun tadını da unutmamıştı. Ve onun tadına ihtiyacı vardı.

Dudakları açıldı, kalın başın etrafında gerilerek ağzına girdi.

"Oh evet," diye homurdandı. "Sikimi yala bebeğim. Ben bu güzel memelerle oynarken derin derin em."

Adam elbisesini yukarı çekerken, elleri göğüslerini kavrarken, parmakları sert meme uçlarını çimdikleyip çekerken etin etrafında inledi. Duygu, sert noktalardan klitorisine doğru yayıldı, çünkü onun horozunu doyumsuzca emdi, açlıkla inlerken elleri sert şaftı okşadı. Adamın ereksiyonu dudaklarına doğru sık darbelerle ilerlerken, kadın adamın ellerine doğru eğildi.

Hormonun uyarılmasına güç kattığını hissettikçe kan vücudunda hızla akıyor, damarlarında cızırdıyordu. Bunu hissetmek onu hayrete düşürmüştü, sinir uçlarında hızla ilerliyor, etini hassaslaştırıyor ve onu serseri yapıyordu.

Zonklayan başını emip yalarken parmakları adamın sikinin sert uzunluğunu okşuyor, adamın tadıyla inliyordu. Taze. Vahşi. Denizdeki bir fırtınanın tadı.

"Çok güzel." Gözleri açıldı ve ona bakmak için yukarı kalktı.

Sıkı bir yüz buruşturma, ağzının kenarlarındaki ölümcül kesici dişleri ortaya çıkarırken, horozunun yavaş ve kolay bir şekilde ağzına girmesini izledi. Diliyle alt tarafa doğru kaydırды ve adamın gözlerinin parlamışlığını izledi. Bir sonraki hamlede dilini kıvırdı ve ipeksi etin hemen altında dikenin titrediği siki diğer tarafına uzandı. Dudaklarından ilkel bir hırıltı çıkarken sert et onun avucunda sarsıldı. Bu sert gümbürtü kadının içinden geçerek rahmini kasıp kavurdu, amını sıktı ve sularını ötesindeki şiş dudakları doyurmak için gönderdi. Elleri saçlarında kenetlenmiş, dudaklarının arasından geçen her penetrasyon için onu sabit tutuyordu.

"Yeter." Bu sert emir, kadının adamın pençesinde debelenmesine, ereksiyonun nabız gibi atan başını dudaklarının arasında tutmak için savaşımasına neden oldu.

Birkaç saniye içinde adam onu bornozundan ve kısa elbisesinden sıyırdı. Çırılçıplak, vücudu terden ıslanmış ve onun dokunuşuna duyduğu ihtiyaçla karıncalanmış bir halde yatağın üzerinde diz çöktü.

"Sen benimsin," dedi sonra, talepkâr ve baskın. "Beni anlıyor musun, Megan? Benim. Bana bu şekilde itaatsizlik etmeyeceksin."

tekrar." Sesinin tonu zihnini sislendiren cinsel bulanıklığı delip geçti.

"Rüyanda görürsün, kötü çocuk." diye mırıldandı.

Braden sertleşti. Dudaklarından bir takdir mırıltısı dökülürken bakışları onun sikine kaydı. Daha sert görünüyordu, kızarmıştı, kalındı ve onun dokunuşunu bekliyordu. Ona doğru uzandı, ancak Braden ellerini yakalayıp etinden uzak tutunca kaşlarını çatı.

"Bana yalan söyle, Megan." Hırladı. "Bana bir dahaki sefere itaat edeceğini söyle. Bir daha asla böyle aptalca bir şey yapmayacağını söyle."

Evet. Doğru. Bu yalan ikisinin de içinde şimşekler çaktırırdı.

Bunun yerine dudaklarını büzdü ve ona yumuşak, kabarık bir öpücük gönderdi.

"Bunun yerine dikkatli olacağıma söz vermeme ne dersin?" Onunla birlikte bulunduğu özgürlükten vazgeçeceğine dair söz vermesine imkân yoktu.

Gözleri kısıldı. Bu bakış, misilleme vaadiyle rahmi kasılırken vücudunda sarsıcı ürpertiler yarattı.

"Bir dahaki sefere bana neden itaat edeceğini göstermeme ne dersin?" Sesi derin ve düşünceliydi. Cinsel açıdan o kadar sertti ki neredeyse nefesini kesecekti.

"Hmm, neden devam etmiyorsun ve elinden gelenin en iyisini yapmıyorsun, tatlım." Kımıldadı, elini karnında gezdirirken yatağa uzandı, kalçalarının arasındaki nemli buklelerden bir nefes kadar uzakta durdu. "Dikkatimi vereceğime eminim."

Endişelenmesi gerektiğini biliyordu. Uyuyan bir aslanı uyandırmakla ilgili bir söz yok muydu? Hayır, kaplan. Adamın gözlerinin kararmasını izlerken, göğsünden çıkan tehlikeli, ilkel hırıltıyı duyarken bu düşünceye yavaşça gülümsedi. Her neyse.

Adam hevesle onu izlerken parmakları aşağı doğru hareket ederek kalçalarının arasındaki yumuşak bukleleri karıştırdı. Belki de ona cezayı unutturabilirdi. Göz kapakları zevkten dalgalanırken parmakları daha da içeri daldı.

"Devam et." Parmakları horozunun etrafında kıvrıldı, doymuş yarığına daldırırken yavaşça okşadı. "Bana neyi sevdiğini göster bebeğim. Sonra ben de sana ne elde edeceğini göstereceğim."

Parmakları klitorisinin etrafında dönerken nefesi kesildi, ateş karnından geçerken kalçaları sarsıldı.

"Sana dokunmama da izin ver," diye yalvardı, sikinin ağzında fişkırdığını hissetmek için ölüyordu, menisinin vahşi tadı onu uyarılmanın ötesine, zevkin ötesine götürüyordu.

"Onun yerine bunu yapmama ne dersin?" Yanına indi, başı sert, kalkık bir meme ucuna doğru eğilirken yan yattı.

Adamın dişleri hassas noktayı ısırırken neredeyse çığlık atıyordu, aynı anda adamın eli onunkini kapatıp parmaklarını amcığına daha sıkı bastırdı.

"Kendini tatmin et," diye kabaca emretti. "Seni vahşi istiyorum, Megan. Benim için vahşileş, bebeğim."

Sırtını yataktan kaldırırken parmakları amının şişmiş dokusunu mızraklıyordu. İnanılmazdı. Ağzı göğsündeydi, kendi parmakları hassaslaşmış vajinasına batarken karanlık noktayı emerek acı verici bir farkındalık yaratıyordu.

Sarsıldı, güçlü hisler içinde cızırdarken titredi. Avucu klitorisine bastırdı, basıncı ve zevki artırdı, ta ki cızırdayan akımlar bir ateş topuna dönüşüp onu süpürecek ve nefesini kesecek hale gelene kadar.

"Çok güzel." Homurdandı, parmaklarını okşadığı şiş etten kaldırırken karnından aşağıya doğru öpmeden önce meme ucuna bir ayrılık yalaması verdi.

Parmaklarını ağzına götürüp kaygan suyunu yaladıktan sonra elini yanına koyup aşağı doğru inerken dudaklarından iniltili bir inilti çıktı.

Megan onun kalçalarını ayırıp aralarına girmesini sadece izleyebildi. Başı aşağı eğildi, dili sırlıklam yarıktaki gezindi. Klitorisinin acı veren hassas yumrularının üzerinde şefkatle gezdirdi. Dudaklarından irkilmiş bir nefes çıkarken kalçaları sarsıldı ve ateş yeniden yükselmeye başladı. Ona doyamıyordu; tehlikenin sıcaklığında bile vücudu onu arzuluyor, onun için kremleniyor ve zevkin nerede bulunabileceğini asla unutmasına izin vermiyordu.

"Shhh..." Sesinin yumuşak, mırıltılı niteliği, etrafında yankılanan soluk soluğa, miyavlayan çığlıkların kendisine ait olduğunu fark etmesini sağladı.

Serbest kalmasına rağmen, şimdi daha da yanıyordu. Daha vahşi. Uyarılmayı hissedebiliyordu, baş döndürücü şehvet içinden akıyor, rahatlık istiyordu.

"Sabırsızlanıyorum." Elleri adamın saçlarını kavradı, adamın ona bahsettiği alaycı yalamalara ve yumuşak dokunuşlara bir son vermek istiyordu. Sert ve hızlı istiyordu. Onu şimdi istiyordu.

"Nasıl olsa bekleyeceksin." Adam bacaklarının arasına daha güvenli bir şekilde yerleşirken elleri kadının kalçalarını kavradı. "Sadece biraz daha bekle bebeğim, sonra ikimizin de ihtiyacı olan şeye sahip olabilirsin."

Dili şişmiş, muhtaç etin içinde alaycı bir şekilde kaydı.

"Benimle ölümüne alay etmek sana istediğini vermeyecek." Ama yine de elleri adamın saçlarına dolandı ve zevk üzerinden, içinden akıp geçti. Her dokunuş bir öncekinden daha iyiydi. Her biri onu daha yükseğe çıkardı.

"Tadın bahar kadar tatlı, yaz kadar sıcak." Parmaklarının vajinasının girişini okşadığını, alay ettiğini, baştan çıkardığını hissettiğinde homurdandı.

Daha fazlası için çaresizce dokunuşa doğru eğildi. Dudakları klitorisini örttüğü anda parmağı içeri kaydığında, serbest kalacağından emindi. Kenarında durmuş, daha da yaklaşmak için zorluyordu.

"Lanet olsun sana Braden," diye öfkeyle bağırdı parmağı serbestçe kayarken, tekrar içeri daldı, dışarı sürüklendi, bunu yaparken sularının ıslak sıcaklığını serbest bıraktı.

Şeytani parmaklarının teşvikiyle, arka yanaklarının arasındaki hassas eti ısıtmak için aşağıya doğru akarken, nemli sıcaklığın eti boyunca hafiflediğini hissedebiliyordu.

Kadın ürperdi, bu ince okşayışın ona verdiği zevke inanmak istemiyordu. Parmakları onu takip ederken, okşarken, bastırırken kan damarlarında gürledi.

"Braden." Korku, içinden geçen zevke yeni bir boyut kazandırırken elleri adamın saçlarında sıkılaştı.

Kıpırdamadı ama parmağı hareket etmedi.

"Benim." Tekrar hırladı. "Bitirmeden önce Megan, bana bu sözü vereceksin."

İtaat edeceğini mi? Kararları onun vermesine izin mi verecekti? O öyle düşünmüyordu.

Umutsuzca başını salladı, saçlarını çekti, ona ihtiyacı vardı, onu uçurumun kenarına gönderecek dokunuşa ihtiyacı vardı. Parmakları amına bastırıyor, ağzı ve dili klitorisinde sihir yaparken onu sert ve güçlü bir şekilde beceriyordu. İhtiyacı olan şey buydu. İsteddiği şey buydu.

Kalçaları yataktan kalkarken parmağı vajinasının titreşen derinliklerine geri döndü, yalvardı, ağzı için yalvardı. Yaladı, okşadı, emdi. Duyuları kontrolden çıkmaya başladığında parmakları yavaşça, sıkı bir şekilde içine girdi. Buna dayanamıyordu.

"Lanet olsun sana. Benimle alay etmeyi bırak." Onun saçını çekti. "Söz ver bana."

Çılgılık atmaya çalıştı ama sesi lanetten çok yakarışa benziyordu.

Parmağı bir kez daha aşağı doğru hareket etti ve küçük, gizli girişi hassas vuruşlarla okşadı. "Hadi bebeğim. Beni takip edeceğine söz ver."

Biz ortağız, unuttun mu? Ben liderlik ederim, sen takip edersin." Bu bir ortaklık mıydı? O öyle düşünmüyordu!

"Takip ettim." Nefes nefese kalmıştı. "Takip ettim, Braden. Yaptığımı biliyorsun. Önce sen gidene kadar bekledim."

Şiddetle hırladı, yaladığı yumuşak dudakları ısırды, parmağın arkasına bastırıldığını ve küçük girişi ayırdığını hissettiğinde rahminde yırtılan kırbaç gibi keskin zevk akımları gönderdi.

"Kötü kız," diye suçladı karanlık bir sesle, başı daha da eğildi, dili kızın muhtaç amına daha da yaklaştı.

"Ah, Tanrım evet," diye çığlık attı dili ağlayan girişin içine daldığında. Aynı anda, parmağı kıcının girişini deldi.

Değişen ateş ve zevk içini parçaladı. Ona durması için mi yoksa devam etmesi için mi yalvarması gerektiğini bilmiyordu.

Braden'a hiçbir şey için yalvarmak yoktu. Çaresizlikle dolu soluklardan, nefes alma ihtiyacından, doruğa ulaşma isteğinden başka bir şey yoktu, çünkü Braden onun zevkini daha yüksek, daha sıcak hale getirmiş, her sinir ucunu şiddetli, umutsuz bir dikkatle çekmişti.

Ona yaptığı şey yıkıcıydı, akıllara durgunluk veriyordu.

"Arkanı dön." Zihninde görüntüler, açlıklar, arzular kamçılanırken, sert komut duyuları arasında cızırdadı.

Adam onu çevirip kalçalarını yukarı çekerek dizlerini altına doğru iterken inledi. Adamın eli kıcına indi, yakıcı, ateşli, aşırı zevk yüküyle harmanlandı ve elleri yumruk haline gelip aralarındaki yorganın kumaşını ezerken onu daha da yükseltti.

"Bu da neydi böyle?" Nefes nefese kalmış, omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirmişti.

Gözleriyle karşılaştığı manzara onu şaşkına çevirdi. Eli tekrar aşağı iniyordu, yüz ifadesi zihnini yakarken hafif bir şaplak etini yakıyordu. Niyet. Öyle vahşice bir şehvet ki nefesini kesiyordu.

"Takip edeceğine söz ver Megan." Adamın eli kızın acıyan bedenini yumuşatarak kalçalarının arasına girdi ve amını avuçladı.

Tanrım, çok baştan çıkarılmıştı. Ama söz sözdür.

Onu elinde tutmak için elinden geleni yapmalıydı. Bu onu öldürebilir. Onu korumakta ısrar ederdi.

Döndü ve adamın kıcının yanaklarını ayırdığını, parmaklarının zaten işkence gören küçük girişe tehlikeli bir şekilde yaklaştığını hissettiğinde yüzünü yorganın içine gömdü.

"Söyle Megan." Kız onun anal girişini yokladığını hissedince homurdandı. "Söyle bana, ben de sana istediğini vereyim. Aksi takdirde, onun yerine istediğimi alacağım."

Dudaklarından uzun, iniltili bir çığlık çıkarken parmağının ucu içeri bastırdı. Ona bu kadar kontrolü veremezdi. Asla işe yaramazdı.

Umutsuzca başını salladı. Elbette dayanabilirdi. Ona zarar vermezdi. Onun hakkında bu kadarını biliyordu.

Ona her ne yaparsa yapsın, zevkten aklını kaçıracaktı. O anda adamın parmağının derine kaydığını hissedince düşünceleri dağıldı, kıcının içinde sıcak ve kalın. Bu ateşli zevk hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu.

Parmağı kaygandı, onu kaplayan kayganlaştırıcı kızın aşırı ısınmış iç etini serinletiyordu. Ama hiçbir şey içinde tutuşan ateşi söndüremezdi.

Onu dolduran hisler fiziksel olmaktan çok daha fazlasıydı. Zevkten de öteydi. Omuzları şiltenin tam üzerinde, arkası onun istilasına hazırlanırken önünde diz çöktüğünde, onun ne hissetmesini istediğini anlamaya başladı. Bilmek için.

Teslim.

Zayıflık değil. Korunma ya da boğucu bir kısıtlama hissi değil. Hissettiği şey, onu sonsuza dek değiştireceğini bildiği bir bilginin içine doğru uçurdu.

Şaplak onu sadece hazırlamıştı. Braden'in avuçlarının kısa, ateşli tokatları onu sadece daha yükseğe çıkardı, daha aç hale getirdi. Zevkin harmanlanması... Braden'in parmaklarının okşaması, içeri dalması, vajinasının kaygan girintisini doldurması, orgazm çığlıkları atmasına neden oldu. Acı, hafif bir şaplak, anüsünün içinde çalışan, onu açan, hazırlayan parmaklar onu çıldırtıyordu.

"İşte, bebeğim." Kaba mırıltı duyularını okşarken, sonunda, kutsanmış bir şekilde, parmaklarından ziyade arka girişe doğru okşayan horozun kör ucunu hissetti.

Ona doğru geri çekildiğine inanamıyordu, adamın kalın genişliği içeri doğru bastırmaya, onu germeye, yakmaya başladığında dudaklarından umutsuz ihtiyaç miyavlamaları kaçtı.

"Aman Tanrım. Braden. Sanmıyorum..."

"Düşünme." Adamın eli bir kez daha kızın kıcına indi ve kız, adamın sikinin ateşli başının bakir portalı deldiğini hissetti.

Braden'ın ereksiyonu içine batmaya devam ederken gözleri irileşti, sersemledi, şok ve acı dolu bir zevk vücudunu sarstı. Braden arkasından sertçe homurdandığında, sahip olduğunu hiç bilmediği sinir uçları canlandı.

Elleri onun kalçalarını kavradı ve içinde çalışmaya başlarken onu sıkıca yerinde tuttu. Yavaşça, çok yavaşça. Santim santim istilayı hissetti, onu yaydı, hızlı zevk-acı patlamaları sinir uçları boyunca cızırdamaya başladığında içine battı.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu, dar açıklığı geren yavaş, kolay itişler, onu daha da coşkuya sürükledi. Ta ki adam duraklayana, arkasından sertçe nefes alıp verene, ereksiyonu onu tamamen doldurmaya birkaç santim kalana kadar.

"Ben senin eşim." Son bir hamleyle onu kabzasına kadar içine alırken hırladı ve kadının istilacı güce karşı nefes nefese çılgılık atmasına neden oldu. Kızının kasları sert uzunluğu sağlamaya başladığında hiçbir protesto yoktu. Sadece zevk. Sadece coşku.

"Sen takip edeceksin. Ben önderlik edeceğim."

Umutsuzca başını salladı, kızının kasları Braden'ın vücudunu delip geçen zonklayan ereksiyonunun etrafında kenetlendi.

"Sen takip edeceksin. Ben önderlik edeceğim." Tekrar hırladı, eli bir kez daha kızın kıkırına indi.

Öfkeli olmalıydı. Öfkelenmeli ve onun elinden kaçmak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Bunun yerine, daha fazlasını isteyen zavallı bir aşk kölesi gibi inliyordu.

"Hisset beni, Megan." Sonra onun üzerine geldi, kalçalarını hareket ettirdi, bir kez daha içine girmeden önce hafifçe geri çekti.

"Evet..." Sadece nefes alıp verebiliyor, daha fazlası için yalvarabiliyordu. Tanrım, bu inanılmazdı. İnanılmazın da ötesindeydi.

Saçlarının omzundan savrulduğunu, adamın dişlerinin uyarıcı bir şekilde saçlarını tırmıkladığını hissetti.

Oh adamım, onu yine ısıracaktı. Geldiğini hissedebiliyordu.

Bunun yerine kıkırdadı, dişlerini etinin üzerinde gezdirdi, şişmiş etini yavaşça arkasından çekmeye başlarken zaten orada olan yaraları yaladı.

Megan içinden geçen hisler karşısında hayrete düşerek nefesini tuttu. Hayal kırıklığı içinde inlerken aşırı hassas bedeni neredeyse vecd içinde yanıyor, geri çekilen ereksiyonu kavırıyor, sıkıyordu. Onu şimdi bırakamazdı.

Geri çekilemezdi.

Boğazından bir çığlık koparken sırtı kavislendi. Kığının içindeki şiddetli itiş, rahminde, klitorisinde ateşli bir zevk yarattı. Onun altında sarsıldı, geri itti, onu daha derine itti.

"Ben önderim, sen takip edeceksin." Kulağına hırladı, sesi sertti. "Bana söz ver Megan, ben de seni rahatlatayım. Bunu saatlerce yapabilirim. Sen istediğın sürece. Ben istediğım sürece. Kıçın çok ateşli, çok sıkı," diye mırıldandı.

Teslim olacağını biliyordu. Alnından ter damlıyor, vücudunu kaplıyordu. Amından akan suları hissedebiliyor, sinirleri orgazm ihtiyacıyla ayaklanıyordu.

"Sana rehberlik etmeme izin ver, Megan." Sesi onu baştan çıkardı, onunla alay etti. "Sana burada rehberlik ettiğım gibi, savaşta da rehberlik etmeme izin ver bebeğım. Sana nasıl olduğunu göstermeme izin ver..." Adamın itişlerinin şiddeti artıyor, zevk vücudunda patlarken kadının duyuları yerinden oynuyordu.

"Tanrım evet," diye bağırdı. "Seni piç kurusu. Ama yemin ederim, beni şımartmaya kalkarsan seni öldürürüm. Seni öldürürüm, Braden."

"Seni şımartmak mı?" Sesi şiddetli, muzaffer bir hırıltıya dönüşerek inledi. "Şımartmak için bu nasıl?"

Bu şımarıklık değildi. En ilkel haliyle baskınlıktı. Bu bir talepti. Cevap vermekten başka çaresi olmayan bir teslimiyet talebiydi.

"Şimdi bana söz ver." Onu uçurumun kenarında tuttu, uçmasına izin vermeyi reddetti, itişlerini derin ve ölçülü tuttu.

"Söz veriyorum, lanet olsun," diye bağırdı, çaresizlik içinde çırpınıyordu. "Şimdi yap şunu, lanet olası."

Bir elini onun altına uzattı, kalçalarının arasından kıvrıldı ve iki parmağını ağrıyan amının derinliklerine daldırırken, kıçının sıkı, kavrayıcı dokusunun içine sertçe ve derinlemesine itti.

Kapalı gözlerinin ardında yıldızlar patladı. Hayır, bu şımarıklık değildi. En ham haliyle şehvetti. Bu bir alma, bir vermeydi. Parmakları alttan amını sikerken siki kıçına giriyor, duyuları arasında zevk patlamaları yaşanırken onu daha da yukarı çekiyordu.

Orgazmı içini parçaladı. Gerçekliğın, endişelerin ve kaygıların ötesine, ışığın ve kendinden geçmenin dünyasına savrulurken, pistonlu ereksiyona sıkıca sarıldı, onu kavradı, sağdı.

Sadece Braden ve zevkten oluşan bir dünya. "İyi kız...

Çok ateşli ve tatlı."

Karnını okşayıp kulağına hınzırca fısıldayan adamın sert bedeninin altında titreyerek yavaşça yeryüzüne geri döndü.

"Seni öldüreceğim." Nefes nefese kalmıştı. "Dürüst ol, Braden. Sen öldün. Tekrar hareket edebildiğim anda."

Adamın geri çekildiğini hissettiğinde sertçe inledi. Onun da içinden geçtiğini bildiği orgazma rağmen hâlâ sertti. O lanet olası dikenin kıcını okşadığını hissetmişti ve orgazmı onu güçlendirirken onu çıldırtmıştı.

"O zaman fikrini değiştirene kadar hareket edemeyeceğinden emin olmam gerekecek." Sesi tembeldi, hiçbir şekilde tatmin olmamıştı ama tatmin olmuştu.

Bu düşünce karşısında homurdandı ve adamın banyoya doğru gözden kayboluşunu izlemek için arkasını döndü.

"Kendini bir bok sanıyorsun, değil mi?" diye seslendi diğer odaya. "Koca sert Breed istediğini aldı." Cinsel dürtülerine karşı bu kadar güçsüz olması onu kızdırıyordu.

Suyun akışını dinlerken tavana baktı, ona ne kadar kolay teslim olduğunu düşününce kaşları çatıldı. İstemediği sürece asla pes etmezdi. Sonunda onun kendisine verebileceği şeyi, henüz tadına bile bakmadığı özgürlüğü istediğinden daha çok istediğini fark etmek kafa karıştırıcıydı.

"Sen hiçbir şeyden vazgeçmedin, Megan." Başını yana salladı, bakışları banyo kapısına yaslanan adamın çıplak, güçlü formuna kilitlendi.

Çıplakken çok korkutucuydu. Giyinikken olduğundan bile daha fazla. Karşısında lanet bir güneş tanrısı gibi dururken altın rengi etinin altında sert kaslar dalgalanıyordu. Doğa nasıl olmuştu da onu odanın karşısında duran altın yaratıkla eşleştirecek kadar kötü bir hata yapmıştı?

Vahşi ve özgürdü. Gözlerinde, vücudunu tutuşunda, yüz ifadesinde bu vardı. Onda kısıtlanmış, evcilleştirilmiş hiçbir şey yoktu. Onun gibi değildi. Saklanmak, hayallerini gömmek için savaşıyordu.

"Bunu nasıl anladın?" Yataktan kalktı ve adamın kaşlarını çatan hareketine rağmen bornozunu çıplak vücudunun üzerinden sıyırdı.

"Çünkü seni vahşi seviyorum." Doğruldu, yavaşça ona doğru ilerledi, sikinin hâlâ sert olan uzunluğu ıslak bir şekilde parlıyordu. "Çünkü senden hiçbir şey almayacağım. Ne özgürlüğünü ne de seçimlerini. Ama güçlü ve zayıf yönlerini bileceğim. Bilmek zorundayım, aksi takdirde ortak olarak aramızda güven olamaz."

Ortaklar. Bu kelimeyi duyunca içi ürperdi. Hiçbir zaman gerçek bir ortağı olmamıştı, sadece neredeyse öldürülmesine neden olduğu çok yakın arkadaşları vardı.

Megan dişlerini sıktı, Akademi'deki son yılındaki eğitim görevini hatırladı. Tam bir felaketti; tek kurtuluşu, kimsenin ne kadar korkunç bir hata yaptığını fark etmemiş olmasıydı.

Failin ezici öfkesi ve nefreti onu dondurmuş, zihnini kilitlemiş, onun için kurdukları ağı geçerken zihnini acıyla doldurmuştu. Felaket neredeyse ölümcül olmuştu ve o zaman bunun bir daha asla olmayacağına yemin etmişti.

"Megan." Megan ondan uzaklaşırken ona aldırmandan bir adım daha yaklaştı, yüz ifadesi sessiz ve sakindi. Bu ifadeden nefret ederdi. Bu, adamın bir konuda kararını verdiği ve ya onunla aynı fikirde olacağı ya da olmayacağı anlamına geliyordu.

"Düşünmem gerek..." Adam onu duvara yasladığında derin ve sert bir nefes aldı, protesto etmek için ellerini adamın göğsüne bastırırken adamın vücudundan gelen sıcaklık onu sarıyor gibiydi.

En azından kendine bunun protesto olduğunu söylemeye çalıştı. Onu itecekti... sadece bir dakika içinde.

"Düşünmek sadece başınızı belaya sokar." Tekrar homurdandı. "Düşünmeye başladığında seni gördüm. Tuhaf fikirlere kapılıyorsun."

"Ne gibi?" Bu onu şaşırtmıştı. Fikirleri ona her zaman son derece mantıklı görünürdü.

"O kanyonda sikime bir Wounder nişan almak gibi." Bakışları eğlenceyle parlarken homurdandı. "Kötü kız, Megan. Kazara ateş etmiş olabilirsin."

Ona doğru bastırdı, elleri kışını kavrayıp onu o sert, sıcak ete yaklaştırmak için dizlerini eğdi. Cüppesi ayrıldı ve siki amının kaygan, ağrıyan etine doğru kayarken ona mükemmel bir erişim sağladı.

"Ne yaptığımı biliyordum." Nefes nefese kaldı, adamın sikinin başı iç dudaklarını ayırırken dizlerinin zayıfladığını .

Dudaklarının çenesini yumuşatmasına izin vermek için başını eğerken, "Elbette yaptın," diye mırıldandı.

"Belki de yapmadım." Dudaklarında alaycı bir gülümseme kıvrılırken başı duvara yaslandı. "Bir daha düşündüm de, belki de kovmalıydım... Tanrım... Braden!"

Amının kaygan derinliklerindeki sert ve şiddetli itiş, vücudunda hızla ilerleyen tepki titremeleri yarattı.

Adam kadının derinliklerine saplanmıştı, sikinin başı kadının içinde esnedikçe rahminin girişine hassas bir şekilde sürtünüyordu.

Zevk, acıyı baştan çıkarmaya başladığında sinir uçlarında elektrik farkındalığının yarışan zefirleri yandı ve nefesini kesen ve onu soluk soluğa bırakan bir his karışımı yarattı.

Bakışlarındaki alev alev yanan şehvet ve duygular beynine kazınırken elleri adamın kaslı boynunu sıkıca tuttu. Gözleri onunkilere kilitlenmişti ve kapatmasına izin vermiyordu. Onları kapatmak istemiyordu. Adam yavaşça hareket etmeye başlarken, ereksiyonunu sadece şişmiş başı kalana kadar ondan uzaklaştırırken, gözlerinin zengin altın derinliklerindeki zevk parıltısını izlemek istedi. Sonra kalçalarının sert bir sarsıntısıyla tekrar içine gömüldü.

Ateşli bir zevk. Bir sıcaklık ve akıl almaz bir yoğunluk kırbacı. Şişkin ereksiyonunun ağır darbeleri onu dolduruyor, aşırı dolduruyor. onu öyle erotik bir güçle geriyor ki, onu tembel, derin itişlerle becerirken sadece haykırabiliyor, yalvarıyor, daha fazlası için yalvarıyor. Dudakları onunla oynuyor, dili ağzına girip çıkıyor, Çiftleşme hormonunun tatlı tadı zevkini daha da artırıyordu.

İstemesini, ihtiyaç duymasını sağlayan şeyin hormon olmadığına karar verdi. Hormon coşkuyu daha fazla bir şeye dönüştürmüştü, hazzı daha canlı hale getirmiş, vücudunu rahatlatmış, çoğu kadını dehşete düşürecek bir şehvetin yoğunluğunu kabullenmesini sağlamıştı.

Ama bu Braden'dı. Onun Braden'ı.

Dudakları onun dilini yakaladı ve üzerine çekti. Adamın kalçaları daha hızlı hareket etmeye başladığında kadın kendi kalçalarını onun etrafına sardı, adamın siki duyularını yok eden çekiç darbeleriyle ona güç veriyordu.

Vahşi. Özgür. Uçuyordu.

Ortaya çıkan patlama rahmini yırttı, amını spazm etti ve onu çığlık çığlığa orgazma gönderdi. Kaslarının adamın ereksiyonuna kenetlendiğini hissetti, onun sert, hayvani hırıltısını duydu ve sikinden uzanan dikenin ani, sıcak etkisini hissetti.

Kadının içinde kilitlendi, onu yerinde tuttu ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir dizi patlamaya yol açtı. İçine sokulduğu ultra hassas bölgeyi okşadı ve okşadı.

Braden'ın başı boynuna doğru inerken sert, titreşimli titremeler onu yırttı. Dişleri ısırıyor, dili orada bıraktığı küçük yarayı okşuyordu. Elleri kadının kıkırda esneyip dururken, siki de sonunda kadının içinde esnedi,

Merhametle, neredeyse acı veren zevk hafiflemeye başladı ve kadın onun kollarına yığıldı.

Megan o sırada Braden'ın hareket ettiğinin ancak farkındaydı, ta ki ereksiyonunun hassas vajinasından yavaşça çıkışını ve bir saniye sonra sırtındaki yatağın rahatlatıcı yastığını hissedene kadar.

"Beladan uzak dur," diye mırıldandı başını yastığa gömüp yorgunluğun sonunda onu ele geçirmesine izin verirken. "Kıçını kurtaramayacak kadar yorgunum."

Braden uykunun onu kendisinden çalmasını sessizce izledi ve aralarında dönen kaotik duyguları yatıştırdı. Zihni sonunda tüm düşünce süreçlerini kapatmıştı.

Kovalamaca, enkaz, seks. Adrenalin dolu aktivitelerin birleşimi sonunda içine çökmüştü.

Onun içinde parçalanırken.

Onun yanına uzandı, çarşafı üzerlerine çekerek onu yatak odasının soğüğundan korudu ve kendi gözlerini de kapattı. Evi koruyan Irklar bu gece için onları güvende tutacaktı. O uyandığında ayrılacaklar, burada, bu çölde yürüttüğü savaştan çok daha önemli bir savaş için denizaşırı ülkelere gideceklerdi. O, inatçı eşi Sığınak'ın güvenliğini reddeden bir Irk'tı.

Dışarıda cehennemden çıkmak için çaresizce bir araca ihtiyaç duyan daha pek çok kişi vardı. Kedigiller topluluğunun çabalarını oraya yoğunlaştırmaktan başka seçeneği yoktu. Onlardan çok azı kalmıştı.

Elinin, kadının ipeksi saçlarının uzun tellerini yumuşatmasına izin verdi. Saçın verdiği hissin, vücudunu sarmasının, onu duyusal küçük zevk dalgalarıyla okşamasının anısının tadını çıkarıyordu.

O, hayatında bulmayı hiç beklemediği bir hazineydi. Şimdi onu korumak en büyük savaşı haline gelebilirdi. Çünkü onlara doğru yaklaşan her kimse ya da her neyse, ikisini de canlı bırakmaya niyeti olmadığını biliyordu.

Sadece tecrübesi ve eğitiminin onları bu durumdan kurtarabilmesi için dua edebilirdi.

On Sekizinci Bölüm

Bu bir rüyaydı; bunun bir rüya olduğunu biliyordu. Megan Akademi'deki eğitim odasının ortasında durmuş, kaslarını güçlendirmek ve sıkılaştırmak için tasarlanmış yorucu egzersizler dizisinden geçtikten sonra nefes almak için savaşıırken göğüsleri kabarıyordu.

Yorulmuştu. Gündüzleri Akademi'de aldığı yorucu dersler, geceleri yaptığı rutin işlerle birleşince onu iyice yormuştu. Sınıf arkadaşlarını dolduran duyguların, umutların, hayallerin ve nefretin gücünü acı verici bir şekilde tüketmesi onu geceleri eğitim merkezine sürüklemişti. Orada, zihninin ne hissettiğini umursamadığı noktaya kadar kendini tüketmeye çalıştı.

Yine de bir şeyleri kapatamıyor gibiydi. Yorgunluk onu canlı canlı yiyor, beynini bulanıklaştırıyor, bireysel düşünce kalıplarını ayırmasını veya ayırt etmesini imkansız hale getiriyordu.

İçinden bir acı iniltisi yükseldi. Kendi acısı değil, bir başkasının acısı, kör edici ve ruhunun derinliklerinde. Teselli edilemez bir keder ve öfke dalgası onu dizlerinin üzerine çöktürdü ve nefes nefese bıraktı:

Kolluk Kuvvetleri Akademisi'ni dolduran duyguların onu etkisiz hale getirmesi ilk kez olmuyordu. Acemiler gençti, bazıları diğerlerinden daha vahşiydi. Ve gecenin bu geç saatinde onların sapkın rüyaları ve kâbusları ona ulaşıyor ve hassas beynine işkence ediyordu.

Yine de bu daha kötüydü. Belki de yorgunluk ve kendi korkularının karışımı buna neden olmuştu. Ya da ailesine, kendisine miras kalan yeteneklere karşı kalkanlarının gelişmekte olduğuna dair güvence verirken, her adımına musallat olan laneti üstlerinden saklamaya çalışmanın stresi. Hangisi olursa olsun, şimdi acının içinde sıkışıp kalmış, kontrol için savaşıyordu.

Yorgun bir şekilde kendini ayağa sürükledi, kafasına hücum eden öfkenin altında sallanıyordu. Bastırılmış dehşeti hissetmek acı vericiydi. Sessiz çığlıkların feryadı, kâbusu zapt etme kararlılığı.

Kaçış... Bu kelime zihninde fısıldadı.

Özgürlük... Bu bir kelime değil, bir yakarış, ruhunu derinden sarsan bir açlıktı.

Bir eliyle başını tutarak, eğitim odasından çıkan kapalı çift kapıya doğru tökezledi. Göz kapaklarının arkasında parlak ışık parçaları patlarken görüşü bulanık ve odaksızdı. Başını sallayarak metal kolu kavradı ve boğazında oluşan iniltiyle savaşıırken ağır paneli itti.

Özgürlük. . . Çılgılık kafasının içinde yankılanırken midesi acıyla sıkıştı. Tanrım, hiç böyle bir acı tatmış mıydı? Kendini koridora doğru zorladıkça bu acı, zihnini kırbaçlayarak ve güçlenerek, yasaklanmadan yükseldi.

"Oha! Megan. Tatlım. Sen misin?"

Megan geri çekildi, bakışlarını düşman olduğunu bildiği şeye odaklamak için savaşıırken kaçma çaresizliğiyle neredeyse düşüyordu. Hayır, başka bir düşman. Başını iki yana salladı, kendisini kafasını karıştıran izlenimlerden ayırmak için savaşıyordu

Ama karşısında düşman yoktu. Babasının en yakın arkadaşı, eski Kongre üyesi Mac Cooley kaşlarını çatmış ona bakıyordu. Soluk mavi gözleri şefkat ve endişeyle doluydu. Başını salladı, temizlemek için mücadele etti, onun dokunuşunda hissettiği kötülük yüzünden kafası karışmıştı.

"Bay Cooley." Boğazını temizledi, normallik görüntüsü için mücadele etti "Özür dilerim. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Acının giderek güçlendiğini hissedebiliyordu. Neden olduğu ıstırap kafasını yırtıyor, onu parçalara ayırıyordu.

"Çok solgunsun, Megan. Sana doktor odasına kadar yardım edeyim." Ona bir kez daha dokunmak için hareket etti.

"Hayır." Başını sertçe salladı. "İyi olacağım, gerçekten."

Derin bir nefes aldı ve onun soluk mavi gözlerine bakarken yüzüne bir gülümseme yaptırdı.

Buz. Onlar soğuk, acı, donmuş kötülük parçacıklarıydı.

Gözlerini kırptırdı ve kayboldu. Sadece endişe, sadece merhamet gördü.

"Kongre Üyesi Cooley? Helikopteriniz bekliyor." Başını çevirdi.

Yanında dört kişi daha vardı. Genç insanlar. Yoksa yaşlı mıydılar? Kesinlikle korumalardı: görünüşlerini biliyordu. Konuşan kişinin gözlerinin içine baktı, sessiz yüz hatları ve ölü gözleri olan hoş bir genç adamdı.

Öfke midesini kemiriyor, içinde kaynıyor, içinden fışkırmakla tehdit ediyordu, o kadar mide bulandırıcı, o kadar acı vericiydi ki. Bu onun öfkesi miydi? Yoksa başkasının mı? Nerede

nereden geliyordu? Duygunun kaynağını saptamaya çalışırken bakışları beşinin her birine değdi.

Ama kökeni yoktu. Her zaman olduğu gibi, kendisine uzanan yolu takip edemiyordu; sadece acıyı biliyordu.

"Bir dakika." Mac'in sesi sertleşti mi? İçinde misilleme vaadini duydu mu? Duymuş olamazdı. Mac tanıdığı en nazik insanlardan biriydi.

"Ben iyiyim Bay Cooley." Üzerini kaplayan soğuk tere ve içini yakan buz gibi bakışlara rağmen doğruldu.

"Erken bitirmeye çalışıyordum. Sanırım bu gece çok zorladım."

"olduğunu söyleyebilirim." Sesi onaylamama ile doluydu. "Yarın babanı arayacağım ve seni kontrol etmesini isteyeceğim..."

"Hayır." Sesindeki korkuyla irkildi. Ailesi sadece endişelenecek ve ortaya çıkan yeteneklerin gücüyle başa çıkma yeteneği konusunda yalan söylediğini anlayacaktı. "Söz veriyorum ben iyiyim. Babam sadece endişelenecek. O ve annem nasıldır bilirsin. Sabah doktoru göreceğim, söz veriyorum." O noktada her şeye söz verebilirdi.

"Pekala." Sonunda teslimiyet içinde içini çekti. "Ama doktoru arayacağımdan emin olabilirsiniz. Onu kontrol ettiğinden emin ol."

Minnetle başını salladı. "Söz veriyorum." Mac'e alaycı bir gülümseme verirken uzun, derin bir nefes aldı. "Sadece çok yorgunum. Şimdi odama gideceğim."

"Elbette." Başını salladı, gözleri onu sıcak bir şekilde izliyordu. "Daha fazla sorun yaşamadığından emin olmak için seni koridorda izleyeceğim. Dikkatli ol, Megan."

Uzaklaşmak için dönmeden önce başını salladı.

Beni hatırla. . Kafasından geçen talep karşısında neredeyse duracaktı. Bir başkasının düşüncesi, hissettiğinden bile emin olmadığı bir anlık talep.

Dudağını ısırdı, yakında geçeceğinden emindi. Hüznün, kederin gitmeden önce kalan son hissi çoktan dağılmaya başlamıştı.

Koridoru döndüğünde şok içinde durdu.

Hayatındaki küçük bir olayın hiçbir şey ifade etmediğinden emindi. Zamanda bir an. Bir tesadüf. Ta ki rüya değişene ve başını kaldırıp deredeki kurşunlanmış cipi ve direksiyondaki genç adamı görene kadar. O anda bilgisayardaki resimler gözünün önünden geçti.

Mark ve Aimee. Senatör Cooley ile gördüğü çift.

"Megan, lanet olsun, uyan dedim."

Megan bir solukla uyandı, yatak odasının ortasında çıplak bir şekilde durduğunu fark edince Braden'ın pençesinde titredi, şok içinde ona bakarken soğuktan titriyordu.

Sanki oksijen açlığı çekiyormuş gibi sert, büyük, yutkunarak nefes aldı. Baş omuzlarının üzerinde sallanıyordu.

"Dur." Ellerini kaldırmaya çalıştı, göğsü yerine karnına bastırdı, titreme durdu ve şok içinde ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Ne halt ediyordun sen?" Ona sertçe hırladı. "Yataktan kalkıp eğitim ve yorgunluk hakkında mırıldanıyorsun ama sanki biri nefesini çalıyormuş gibi sarsılmaya başlıyorsun. Yere düşmeden önce seni zar zor yakaladım."

Hatırlamaya çalışarak başını salladı. Rüyayı hatırlamak zorundaydı. Adam onu yatağa sürüklerken ve yorganı titreyen bedenine sararken dudağını ısırıldı.

"Rüyada ne görüyordun Megan?"

Rüyalar. Hayır, rüya değil, bir anı. Zihninde birbirinden kopuk görüntüler dönerken kaşlarını çatı.

"Bilmiyorum." Başını salladı, görüntüler katılaşmaya çalışırken elini alnına götürdü. Yüzler. Kapalı. Gözler. Ölü gözler. Umuttan yoksun. Özgürlüksüz.

Beni hatırla.

Ses kafasının içinde yankılanırken irkildi. Bu his, bir hayvanın acısı, genç bir kadının çılgılığıydı.

Gözlerini Braden'a doğru kaldırdı, önünde eğilen Braden'ın bakışlarındaki endişeyi gördü, şok içinde gözlerini kırıştıtırırken elleri kollarını ovuşturuyordu.

"Onları gördüm." Kadın dehşet içinde ona baktı. "Aman Tanrım, Braden. Onları gördüm." Tökezleyerek ayağa kalktı, battaniyeye takılıp ona doğru düşerken ellerini savuşturdu.

"Megan, sakın ." Sert emri, sesinin kırbaç etkisi onu sakinleştirmişti ama zihni hâlâ kaos içindeydi.

"Bırakın beni." Başını şiddetle salladı. "Giyinmek zorundayım. O resimleri tekrar görmeliyim. Bana daha önce gösterdiklerini."

"Mark ve Aimee?" Ses tonu şimdi daha keskindi.

Sarsılarak başını salladı, rüyayı toparlamaya çalışırken zihni hızla çalışıyordu. Çoğu hâlâ bulanıktı ama yüzleri hatırlıyordu.

"Dört tane vardı. Diğer ikisi nerede?" Sandalyeye doğru ilerleyip yumuşak, uzun pazen elbisesini çekiştirirken ondan uzaklaştı.

"Dört kişi mi vardı?" O da giyiniyordu. "Dört ne?"

"İrklar." Parmaklarını karışmış saçlarının arasından geçirdi. "Rüya görüyordum ama rüya değildi. Çok bulanık..." Sesi, içinden yükselen çaresizlikle kalınlaşmıştı ve bu sesle irkilmesine neden oldu.

"Buraya gel." Onu çevirdi ve tamamen giyinik olduğunu fark ettiğinde onu nazıkçe sandalyeye doğru itti. "Çoraplarını giy, yerler soğuk. Burayı dondurucu gibi tutuyorsun."

Adam ayaklarına bir çift çorap geçirirken kaşlarını çattı. Donmuş hissediyordu ama klimadan değil.

"Dur, Braden." Braden'daki bu ani yoğunluk başını ağrıtıyordu. Yoksa rüyadan mı kaynaklanıyordu? "Havayı kısmayı unuttum ama geceleri soğuk severim. Hepsi bu kadar. Ölen Breed'lerin fotoğraflarını tekrar görmeliyim."

Şimdi onların yüzlerini hatırlıyordu. Yüksek elmacık kemikleri, egzotik gözler. Ölü bakışlar. Bu anı karşısında sıkıca yutkundu.

"Gözleri ölüydü, ama içlerinde bir şey öfkeliydi, o kadar derin bir şey ki, bunu deneyimlediğinde neredeyse onu kıracaktı.

"Biliyorlardı..." dedi sonra. "Mark ve Aimee, ben koridorda tökezlediğimde Akademi'deydiler. Biriyle birlikteydiler..." Kim olduğunu hatırlamak için mücadele etti. "Onları hissedebildiğimi biliyorlardı. Ayrılmak için döndüğümde, kafamın içindeydi. Ben asla düşünceleri duymam. Ama kafamın içinde duydum, biri bana onları hatırlamamı söylüyordu."

Hızla doğruldu, elini tutarak sandalyeden kalkmasına yardım etti ve onu yatak odasından çıkardı.

"Bana rüyayı anlat," diye sordu koridorda ilerlemeye başladıklarında. Adamın kolu kadının sırtına dolandı ve artık gayet iyi hareket ediyor olmasına rağmen onu sabitledi.

"Sana söyledim, bulanık." Sesindeki sertliği, hissettiği gerçek öfkeden çok rüyanın kalıntısı olan içgüdüsel öfkeyi bastırmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Ama Mark'ı hatırladım. Konuştu; birine bir uçuşu hatırlatıyordu. Ona kızgın olan birine. üç kişi daha vardı. Onunla birlikte öldürülen kız ve başka bir çift."

"Dört Cins mi?" Merdivenlerden aşağı inerlerken ona baktı.

"İki erkek, iki kadın." Başını salladı. "Yüzlerini hatırlıyorum. Birinin acısını hatırlıyorum. Korkunçtu. Hiçbir anlam ifade etmeyen bir öfke ve keder karışımı. Hiçbiri mantıklı değildi. Başka bir şey olduğunu düşündüm çünkü onlar yaklaştıkça acı azalmaya başladı. Sadece yorgun ve zayıf olduğumu ve Akademi'nin acemilerinin düşünce ve hayallerinin bu yüzden daha güçlü olduğunu düşündüm. Yorgun olduğumda böyle olur."

Mutfağa girdiklerinde, "Onu aldığınızın farkında olmalılar," dedi . "Kahve yapmayı sen halledebilir misin? Ben dizüstü bilgisayarı açıp Jonas'ı arayacağım. Kiminle birlikte olduklarını hatırlayana kadar seni derhal Sığınak'a götürmeliyiz. Daha fazla risk alamayız."

Kedigillerin yerleşkesini düşününce dişlerini sıktı ama kahve cezvesine doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi. Belki de haklıydı. O Irklarla kimin birlikte olduğunu hatırlayamıyordu ama o anının yakında geri geleceğini biliyordu. Onu hissedebiliyordu, ulaşamayacağı bir yerdeydi ama yaklaşıyordu.

Onlarla kimi görmüştü? O gece orada kimlerin olduğunu hatırlamak için mücadele ederken dişlerini sıktı. Ona dokunan kötülüğü, ahlaksızlığın, sapkın şehvetlerin izlenimini hatırladı.

Kahveyi hazırlarken Braden'ın telefonda konuştuğunu duydu, sesi alçak ve kontrollüydü.

Rüyanın vücudunda yarattığı şoka rağmen, adamın konuşmasını dinlerken vücudunda bir sıcaklık kıvrımının dolaştığını hissetti. Ona karşı verdiği bu tepki rahatsız ediciydi. Nerede olurlarsa olsunlar ya da ne yaparlarsa yapsınlar onu istiyordu. Umutsuz bir güvenlik yarışının ortasında ya da kibri yüzünden onunla kavga ederken, hiç fark etmiyordu. Hormonun içinde titreşen uyarılmayı arttırdığını bilse de, onu her halükarda isteyeceğini de biliyordu.

Onu yine de severdi.

Bu düşünce karşısında sustu. Onu sevdiğini itiraf etmek istememişti. Kibirliydi, gururluydu; zaman zaman hayattan daha büyüktü ve aldatıcı tembelliği ve kuru mizahıyla onu çıldırtıyordu. Ama onun üzerinde büyüyordu. Kahretsin, onun üzerinde, etrafında ve içinde çoktan büyümüştü. Onsuz bir hayat düşünemiyordu.

"Jonas'ın buraya gelmesi daha sonra olacak. Lanet olası jet İsrail'de birkaç eski Orta Doğu Laboratuvarı hakkında bilgi topluyor. Onu geri çağırmalı ve sonra yola çıkmalı."

"Sadece bu mu?" Bu haber karşısında midesinin derinliklerinde hissettiği hastalıklı duygudan nefret ediyordu.

"Beklemede olan tek kişi," dedi kabaca. "Diğerleri görevde ve daha uzaktalar. Geri çağrılmazlar. Ayrıca, yola çıkmadan önce Sığınak'a dönmesini beklemek bile Jonas için daha hızlı olacaktır."

"Tahmini varış süreleri nedir?" Kahvenin cezveye damlamaya başlamasını izledi. "Neredeyse gece yarısı." Hırladı. "Ama öte yandan, sen uyudun. Günün çoğunu uzakta geçirdi. O gelene kadar evin dışında üç ekibimiz ve bol miktarda korumamız var. Fotoğrafları inceleyeceğiz, ihtiyacımız olan bilgileri alacağız ve jet gelene kadar hazır olacağız. Sorun değil."

Sorun değil.

Elini karnına bastırarak içinde yükselen içgüdüsel korkuyu yatıştırmayı umdu. Bazen bunun hiçbir anlamı yoktu. Kesinlikle hiçbir şey. Diğer zamanlar... Diğer zamanları düşünemiyordu. Onları düşünemezdi. Şu anda soğukkanlılığını kaybetmeyi göze alamazdı. Bu kadar yaklaşmışken olmazdı. Cevapların kafasının içinde hareket ettiğini hissederken olmazdı.

Elini saçlarına götürdü, parmakları saçlarında kenetlenirken anıyı ilerletmek, neler olduğunu ve nedenini anlamak için mücadele etti.

Babasını aramamak için yumruklarını sıktı.

Onun için gelecekti. Amcasını rezervasyondan çağırarak ve onu güvende, rahat hissettirecek bir ağ atacaktı.

Bu düşünce karşısında neredeyse başını sallayacaktı. Babasını bu işe karıştıramazdı. Midesinin çukurundaki his ne kadar mide bulandırıcı olursa olsun, ailesini bu işe bulaştıramazdı.

Onlardan birinin bile ölümüne sebep olduysa Tanrı yardımcısı olsun. Kendisiyle yaşayamazdı. Bu vicdanının kaldırabileceğinden çok daha fazlası olurdu. Ayrıca, savunmasız olmadığını kendine hatırlattı. Braden ve ekipleri buradaydı. İyi eğitilmişlerdi, çok iyi eğitilmişlerdi. Saldırmaya çalışabilecek herkese karşı kesinlikle zorlu bir güç olacaklardı.

Tekrar.

Kahvenin yavaşça cezveye dökülmesini izledi, hatıranın etrafında dönen sislerle savaşırken kaşları çatıldı, olayı neden unuttuğunu anlamak için savaştı.

Çünkü bu ilk değildi, diye kendi kendine cevap verdi. Bu, duyguların ve hislerin açık bir neden olmaksızın ona saldırdığı ilk sefer değildi. Sırasında

Akademi'deki o günlerde, pek çok farklı insan ve kişilikle dolu bir alana hapsolmuşken, sık sık böyle krizler geçirmişti.

Parmaklarını huzursuzca saçlarının arasından geçirerek kahve makinesinden döndü ve gölgelikli pencereye doğru yürüdü. Bir çıtayı kaldırdı ve o gece grdėđ Irkların birinden, hatta belki de hepsinden dökülen duyguları hatırlarken kasvetli bir şekilde dışarı baktı.

Keder korkunçtu ve kadınsı bir doğası vardı. Bunu rüyasından hatırlıyordu. Uzaklara baktı, evinin ötesinde yükselen alçak dağların sırtına odaklandı.

Akşamın erken saatleriydi. O kadar uzun süre uyuduğuna şaşırmıştı. Güneş, karanlık gökyüzünün karanın üzerinde birleşmesine izin vermeden önce ufuk boyunca yavaşça ilerlemeye başlamıştı bile.

Gözlerini kapattı ve kapattığında, bir yüz içsel görüşünün önünde dalgalandı. Tanıdık, şefkatli bir gülümseme. Soluk mavi gözler kahkahayla doldu... buzla. Dehşet damarlarını titretmeye başladığında kalp atışları hızlandı.

Bu o olamaz, dedi kendi kendine şiddetle. Yanılıyor olmalıydı.

"Megan, gel otur ve biraz kahve i."

Braden'ın sesi alçak ve yatıştırıcıydı. "Sakinleş ve sonra resimlerin üzerinden tekrar geçelim."

Kadın şaşkınlıkla ona döndü. "Ben sakinim."

"yle misin?" Bakışları ciddiyeyle onunkilerle buluştu. "Zihninin fkelenideğini hissedebiliyorum bebeğim. Cevapları bu şekilde bulamazsın. Bilgiyi süzgeçten geçirmeyi öğrenmelisin. nemli olana ulaşmak için önemsiz nasıl bir kenara bırakacağını."

Kollarını göğüslerinin altında kavuştururken çıtayı bıraktı ve tamamen ona döndü.

"Bizi izliyorlardı." Bunu biliyordu; midesinin bulandığını hissedebiliyordu.

O biliyordu. Bunu onun gözlerinde gördü. şanslıydı ki yalan söylemeye çalışmadı.

o.

"Garip zamanlarda." Başını salladı. "Yanımda getirdiğim ekiplerden ikisi onları arıyorlar. Jonas gelene kadar tam gözetim için onları evin yakınına geri çağırdım. İşimizi şansa bırakmayacağız."

"Korkmuyorum," diye güvence verdi ona. "Ama onları hissedebiliyorum. şimdi izliyorlar."

Onların duygularını hissedemiyordu, sadece izlendiğini, hedef alındığını hissediyordu.

"Adamlarım da onları bekliyor." Kapının yanında durduğu yerden kalktı, volta atarak cezveye gitti ve dolaptan iki fincan çıkardı. "Yemek yememiz gerek. Bu gece ve o resimlerin üzerinden geçmeden önce en iyi halinde olmanı istiyorum. Sisteminiz açken daha yavaş hareket eder."

Kelimeler çok evcildi. Mutfağında dolaşan adam öyle değildi. Omuzlarının gergin hatlarını, vücudunun hazırlığını görebiliyordu. Adam tetikteydi.

Ona kahve doldurup masaya koydu ve tezgâha dönmeden önce oturması için el salladı. Megan onu izleyip koyu renkli sıvıyı yudumlarken, adam yumurta, sosis ve kızarmış ekmekten oluşan hızlı bir yemek hazırladı. Megan dengesini bulmak için savaşıırken yemek sessiz bir olaydı. Tekrar.

Tehlikeyle başa çıkabilirdi. Bir gün önceki kovalamaca, ölüm ihtimaline rağmen heyecan vericiydi. Kendisinden daha iri ve sert olanlarla zekâsını yarıştırmak ve kazanan taraf olmak özlemini çektiği bir şeydi. Ama bu rüya onu şimdiye kadar hiçbir şeyin yapamadığı kadar sarsmıştı. Tanıdığı birinin böylesine acımasızca öldürebileceği bilgisi onu paramparça ediyordu.

"Giyinmem gerek." Tabağını geri itti, adamın kendisi için hazırladığı büyük porsiyonu neredeyse bitirdiğinden memnundu.

"Git hadi. Hazır başlamışken duş da al." Kapıya doğru başıyla işaret etti. "Birkaç yeri daha arayacağım ve aşağıya döndüğünde resimleri gözden geçireceğiz."

"Beni korumaya çalışıyorsun." Ayağa kalkarken yorgun bir şekilde içini çekti ve adam ona doğru gelirken ona baktı

onu. Adam elini uzatıp parmaklarıyla yanağını okşarken yüz ifadesini dikkatle izledi.

"Farklı türde bir koruma," diye nazıkçe güvence verdi ona, sesi duygusallıkla gürlüyordu. "Kafa karışıklığını hissedebiliyorum; hatta görebiliyorum. Ve senin acın. Bu..." Bakışları biraz da kendi kafa karışıklığıyla titredi. "Bu beni etkiliyor, Megan. Gözlerine musallat olduğunu gördüğüm şeyi zapt etmek için adam öldürürdüm. Bu kalbimi kırıyor."

Onun kalbini kırıyordu. Sesindeki duygu ve içtenlik karşısında boğazı düğümlendi. Onları birbirlerine bağlayan bağlar sadece derinleşiyordu. Sıklaşıyor. Ve her zaman yaptığı gibi kaçmak yerine

Geçmişte, onun kollarında dinlenmekten başka bir şey istemedi. Kaderin onu kendisinden koparmasına fırsat vermeden önce, sadece bir kez daha.

Bu düşünce onu dehşete düşürdü.

Konuşmadan başını salladı ve kaçtı. Sessizliğe ihtiyacı vardı. Yalnız ve izlenmemiş hissetmeye ihtiyacı vardı. Duş alması gerekiyordu, çünkü orada durduğu anda, dışı Cins Aimee'den gelen kederin neden bu kadar güçlü olduğunu nihayet anlamıştı. Ve bu onu ruhunun derinliklerine kadar hasta etti, çünkü hafızasında canlanan yüz konusunda yanılmadığından çok korkuyordu.

Mac Cooley. Babasının en iyi arkadaşı. Ve Aimee'nin tecavüzcüsü ve büyük ihtimalle ölüm sebebi.

On Dokuzuncu Bölüm

Onun ağladığını hissedebiliyordu.

Braden mutfak tezgâhının başında durmuş, kollarını kenara dayamış, göğsündeki sıkışma hissiyle savaşıırken başını öne eğmişti.

Onun kalbini kırıyordu ve bunun farkında bile değildi.

Bunun olabileceğini hayal bile etmemişti ama onun acısını hissedebiliyordu. Ondan kaçmasına izin verecek kadar güçlü hiçbir engel, hiçbir kalkan yoktu. Tıpkı bir gün önceki kovalamaca sırasında onun sevincini, zaferini hissettiği gibi, şimdi de kederini hissediyordu,

Başkalarının duygularını içine almasına asla izin vermemişti. Yavrularının gözlerinin önünde öldürüldüğü ve ahlaksızlığın olağandışı olmaktan ziyade norm olduğu bir dünyada hayatta kalmak için ayrı kalmak, bu parçasını engellemek zorunluydu.

Ama eşinden kaçamadı.

Gördüğü rüya her neyse, zihninde öyle bir şok etkisi yaratmıştı ki, onu atlatmak artık tüm gücünü alıyordu.

Onun kendisinden kaçma ihtiyacını, sessizlik ihtiyacını hissetmiş ve buna izin vermişti. Bu onun için yeterince zor olmuştu, ama şimdi gerçek çok yakındı. Dengesi bozulmuştu, kendisine gösterilen gerçekleri kabul etmek istemiyordu.

Bir Empat'ın rüyaları nadiren güzel olurdu. Bir insanın düşüncelerinin ve korkularının en karanlık kısımlarını engellemek için ne kadar uğraşılsa uğraşılsın, bu asla tam olarak işe yaramazdı. En azından bir insan Empat için. Irkların doğuştan sahip oldukları doğal kalkanlar, hayvan DNA'ları sayesinde, onlar için kuralları biraz değiştiriyordu. Megan'da bu doğal engellerden hiçbiri yoktu. Yine de duyuları giderek güçleniyordu.

Pencerenin ötesine bakarken evi izleyen gözlerin farkına varmıştı, oysa daha önce onlardan bereket versin ki habersizdi. Ve Braden bu cehalete izin vermişti, sürekli tetikte olmaktansa rahat olmanın ona daha iyi hizmet edeceğinden emindi.

Ona gitmemek için mücadele ederken yüzünü sıkıca buruşturdu. Bu boşa giden bir savaştı ve o da bunu biliyordu. Onu rahatlatmaya çalışmaktan, nefes almaktan kendini alıkoyamadığı kadar alıkoyamıyordu.

Yanındaki tutucudan cep telefonunu çıkardı ve hızlıca dışarıdaki ekip liderine giden güvenli hattı tuşladı.

"Tarık." Hattan gelen ses şaşırtıcıydı. "Kıçın Fayetteville'e dönmüş olmalı." Braden gülümsedi. "Arkadaşını sıcak tutuyorsun. Oynadığını biliyor mu?"

Tarık güldü. Kahkaha, eşini bulana kadar diğer adamdan nadiren duyduğu bir şeydi.

"Kardeşler oradaki güvenlik güçleriyle koordinasyon halindeyken, Callan'ın ve Taber'in eşlerini ziyaret eden Sanctuary'deki ailesiyle birlikte güvende ve sağlıklı." "

"Başka bir deyişle, hayır," diye karşılık verdi Braden. "Öğrendiğinde senin derini yüzecek."

"Jonas bu gece geldiğinde seninle birlikte geri döneceğiz. Beni affedecektir." Sesi, kadını tarafından çok sevilen bir adamın güvenini taşıyordu.

"Umarım." Braden homurdandı. "Bir sonraki kadar evi sıkı bir şekilde koruyun. Gözcüler harekete geçerse, mümkünse beş dakikalık bir avantaja ihtiyacımız olacak."

"O zaman geri çekilip yukarıda mevzileneceğiz." Breed komutanı kolayca yerine kayarken Tarek'in sesi sertleşti.

"Akşama kadar hazır olun. Yaklaştıkça içimde kötü bir his var."

Evet, o da öyle. O kadar ki Jonas'ın helikopter gelene kadar yerinde kalması yönündeki emrine itaatsizlik etmek üzereydi.

"Akşama kadar gerekirse harekete geçmek için tamamen hazır olacağız."

Sonunda iç çekti. Kasaba kötü bir fikirdi. Masumları çapraz ateşin içine çekmek makul bir çözüm değildi.

Bağlantıyı kesti, telefonu tekrar yuvasına yerleştirdi ve merdivenlerden yukarı çıktı. Her adım onu eşinden yayıldığını hissettiği zihinsel acıya daha da yaklaştırıyordu.

Arkadaşı.

Tanrı ona o kadar değerli, o kadar saf bir şey armağan etmişti ki, onun kırıldığını görmekten dehşete düşmüştü. Megan'ın ailesinin neden onun etrafında toplandığını, onu korumak, dünyanın kötülüğünün ona dokunmasını engellemek için savaştığını şimdi anlıyordu.

Baharın, umudun nefesi gibiydi. Hayatına, kalbine üflemiş ve ona karşı kendini savunmak için sahip olduğu her türlü şansı çalmıştı.

Daha önce bir zayıflığı olduğunu hiç düşünmemişti; şimdi olduğunu biliyordu. İhtiyaç duyduğu gücü kendi dışında bulabileceğine hiç inanmamıştı. Şimdi yanıldığını biliyordu. Megan onun zayıflığıydı ama aynı zamanda gücüydü de.

Yatak odasının kapısını iterek açtı ve banyoya gitmeden önce sessizce soyundu. Kapı kilitli değildi ve elinin altında kolayca açıldı. Akan duşun sesi hıçkırıklarını bastırmalıydı. Klorlu suyun kokusu gözyaşlarının tuzlu kokusunu örtmeliydi. Ama öyle olmadı.

Küvete doğru adım attı, duş perdesini yavaşça geri çekti ve ona baktı. Onun orada olduğunu biliyordu.

Soğukkanlılığını korumak, gözyaşlarını ve acısını dizginlemek için mücadele ediyordu.

"Özür dilerim." Sesi boğuktu, gördüğü güçten dolayı sevimliydi. "Ne için?" diye fısıldadı adam suyu kapatıp onu kendine çekerken.

Duvardaki askılıktan bir havlu aldı ve onun küvetten çıkmasına yardım etti. "Hissettiğin için mi? Yoksa başkaları ağlayamazken ağlayacak kadar güçlü olduğun için mi?"

Hiç ağlamamıştı.

Kız da ona baktı. Gözlerinin mavisi, ona hatırlattıkları okyanuslar kadar derin, esmer teninin içinden ona bakıyordu. Saçlarının ıslak ipeği sırtından aşağı sarkıyor, neredeyse kalçalarına değiyordu. Onu yavaşça kurulamaya başladı. Gece yarısı saçlarını başka bir havluya sardıktan sonra vücudundaki nemi kurutmaya çalıştı.

Enfes bir kadındı. Vücudu doğa tarafından şekillendirilmişti, ipeksi etinin altında pürüzsüz kadın kasları vardı. Dayanıklı.

Bir erkeğin ellerini doldurmak için mükemmel büyüklükteki dolgun göğüsleri olması gerektiği yerde kıvrılıyordu. Ellerinin kolayca kavrayarak onu iten bedeninin altında yerinde tuttuğu kalçaları. Karnı, hafif yuvarlak, pürüzsüz ve kendine has bir hayatla parlıyordu.

Kendi sert ve sert eti ile onun yumuşak ve parlak ipeği arasındaki farka hayret ederken avucunu onun üzerinde düzleştirdi.

Bir gün çocuğunun orada dinlenebileceğini düşündü. Bilim adamlarının gebe kalmaya zorlamak için defalarca girişimde bulunmalarına rağmen, bunu daha kabul gören yollarla başarmayı asla başaramamışlardı. Cins bir dişi çiftleşmeden gebe kalamazdı.

Cins bir erkek, Çiftleşme olmadan üremeye uygun sperm geliştiremezdi. Ve Çiftleşme, o piç bilim adamlarının bir şeyi gerektiriyordu: bir bağ. Bir bütünün iki yarısının bir araya gelmesi. Çiftleşme

İrklar, normal bir insanın asla emin olamayacağı bir şekilde doğa tarafından kutsanmıştı - tek bir erkek ya da kadının onlar için ve sadece onlar için olduğu güvencesi. Sonra doğa kimsenin beklemediği bir koz oynadı. Sadece Çiftleşme yoluyla gebe kalma gerçekleşebilirdi.

Braden onun parmaklarını saçlarında hissederken gözlerini kapattı, saç tellerini , kafa derisini okşadı. Bu his vücudunda zevk dalgaları yarattı. Dudakları nemliydi, ayrılmıştı ve öpücüğünü bekliyordu.

İpeksi kıvrımları yaladı, elleri kadının sırtını düzleştirirken nefesini yakaladı. Parmakları onun yan taraflarında gezinirken, göğüslerinin altın küreleri üzerinde yumuşarken ve meme uçları arasında fısıldarken saten tenin verdiği hissin tadını çıkardı.

Kızın tepkisi anında ve sıcak oldu. Küçük bir inilti dudaklarının arasından süzüldü ve açlık içinde sarsılan sikine doğru fırladı.

Braden onu çevirirken dudaklarında küçük bir gülümsemenin belirmesine izin verdi, kalçalarını kavrayıp arkası serin üst kısma yerleşene kadar kaldırmadan önce onu lavabo tezgahına yasladı.

Gözleri büyüdü.

"Benim için bacaklarını aç." Önünde diz çöktü, avuç içi karnına bastırırken küçük ayaklarını omuzlarına dayadı. "Arkana yaslan, bebeğim. Tatlımı yememe izin ver. Tatlı, yumuşak krema, tam sevdiğim gibi."

Elleri saçlarında kenetlenirken dili küçük yarığı yaladı, tat tomurcukları baharatlı tatlılığın tadıyla patladı.

"Bu çok ahlaksızca." Dili klitorisinin etrafında dolanırken küçük, uyarılma dolu bir iç çekiş fısıldadı.

Şişmiş küçük tomurcuk o kadar duyarlıydı ki, etrafındaki yalama, hassas girişe masaj yaparken parmaklarına karşı akan iç sularını gönderdi.

"Uh-uh." Homurdandı. "Henüz ahlaksızlaşmadık."

"Yapmadık mı?" Adam bir parmağını amının küçük girişinde gezdirip, parmağı erotizmle kavrayan küçük, sıkı kasları okşarken nefesi kesildi.

"Hmm, henüz değil." Dudaklarını büzdü ve küçük yarığını yavaşça öptü.

Kalçaları sıkılaşıırken kalçaları sarsıldı, dudaklarından muhtaç bir çığlık çıktı. Tanrım, tadı çok tatlıydı. Ve çok sıcaktı. Dilinin şişmiş tomurcuğun etrafında dönmesine izin verdi, hafifçe emmeden önce ona karşı oyalanırken küçük, titreyen küçük tepki titreşimlerini hissetti.

Şimdi daha sert nefes alıyordu, ama lanet olsun, o da öyle.

Klitorisini okşarken, parmağı amına daldı, sürtündü, okşadı, nefesini kesen tüm yumuşak noktaları buldu, daha fazlası için yalvarırken o sıcak küçük inlemelerin boğazını terk etmesine neden oldu.

Bir parmağını daha içine sokmaya başladığında, daha sert emdi, amcığı parmağının etrafında sıkılıp kasılırken orgazmının arttığını hissetti. Kahretsin, onu tatmin etmek akıllara durgunluk veriyordu. O ateşli inlemeleri duymak, kasıldığını hissetmek, yalvarışlarını duymak. Onun dokunuşunda kendini kaybetmesini sağlayabileceğini bilmek bir narkotik gibi kafasına gitti.

Ama onun dokunuşlarında da kendini kaybetti. Parmakları saçlarını kavırıyor, boynunu okşuyordu. Kalçaları yanağına bastırıyor, onu umutsuzca ulaşmaya çalıştığı serbest bırakmaya yaklaştıırken yerinde tutuyordu.

Kadının kremi içinden akıyordu. Adam parmaklarını daha derine soktukça kayganlaşıyor, onu okşuyor, vücudunun içindeki sıcaklığı artırıyordu. Kalçaları kıvranmaya başladı, küçük tomurcuğu emerken klitorisini diline karşı daha sert tırmıkladı.

Çok yaklaşmıştı. Çok şişmişti ve serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Amcığı parmaklarının her geri çekilişinde sıkılaştı, her girişte onu geri sağdı.

"Braden. Oh Tanrım. Braden, bırak geleyim." Sesi boğuk ve açlıkla doluydu.

Krema kaplı etine karşı usulca mırıldandı, dili klitorisini titretti, ağzı onu çaresizce aradığı patlamaya doğru iterken daha sert emdi.

Ona çarptığını hissetti. Kadın kasıldı, parmaklarını öyle bir güçle sıkı ki, adamın siki de bunu hissetme açlığıyla sarsıldı. Ama önce onun tadına bakmaya ihtiyacı vardı. Ondan akzevki hissetmek ve tüketmek için.

Parmaklarını daha hızlı, daha derine hareket ettirdi, klitorisi şişip nabız gibi atarken içine girdi. Serbest bırakılma çılgılığı etrafında yankılandı. Hızlıca geri çekilmeden önce ona maksimum tatmin verdiğinden emin olmak için klitorisine son bir emme baskısı yaptı, parmaklarını çıkardı ve dilini ağlayan amının içine soktu.

Adam yaladıkça tekrar çılgılık attı. Bir sonraki orgazm onu yırtarken kalçaları şiddetle sarsıldı. Yaladı ve araştırdı, duyularını onun tadıyla, zevkiyle doldurdu, ayağa kalkmadan önce, horozunu tatlı sıcaklığa hizaladı ve eve sürdü.

Başı aynaya yaslanmıştı, yüz ifadesi coşkuyla doluydu, ayrık dudakları nefes almak, güç toplamak için iniltili bir çığlık atarken soluk soluğa kalmıştı. Yakına eğildiğinde keskin küçük tırnakları kafa derisine battı, dudakları omzundaki küçük izi kapladı, dili onu acımasızca becerirken yaladı, okşadı. Kendi boşalmasına doğru hızla ilerlerken onun içine giriyor ve dişleri etine batarken onunkini tetikliyordu.

Cennet gibiydi. Kendinden geçmekti. Şimdiye kadar bilebileceği en inanılmaz zevkti. Aleti serbest kalırken ve küçük uzantı tufanla titreşirken, dikenin uzadığını, amının kaslarına kilitlendiğini hissetti.

O saniyede onun içinde yeniden doğdu. Bakışları kendisine bakan derin, sersemlemiş mavi gözlerle buluştuğunda ruhunun onunkilere dokunduğunu hissetti. Başı geriye düşmeden ve göğsünden bir kükreme bir saniye önce bir coşku, bir sahiplenme hissetti.

Arkadaşı

Braden'ın onu tutuşunu gevşetebilmesi için ne kadar zaman geçtiğini sadece Tanrı biliyordu. Braden onu kendine doğru çekerken, sarılıp yatıştırırken başı uzun saçlarına gömülmüştü.

Onu nazıkçe temizledi, işgal ettiği yumuşak, şişmiş eti kuruttu.

Böyle bir zevk asla mümkün olmamalıydı. Ruhun etrafını sardı ve onu içten dışa ısıtan bir ışıkla doldurdu. Bir zamanlar soğuk olan yeri ısıttı. Sadece acının olduğu yerde onu yatıştırdı. Tıpkı Megan'ın yaptığı gibi. O bir mucizeydi.

"Güçlü olmak istedim," dedi ona dakikalar sonra, adam geri çekilip önünde dururken onu sabitlerken. "Hatırladığım şeyi kabul etmek ve sonra devam etmek istedim." Sesi tükenmiş bir tutku ve yenilenmiş bir hüznle boğuklaşmıştı. "Bunu kabul edemem Braden."

Sesindeki ağırlık içini parçaladı. Tanrım, bir başkasının acısının onu bu kadar derinden etkileyebileceğine hiç inanmamıştı.

"Neyi kabul edeyim, Megan?" Sesini yumuşak ve nazık tuttu. Onu zorlamanın zamanı değildi. Onu zorlayamazdı. Ne olursa olsun

anılarına işkence ediyordu, kendi başına serbest bırakmak zorunda kalacaktı. "Aimee." Kadının cevabı onu şaşırttı.

Ondan uzaklaşarak daha önce hazırladığı kıyafetlere uzandı. "O rüyadaki kederi hissettiğimi hatırlıyorum. Tanrım, çok güçlüydü. Ruhumun bedenimden ayrılacağını sandım, çok canım yandı. Ve nedenini bilmiyordum."

O biliyordu. Laboratuvardaki genç kadınlardan dökülürken o kederi kendisi de hissetmişti. Dehşeti, bedenlerinin ya da ruhlarının hiçbir parçasının kutsal olmadığını kasvetli bilgisini.

"Tecavüze uğradı." Sesi sadece bir nefeslikti. "Onları Akademi'de görmem uzun sürmüş olamaz. Çok sakın görünüyordu. Gözleri de diğerleri gibi ölüydü ama içinden akıyordu." Öfke sesini kalınlaştırdı.

"Ve öfke." Sesi o anın hatırasıyla kalınlaşmıştı. "Öfke erkekti. Mark biliyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu."

Braden yüzünü buruşturdu. Yukarıda Tanrı merhamet etsin. Bir piçin Megan'ı böyle bir şekilde zorladığını bilerek yaşamayı hayal bile edemiyordu. Mark ve Aimee'nin çiftleştikten haberi yoktu ama geleceklerinin belirsiz olduğu günleri çok net hatırlıyordu. Mark ve Aimee o kadar talihsiz olsalardı, Mark'ın katlanmaktan başka seçeneği olmazdı. Eşinin hayatı gururun ötesine geçerdi ve öfke onu diri diri yerdı.

Braden banyodan çıkıp giysilerini yan odada bıraktığı yere doğru yürüdü. Çabucak giyindi ama botlarını bağladığı yerden başını kaldırıp kadının odaya adım atışını izleyebilmesi için birkaç uzun dakika geçmesi gerekti.

"Kimdi o?" Onun kimi gördüğünü bilmek zorundaydı. Öldürme ihtiyacı onu nefretin öfkesiyle doldurdu. O piçin kanını istiyordu.

Onun tereddüt ettiğini hissetti ve içinde tutmak için savaştığı öfkeyi hissedip hissetmediğini merak etti. Onun bunu hissetmesini, içinde kabaran kara nefreti bilmesini istemiyordu.

"Onun bir arkadaş olduğunu sanıyordum." Sesini alçak tutarak içinde yükselen acıyla savaştı. Kafa karışıklığı odayı doldurmuştu, kabullenme mücadelesi, kendi içinde bulduğu cevapların inkârını aşma mücadelesi.

"Megan." Yavaşça ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi, ona bakarken omuzlarını tuttu. "Kim olduğunu bilmem gerek. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmeliyim."

"Şimdi mantıklı geliyor." Kız ona bakarken dudaklarından kırılgan, acı bir kahkaha döküldü. "Orduya girmeyi nasıl başardı. Programımı nasıl bulabildiğini. Her şeyi."

İçini ürkütücü bir önsezi kaplamaya başladı.

" bir arkadaş olduğunu sanmıştım," dedi tekrar, ihanet içini doldururken sesi kısılmıştı. "Ama o değildi. O Irkları öldürdü ve şimdi de

Çünkü ölümlerinin, onu onlarla birlikte gördüğüne dair anıları tetikleyebileceğinden şüpheleniyordu. Ve o babamın en iyi arkadaşı, Braden. Senatör Cooley. Senatör Mac Cooley."

Bingo.

Yirminci Bölüm

Senatör Mac Cooley. Şimdi her şey anlam kazanmıştı. Irklara özerklik veren ve DNA'larına rağmen onları insan ilan eden yeni yasal yetkiler olan Irk Yasası'nın en güçlü muhaliflerinden biriydi. Washington'daki Irk İşleri Bürosu'nda artık iki askeri danışmanın yanı sıra Sığınak'taki tüm güvenlik ve sorgulama işlemlerini denetlemek üzere iki askeri danışmanın bulunmasının gerekmesinin nedeni de oydu. Bürokratik ahmakları kandırmak kolay değildi ama evde bir casus olduğu düşüncesi Braden'ın kışını kaşındırıyordu.

Casus büyük olasılıkla Sığınak'taki saldırıların her zaman bu kadar hassas olmasının ve zayıflıklarının bu kadar kolay istismar edilmesinin nedeniydi.

"Bana silahlarınızı gösterin." Braden gölgelikli pencerelere doğru bakarken merdivenlerden aşağı iniyorlardı.

Gece hızla çöküyordu.

"Koridor dolabı." Dönüşü yaptılar ve kapıya doğru ilerlediler. Megan kapıyı açtı, kutuları kenara itti ve paltoları askılarından söküp dolabın köşelerine fırlatarak ağır metal bir kasa kapısını ortaya çıkardı.

"Nadiren kilitli tutarım." Silah ve mühimmattan oluşan etkileyici bir vitrini ortaya çıkarmak için çınlayarak açıldı. Sığınak'ta bulabilecekleriyle aynı seviyede bir şey değildi ama yine de etkileyiciydi.

Ta ki arkasını açana kadar. Braden içeride ne olduğunu görünce kaşlarını kaldırdı.

"Gece görüşünüz var mı?" En gelişmiş askeri saha gözlüklerinden bir çiftini koruyucularından çıkardı.

kesesine yerleştirdi ve alnına bastırmadan önce başına bağladı. Güvenli elastik kayışlarla tutturulan, göz çukuru büyüklüğündeki küçük gözlükler bu alandaki en ileri teknolojiye sahip gözlüklerdi. Hantal büyük modellere olan ihtiyacı ortadan kaldırıyor ve lenslerin içine ekstra olarak yerleştirilmiş birkaç küçük yan faydaya sahipti. Kelimenin tam anlamıyla karanlığın içini görüyorlardı. Kafa karıştırıcı yeşil aydınlatma yerine, kullanıcı gri tonlarında görüyor ve kalp atışı olan her şeyi yakalamak için güzel küçük neon renkleri kullanıyordu.

"Seninki kadar iyi değil." Homurdandı. "Bunları nasıl aldın? SEAL ekipleri bile henüz kutsanmadı." "Arkadaşlarım var." Onun

Yorum tatmin edici değildi, ama şimdilik bunu görmezden geldi. O daha çok çıkardığı diğer oyuncaklar. Bilimkurgu filmlerine ait bıçaklar ve henüz orduya bile girmemiş lazer güdümlü bir tabanca.

"Kahretsin, Megan, sanırım arkadaşların seni kötü etkiliyor." Megan'ın bıçakları vücudunun çeşitli yerlerine -ön koluna, alt bacaklarına- bağlayışını ve silahı arkasına sıkıştırışını izledi.

"Biz psişik ucubeler birbirimize destek olmaya meyilliyizdir," diyerek sözlerini bitirdi ve Lance'e ters ters bakmadan önce iç kapıyı tekrar çarparak kapattı. "Ve Lance'in diğer kapıyı bilmesine gerçekten gerek yok."

"Kahretsin, bilmeme gerek olduğunu sanmıyorum."

Cep telefonunu kılıfından çıkardı ve komut düğmesine bastı. "Tarek." Megan kulaklıkları telefonu diğer adama uzattığında diğer adam hatta idi. Bir gün önce orada depoladıkları iletişim bağlantıları.

"Alan bağlantısını etkinleştirin." Emri çabucak verdi. "Erken çıkarma ve uzaklaştırma için hazırlanın."

"Bağlantı aktif," diye rapor verdi Tarık bağlantı aracılığıyla ve bu rapor artık dışarıdaki altı Irk tarafından da alınabilecekti.

"Güvenli. Beta 3 alanını ayarlayın." Beta Üç, Sığınak'taki danışmanların sahip olmadığı tek koddu.

"Ne oluyor Braden?" Tarek'in sesi sert ve endişeliydi. Güvenli Alan Beta Üç aynı zamanda sadece üst komuta kademesinin tehlikede olduğu düşünüldüğünde kullanılmak üzere ayarlanmış bir kanaldı. Ve Tarek'in karısı üst komuta ile aynı yerleşkedeydi.

Braden, "Merkezde bir fare var," diye doğruladı. "Şimdi çıkarılmaya hazırlanıyor. İçeri girin. Tekrar ediyorum, tüm ekipler geri çekilsin."

Pride Command ile güvenli bir şekilde irtibata geçilebilecek en yakın nokta şerifin ofisiydi. Braden riski biliyordu: Cooley'nin ordu içinde kasabaya gitmeyi ölümcül bir hale getirebilecek bağlantıları vardı. Yolların izlendiğine şüphe yoktu, tıpkı bir gün önce kanyonun izlendiği gibi.

Sonra Lance'in numarasını tuşladı ve ilk zil sesini bekledi.

"Lance." Diğer adam uyanıktı.

Braden ona sessizce, "Çıkarma işlemi devam ediyor," diye bilgi verdi. "Olası bir askeri alarm ve üst düzey bir güvenlik ihlali var. İçeri giriyoruz."

Bağlantı kesilirken diğer adamın küfrettiğini duydu. Bu karmaşadan kurtulmanın tek bir yolu vardı. Senatör düzenli orduyu Broken Butte'a göndermeye cesaret edemezdi, bunun siyasi yansımaları çok ağır olurdu. Braden bir gün önce kanyondaki adamların hoşnutsuzlar olduğuna ya da senatörün ordudan atılan ya da hükümet güçleri için fazla şiddet yanlısı olduğu düşünülen kişilerden oluşturduğu özel kuvvetinin bir parçası olduğuna bahse girerdi. Bahse girerim onlar askeri eğitim almış paralı askerlerdi, başka bir şey değil.

Braden birkaç güçlü hafif makineli tüfek ve mermi topladıktan sonra Megan'ın silahlanmaya devam etmesini izledi. Tek bir hafif makineli tüfek kalçasına bağlanmış ve uyluğundan sabitlenmişti. Cephane dolu ağır bir sırt çantası ona doğru atıldı.

Dolabın kapısını kapatıp ona dönerken, "Ana yoldan gidemeyeceğiz," diye doğruladı. "Broken Butte yerine Carlsbad'a gitmenizi öneririm. Bunu beklemeyeceklerdir."

"Broken Butte tek seçeneğimiz. Carlsbad'a asla varamayız," diye karşı çıktı Braden, cep telefonundaki takip cihazını devre dışı bırakırken, bunun Sığınak'a göndereceği acil durum sinyalinin biliyordu. Eğer onlara ulaşmanın bir yolu varsa, Callan bunu yapacaktı. Ayrıca bölgedeki askeri danışmanları da derhal izole edecekti. Bu, yerleşkeye güvenliğin ihlal edildiğine dair açık bir işaretti. O zamana kadar, Braden şimdi kışkırlarını korumak için aktif önlemler alıyordu.

Megan, "Carlsbad'da askeri bir karakol var, insanlı ve operasyonel," diye belirtti.

Başını salladı, sonra eğerek merakla gömleğini kaldırıp düğmelerini açmasını ve her bir sutyen kabının dantelinin altına iki kılıflı, üç inçlik bıçak sokmasını izledi.

"Güzel." Silahların mahrem tene bu kadar yakın durduğunu düşününce siki sarsıldı. "Hatırlat da silahlanıp gitmeye hazır olduğunda seni kızdırmayayım."

Gömleğinin düğmelerini yeniden iliklerken ona hınzır bir gülümseme fırlattı, bakışları neredeyse elektrikliydi.

"Bana öyle geliyor ki tehlikeden sağlıklı olabileceğinden biraz daha fazla hoşlanıyor olabilirsin," diye belirtti azımsanmayacak bir eğlenceyle. Ve eğer bu düşünce onu yere atıp, böylesine inanılmaz bir cüretle dolu bir yaratığın içinde olmanın katıksız zevki için onu becermek istemesine neden olmadıysa lanet olsun.

"Peki ya sen?" Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı. "Birini tanımak için keş olmak gerekir, Braden."

Bu çok doğrudu. Lanetlenmişlerdi. Macerayı ve hayatı en az kendisi kadar seven bir kadın bulamazsa lanetlenecekti. Bu sadece adrenalın patlaması değildi. Doğru olan için savaşmaktı, gücünü ve zekâsını düşmana karşı kullanmak ve galip gelmekti. Her savaşı kazanmış değildi ve ölümün kapının hemen dışında pusuya yatmış olabileceğini biliyordu. Ama Tanrı adına, özgür ölecekti. Ve özgürlük uğruna ölmeye değerdi.

"Eğer bunu atlatırsak, hatırlat da seni bir daha tokatlayayım." Kot pantolonunda taşıdığı deri şeritle saçlarını hızla geriye doğru bağladı ve ona hınzır bir gülümseme gönderdi.

"Ne için?" Adam topuklarının üzerinde dönüp arka kapıya yöneldiğinde sesini inanılmazlık doldurdu.

"Çünkü çıplak kıcını kızartmak hoşuma gidiyor." Hızla dönerek onu boynundan yakaladı, hızlı ve kısa bir öpücük için kendine çekti ve aynı anda bıraktı.

"Partiye hazır mısın,
bebeğim?" "Hadi parti
yapalım."

Braden kapıyı yavaşça açtı, gözleri önce kısıldı, sonra karanlığa uyum sağlayarak neredeyse mükemmel bir görüş sağladı.

Taşıdığı DNA ona, karanlık ve gölgeli geceyi delerken normal bir insandan daha üstün bir görme yeteneği vermişti.

"Hazır mısınız?" Tarık kapının yanında durdu, onunla birlikte görevlendirilen beş Irk Akıncılara yakın çeşitli noktalara yerleştirildi.

"Bana bebek bakıcılığı yapmayı bırak." Megan onun kolunu yumrukladı. "Onlar harekete geçmeden önce buradan defolup gidelim. Ve inanın bana, harekete geçmeye hazırlanıyorlar."

Megan onları hissedebiliyordu. Kaç kişi olduklarını ya da nerede olduklarını bilmiyordu ama titreşimler havaya yayılıyordu.

"Eyaletler arası yol mu, arka yollar mı?" Hareket etmeye başladıklarında Braden tersledi, Raider'lara koştu ve hızla açılan kapılardan içeri atladı.

"Arka yollar." Eyaletler arası yol söz konusu değildi. En hızlı, en muhtemel rota buydu. Çok sıkı korunduğu da kesindi. "Cooley bu işe askeri bir birlik soktuysa, en iyi seçeneğimiz ışıksız arka yollar. Paralı askerler bile benden daha iyi aletlere sahip olabilir. Bir şerif yardımcısının maaşı berbat, biliyorsun."

"Sorun değil." Raider araba yolundan çıktı ve Megan'ın evini  taraftan çevreleyen sırtlardan uzaklaşarak le doğru ilerledi.

"Güvenlik devrede, GPS konumu ve geçersiz kılma devre dışı."

"İşte." Megan ekranda bir harita açtı ve kasabaya giden arka yollardan birinin koordinatlarını gösterdi. "En iyi rota değil ama en savunulabilir olanı."

Yol, kolay pusu kurulabilecek çukurları ve mağaraları atlayan toprak bir patikadan biraz daha fazlasıydı.

"Gerçi bizi giderken gördüler, izimizi sürmek o kadar da zor olmayacak," diye ekledi.

Onları hissedebiliyordu. Boynu kaşınıyordu ve sol kulağının hemen arkasında, beyninde bir bilgi akışının habercisi olan o garip cızırtıyı duyabiliyordu. Askeri değillerdi ama ağır silahlı ve ağır maaşlılardı. Aletler onlarda olacaktı.

Başını salladı ve nabzı damarlarında atmaya başlarken Braden'dan aldığı zihninin etrafındaki kalkanları sıkılaştırdı. Birisi senatöre ihanet ediyordu ama kim? Ve neden?

"Birileri engelleme konusunda iyi değil. Tanımadığım biri bana bilgi yağdırıyor Braden," diye bağırdı Braden Raider'ın motorunu en yüksek hıza çıkarırken.

"Ona giden yolu açık tut Megan," diye bağırdı. "Dost ya da düşman olması fark etmez. Ben onun bilgi almasını engelleyeceğim, ama sen mümkün olduğunca çok bilgi ek."

Bu oklu görev irkinleşecek, diye düşündü yüzünü buruşturarak, Braden'ın istediği şeyi yapmak için mücadele ederken, kasabaya doğru en iyi rotayı çizmeye başlarken kanalı açık tutmak için.

"Hareket halindeler ve iz sürüyorlar. Orospu çocuğu, geçen ay gördüğüm o şık küçük radar ve lazer engelleyiciler için kredi almam gerektiğini biliyordum," diye bağırdı.

"Kredi mi?" Kendisine atılan kuşkulu bakışları ve arkasındaki iki adamın kıs kıs gülüşlerini görmezden geldi.

"Tabii, tembel olduğum için evimin dışının bok gibi göründüğünü düşünüyorsun." Kadın zevkle güldü. "Seksen yaşıma kadar yerel bankaya borçlu kalacağım, Braden. Küçük oyuncaklarımı onlar finanse ediyor."

Raider'ın radarını ve lazer takip cihazını çevirdi, bir şey çıkmayınca küfretti.

"Orospu çocuğu. Adil oynamadıklarında nefret ediyorum." Ekrana kabaca dokundu, hareket noktalarının orada olması gerektiğini biliyordu, sinyallerini bozdukları düşüncesiyle hırladı.

Elini başına götürdü ve şiddetle salladı. Daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

En yakın tepeden çöle doğru ilerlerken askerlerden birini hissettiğinde, kelimenin tam anlamıyla hissettiğinde, "Piçler engellemeyi bilmeli," diye sızlandı. "Kıçımızın dibindeler, yerimizi izliyorlar ve üzerimize geliyorlar."

Gösterge paneli klavyesinin kilidine bastı ve kucağının üzerinde tamamen düzleşmeden önce komutları tuşladı.

Bir anda ön camda hafifçe parlayan bir harita belirdi.

"İşte, yedi çizgi dört," diye tersledi dönüş yaklaşırken. "Sağa doğru. Takip etmesi daha zor olacak."

İleride hiçbir şey yoktu. Pusu yok, pusuya yatmış kimse yok. Bilginin netliği rahatsız ediciydi, neredeyse tanıdıktı.

"Buna güvenebilir misin, Megan?" Braden direksiyonu sola kırdı ve çölün daha tepelik bir kısmına, çölü boydan boya geçen kanyonlara doğru ilerledi.

"Birisi bana kapısını açtı." Bilgileri haritaya girmeye devam etti. "Bilgi bir tuzak değil, ama nedenini bilirim lanetleneceğim. Davrandıkları kadar aptal olamazlar."

Belki de daha güçlüydü. Dudağını şiddetle ısırды, bilginin acı olmadan zihnine bu kadar çabuk dolmasından rahatsız oldu.

"Tarek arkamızda, bizi yakından takip ediyor. Ona harita mı veriliyor?" diye sordu arkalarındaki Irklardan biri, zorunlu bir talep tonuyla.

"Ben koydukça onlar anlıyor."

"Peki ya arkamızdan gelen o kötü çocuklar?" Bir diğeri hırladı. "Arkamızdaki toz izini görebiliyorum."

"Sadece araçtan araca." Megan dokunmaya devam ederek diğer araçla olan bağlantıyı herhangi bir hack girişimine karşı güvende tuttu. "Ne yaptığımı biliyorum."

En azından öyle olduğunu umuyordu. Amcası Steven ve asker arkadaşları oyun oynamak için dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuştu. İki araç arasındaki iletişim bağlantısını açık tutarken, ensesindeki ani bir yanma gözlerinin açılmasına neden oldu.

"Ayrılın!" ani emrin beyninden geçtiğini hissederken neredeyse çılgılık attığının ancak farkındaydı. "Füzeleri var..."

Sizi şerefsizler!" Braden direksiyonu kırarken patlama Raider'ı salladı, arkalarındaki araç yön değiştirip kendini düzeltmeden önce neredeyse onlara çarpacakken hırladı.

"Radar kilitleme girişimi." Bilgisayarın sesi, üç öfkeli Breed hırıltısı etrafında yankılanırken geldi.

Ve kulağındaki bağlantının da aynı sesle dolduğuna yemin etti.

"Evet, hırlamak işe yarayacak," diye bağırdı onlara, Braden direksiyonu çevirmeye başlarken bilgisayar kilitleme girişimi konusunda uyarı vermeye devam ederken yerinde kalmak için mücadele etti.

"Kanyon ileride." Haritadaki dönüşü işaret etti. "İki yüz metre. Kullanabileceğimiz birkaç kanyondan geçen bir dizi yolumuz var. Füzeleri engelleyecektir."

"Füze kilidi."

"Piçler! Hız hangi cehennemde Megan?" diye bağırdı.

"Boş. Başaracağız." Raider'lar saldırının sadece birkaç saniye önünde iki tekerlek üzerinde ilerlerken dişlerini sıkarak dönüşe hazırlandı.

Araçlar kanyonun içinden geçerken füze kanyon girişinin duvarına çarparak patladı.

"Yol dar," diye uyardı onu, taktığı gece görüş gözlükleri kanyon duvarlarını seçerken. "Radar ileride hiçbir engel göstermiyor. Dikkat etmemiz gereken tek şey bu."

"Bu kanyon ne kadar uzakta?" diye hırladı kulağına bir ses. Bu ses Braden'in şimdiye kadar kullandığı sesler kadar tehlikeliydi. Saf erkek öfkesi ve testosteronla doluydu.

"Beş mil, üç dakikadan az: ama bu bir kestirme. Kanyondan gitmezlerse yetişmeleri mümkün değil ve şansları varsa çok daha yavaş gitmeleri gerekecek." Braden'in gergin yüzüne baktı. "Daha hızlı sürebilirim."

Ona tamamen inanmaz bir bakış fırlattı. "Son kovalamacanı hatırlıyorum Megan. Hiç şansın yoktu."

Dakikalar sonra kanyondan çıktılar, Megan onları kovalayan piçlerden ve beynine hücum eden psişik dürtülerden bir adım önde olmak için mücadele ederken klavyenin üzerine eğilmişti.

"Sola." İlerideki bir sonraki kanyonu işaret etti. "Kahretsin, sanırım GPS ile uydu takibi kullanıyorlar. Çok kullanışlı aletleri var Braden."

"Kasabadan ne kadar uzaktayız?" Gözlerini döndükleri dar patikadan ayırmıyordu ve dönemeçleri aşmak için hızlarını yavaşlatmak zorunda kalıyordu.

"Bu otoyoldan daha uzun sürer. Biraz uzun sürebilir."

"Jonas biz daha şehre varmadan bizi bulacak," diye bağırdı arkasındaki Irklardan biri. "O lanet olası füzelerden bir adım önde olursak hayatta kalırız."

"Tarek, Navigator'unda bir şey var mı?" Braden aniden bağlantıya doğru bağırdı.

Megan ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Navigatör mü?"

Eğer arkalarındaki piç bir Navigator Raider kullanıyorsa, o zaman birilerinin canını yakacaktı. Navigator seçkin bir araçtı, tam uydu bağlantıları ve engelleme yetenekleriyle en iyinin de iyisiydi.

"Blokla devre dışı," diye yanıtladı Tarık. "Ve kışımıza kadar gelen öcülerimiz var."

"Sola." Bir sonraki dönüş keskin ve neredeyse gizliydi, ana kanyon yolu ise devam ediyordu. Ayrıca daha hızlıydı.

"Biraz hız bulmalıyız," diye mırıldandı, geçen yıl Raider'a girdiği haritaları çıkarırken parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyordu.

"Buradan çıkabiliriz." Bir sonraki dönüşü işaret etti. "Biraz hızlanmalı ve bir sonraki sete ulaşmalıyız." Yaklaşık on beş mil uzaklıktaydı. "Oradan geçebilirsek Broken Butte'a Lance'i arayabilecek kadar yaklaşmış olacağız."

"Lance'e haber verildi. Piç kurusu tetikte olsa iyi olur."

Megan döndü ve virajlı kanyon yolunda hızla ilerlerken dikiz aynasından arabaya baktı. Doğru olmayan bir şeyler vardı.

Arkalarındaki Akıncı görüş alanındaydı ama ötelerinde başka bir şey vardı, çok yakındı.

"Daha hızlı." Hırladı. "O lanet pedalı yere koy yoksa hepimiz serserileşeceğiz." Onun sürmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu, lanet olsun.

Hızını artırdı, kanyonun duvarları Akıncıları ezip geçerken aldığı her nefese lanet okudu.

Bilgisayar o lanet monoton ses tonuyla "Radar kilitlenmesi devam ediyor," diye uyardı.

"O piçleri öldüreceğim," diye bağırdı Braden.

"Sıraya girin. Tarek, işaret fişegin var mı?" Megan tersledi.

"Fişekler yüklendi ve yolda." Ses hırıltılı, hırıltılı bir ünlemde ve etrafında titreştiğini hissedebildiği öfkeyi gösteriyordu.

Kanyondan dışarı fırladılar. Bilgisayar radar kilidi uyarısı verirken Megan Braden'ın gazı köklediğini fark etti. Arkadaki Raider'dan gelen işaret fişegi geceyi aydınlattı ve saniyeler sonra ortaya çıkan füze patlaması kanyon duvarlarını sarstı.

İşte o zaman kirlendiler. Bir sonraki füze kilitlenmeden önce ateşlendi ve Tarık'ın adamlarına işaret fişegini ayarlamaları için çok az zaman verdi. Çok yakındı. Bir sonraki daha yakındı.

"Bekle. Dayan." Megan, Raider yana yatmadan bir saniye önce bunun geldiğini hissetti. Başının üstündeki takla barını kavradı, araç takla atıp kendini düzelttikten sonra bir kayaya yaslanırken küfretti.

"Çek kışını. Motor vuruldu," diye emretti Braden, Megan'ı açmak için sadece saniyeleri olan kapıdan içeri iterken.

"Yaya olarak gidiyoruz. ."

Megan'ın kolundan tutarak onu kanyona geri dönen küçük dönemeçlerden birine doğru çekti. "Dağılın. Jonas yarım saatten az bir mesafede. Bizi bulacaktır. Tam yaptırım, öldürmek için ateş edin."

Kanyona geri dönen kayalık, çalılarla dolu patıkaya girdiklerinde Megan tabancasını kılıfından çıkardı.

Kulağında Irkların yayınlarını dinlerken arkalarında silah sesleri patladı.

Kanyondaki düşman askerlerini hissedebiliyordu, tam bir düzine ya da daha fazla asker vardı ve bir tanesi her şeyi görüyor gibiydi. Geçen gün askerlerin yaptığı gibi düşüncelerini saklamak için hiçbir şey yapmıyordu. İzliyor ve düşünüyordu. Onun peşindeydiler. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yanındaki Irklar değil; onların yaşaması ya da ölmesinin hiçbir önemi yoktu. Onun ölümü her şeyden önemliydi.

"Askerler önümüzde ilerliyor," diye soluk soluğa haykırdı, çalılıklarla kaplı kalın bir patıkada ilerlerken.

"Onları duyuyorum." Braden'ın sesi yumuşak ve yırtıcıydı. "Bağlantını da hissedebiliyorum. Bunu kasıtlı olarak yapıyor."

"Evet, bunu anladım." Adam onu arkasından çekerken kadın sertçe nefes alıyordu. "Tanıdık geliyor. Sadece yerini bulamıyorum."

Arkalarından gelen silah sesleriyle hızla eğildiler ve Tarık adamlarına kısa ve şifreli emirler verirken telsiz bağlantısını dinlediler. Şimdiye kadar hiçbiri vurulmamıştı. Tanrı'ya şükür.

"Cooley onlarla birlikte." Saklandıkları bölgeyi tararken parmağı sıkıca kendi silahının tetiğindeydi. "Bir Coyote'nin yanı sıra. O kararlı."

"Ben de öyle." Braden'in sesi sessizdi ama altındaki kara öfke tehdidi kadının omurgasına bir ürperti gönderdi.

En iyi görüş noktasını ararken, "Çakalını ," diye mırıldandı. Gençliğinden beri ailesiyle birlikte bu kanyonlarda eğitim görmüştü.

"Rüzgâr yönünde kalırsak bunu yapabiliriz." Tekrar ilerlemeye başladı, yol boyunca büyüyen genç çam, pinon ve pamuk ağaçlarının arasından geçerek ilerledi.

"Cooley avlanıyor. O iyi." Onun iyi olduğunu biliyordu. Yıllar önce birlikte görev yaptıkları sırada babasının onunla ilgili anlattığı eğitim hikâyelerini duymuştu.

"Ben daha iyiyim," dedi Braden. Erkek özgüveni gibisi yok, diye düşündü Megan gözlerini devirmekten zorlukla kaçınırken.

Telsiz bağlantısı Irkların alçak sesli raporlarıyla doluydu; gece silah sesleri ve erkeklerin yükselen sesleriyle yankılandı ve kötülüğün, ölümün hissini verdi. Megan derin derin nefes alırken başındaki baskının arttığını hissetti, Braden'i kanyonun eğimli duvarları boyunca uzanan çalılıkların arasından takip ederken alçakta kaldı. Askerlerin üzerinde olmalıydılar.

Güvende olmalılar.

Acı başını yararken nefesi kesildi. Ayakta kalmak için mücadele ederken yakındaki bir dala tutundu. Cooley ne yaptığını biliyordu. Can kaybından, sebep olduğu acıdan duyduğu hazzı hissedebiliyordu. Kasten Irkların, tecavüz ettiği kadınların ölümlerini düşünüyordu.

Dişlerini sıkıp Braden'a ayak uydurmak için kendini hareket etmeye zorlarken boğazındaki safra yükseldi.

"Onu engelle. Bilgiyi araştır ve acıyı atlat," diye emretti Braden onun kulağına. "Seni zayıflatmasına izin verme."

Derin bir nefes aldı ve görüntüleri kafasından atmak için mücadele ederken şiddetle başını salladı.

"Çok yakın." Gözleri geceyi taradı ve aşağıdaki kanyonda koşuşturan askerlerin kısa görüntülerini yakaladı. "Beni psişik olarak takip etmek için Coyote'yi kullanıyor."

"Güvenilir değiller." Onun kendisini çevrelediğini, düşüncelerinin, sıcaklığının rahatlatıcı bir sis gibi etrafından aktığını hissetti.

O iyiydi. Şehvetinin en ufak dokunuşunun zihnini öptüğünü hissettiğinde dudaklarından bir gülümseme geçmesine izin verdi. O da kötüydü.

Ancak dikkatini kasıtlı olarak dağıtmak zihnini rahatlattı ve Cooley'nin ona fırlatıp attıklarından ziyade bağlanması gereken zihinsel konuları takip etmesine yardımcı oldu.

Üzerlerindeki ani toprak *sıçraması* ve kanyonun karşı tarafından ateşlenen mühimmatın *tak-tak-tak* sesleri onu eğilmeye ve Braden'ı bir kaya çıkıntısının arkasından takip etmeye zorladı.

Ona ateşin geldiği yöne doğru siper almasını işaret etti. Kadın silahını kaldırıp ateş etmeye başladığında, eğilip kendini bir sonraki sipere attı - kanyonun kenarında tehlikeli bir şekilde uzanan kalın, devrilmiş bir ağaç - ve geri ateş etmeye başladı.

Kurşunların geldiği yönü ararken her iki yanında kayalar ve toprak yığınları patladı.

Sıcak. Soğuk acımasızlık. Nişan almasına gerek yoktu. Bir sonraki yaylım ateşi onu düşmanın aşağıdaki kanyona düşerken attığı kırık bir çığlıkla ödüllendirdi.

"Çekilin." Konumları tehlikedeydi ve o da bunu biliyordu.

Kanyonun yüzü boyunca hızla ilerlediler ve aşağıdaki duvarları çukurlaştıran mağaraların güvenliğine doğru yöneldiler.

Son adımlarını atarlarken Megan bir dizinin üzerine çöktü ve ihtiyacı olan bilgiyi almak için uzandı. Braden'ı yakınında hissetti, elini uzatırken Braden'ın odaklanmasının gücü onunkini körüklüyordu.

Braden'ın gerildiğini hissettiği anda nefesi boğazında düğümlendi.

"Çok etkileyici, Megan. Bu şekilde saklanarak hayal ettiğimden daha iyi görünüyorsun."

Ayağa kalktı ve Mac Cooley'nin ölümcül soğuk bakışlarıyla karşılaşmak için yavaşça döndü. Babasının dostum dediği adam.

Braden'ı arkasında hissetti, ondan yayılan ipeksi uyarı iplikleri içine akıyordu.

"Gerçekten sen olduğuna inanmak istemedim." Askerlerden birinin yanlarına yaklaşıp onları yandan örttüğünü fark edince gözlükleri gözlerinden kaldırdı.

Mac hatırladığından daha yaşlı görünüyordu ama hâlâ formundaydı. 1.80 boyunda, gümüş grisi saçları ve soğuk, acımasız mavi gözleri vardı. Gözleri

Her zaman şefkat ve sıcaklık barındırdığını düşünmüştü. Adam ona baktı, taşıdığı tabanca göğsüne doğrultulmuştu.

Bakışları adamın yanına kaydı. Şerif Yardımcısı Jose Jansen.

Diğer yardımcının ihaneti sürpriz olmamalıydı.

"Evet, gerçekten benim." Mac'in gülümsemesi şeytaniydi, dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılırken dişleri parlıyordu. Braden'a baktı.

"Onunla kendini kirleteceğini bilmeliydim. Çakalım bana seks kokusunu kilometrelerce öteden alabildiğini söyledi. Ne yazık."

Megan kalçasının yanına indirdiği silahın tetiğiyle oynadı, yüzünde o iğrenç sırıtişla orada dikilen adamın kalbini göğsünden sökecek kadar hızlı olup olamayacağını merak ediyordu. Tekrar Jose'ye baktı.

"Lance seni öldürecek." Lance kendini suçlar.

Jose onu dikkatle izlerken sırttı. Bunu bilmeliydi. Teşkilata ilk katıldığından beri ondan gelen şiddet yayılımını hissetmişti. Ama onun kendisini gerçekten satabileceğine inanmamıştı.

"Silahlarınızı bırakın çocuklar." Mac hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. "Onları saklamanıza izin vereceğimi düşünmüyorsunuz herhalde."

Megan silahını Braden'inkinin yanına yere atmadan önce derin bir nefes aldı.

Çok sessizdi. Zihninin şiddetli bir niyetle çalıştığını hissedebiliyordu ama o tembel, uysal aslanı oynuyordu.

Bunu yaparken hiç de tahmin edilebilir değildi.

Cooley'i konuşturması, dikkatini dağıtması yönündeki talebini hissedebiliyordu.

"Kontrol edin." Diğer tarafındaki askere işaret etti. "Sevgili Megan'ı tanırıysam, üzerinde sakladığı birkaç silah daha vardır."

Sırtındaki silah onun tek umuduydu.

Asker öne çıktı. Uzun boylu, kaslı, yüz hatları giydiği siyah kamuflaj boyasıyla gizlenmişti. Braden'ın silahlarını çıkardı ama Braden'ın giydiği ceketin altını hiç kontrol etmediğini fark etti.

Bu çok garipti. Bundan daha iyisini bilmeliydi.

Sonra asker yanına geldi. Bıçaklar ondan çıkarıldı, bacaklarından ve ceketinin altından çekildi.

Arkasındaki el, kalçasındaki kemerine sıkıştırılmış, ceketi tarafından örtülmüş bıçağa ya da belindeki silahına zar zor baktı.

sırtının küçük.

Dikkat. Uyarı kulağına fısıldadı ve bu uyarı Braden'dan gelmemiştir.

Yavaşça nefes aldı. Adamın kim olduğunu anlayamamıştı ama belli ki senatörün tarafında değildi. Yine de tanıdıktı, zihninin onunkine dokunuşu. Bunu daha önce de hissetmişti, uzun zaman önce. Ama nerede?

Tekrar senatöre odaklanmadan önce bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

"Bu yanına kalmayacak Mac," diye uyardı onu, Braden bir mucize bulmaya çalışırken dikkatini kendi üzerinde tutmayı umuyordu. Bu onun işiydi ve doğru yapsa iyi ederdi.

"Elbette öyleyim." Mac, şakadan zevk alan bir çocuk gibi neşeyle güldü. Piç herif aklını kaçırmıştı.

"Bunu yıllardır yapıyorum Megan. Ailenin bağrında, Jose'nin yardımıyla yaptığın her hareketi biliyordum. Yardım almadan beni Akademi'de gördüğünü hatırlamayacağını biliyordum. Bu sadece iki Irkı izlemek ve seninle ne zaman iletişime geçmeye karar vereceklerini bilmek meselesiydi. Bunu yapmak zor değildi, canım. Mark ve Aimee'nin buna mecbur kalması talihsizlik olsa da. Biz Akademi'deyken olmaları gerektiği kadar dikkatli değillerdi."

Kasıtlıydı. Bunu şimdi hissedebiliyordu. Mark ve Aimee onları hissedeceğini, kalkanlarının dikkatini çek kadar içeri girmesine izin vermişlerdi. Acı iki ucu keskin bir kılıç olmuştu. Buna nasıl tepki vereceğini, zihninin bunu ne kadar çabuk reddedeceğini ve bu tür olayların o zamanlar neredeyse sıradan olduğu bilgisinin ortasında anının geçeceğini bilemezlerdi.

"Onlara tecavüz ettin." Braden dikkatli olmasını isterken silah sırtını yakıyordu. Onu konuşturmak zorundaydı.

Braden'a ikisini de kurtarması için zaman vermeliydim.

"Tabii ki yaptım. Ve adamlarım senin sinir bozucu küçük Irklarının icabına bakar bakmaz sana tecavüz edeceğim. Hatta ölmeden önce küçük erkek arkadaşına bile tecavüz edebilirim. Onları domaltıp kışlarına almak özellikle hoş bir şey. Onlara kimin alfa olup kimin olmadığını göstermek. Bu onların içinde bir şeyleri kırıyor gibi görünüyor." Tatmin havayı doldururken, vahşi bir neşe zihnini parçalamaya çalışıyordu.

Acı ve öfkeyle çılgılık atmak istedi. Irkların onun yönetiminde neler çektiğini düşününce içinde bir şeylerin parçalandığını hissedebiliyordu.

"Nasıl sakın olacaklarını öğreniyorlar. Megan. Bahse girerim büyük sert Breed'in sana bunu söyleyecektir. Tabii söyleyebilirse." Bakışları Braden'a kaydı. "Çok sessizsin, Breed. Laboratuarda yaşadığın o küçük zevki paylaşmak istemiyor musun?"

Braden yavaşça kıpırdandı, kanyonun içine süzülen ay ışığı yırtıcı gülümsemesini aydınlatıyordu. "Ben A sınıfı, Senatör, Elit statüsündeyim. O işi biz yaptık, unuttun mu?"

Cooley'nin gülümsemesi bir anlığına dondu, çünkü içinden bir korku ipliği kayıp gitmişti.

"Ah evet, neredeyse unutuyordum." Alay etti. "Elit statü. Beni hayal kırıklığına uğrattın. Seni yakalamak daha zor olmalıydı."

"Sen de öyle düşünürdün." Braden'ın sesi Megan'ın rahat edemeyeceği kadar yumuşaktı. "Sizin gibi adamları nasıl kıracağımı öğrendim Senatör. Hatta kurtarıldığımızda potansiyel hedeflerin kısa listesinde olduğunuza inanıyorum."

Megan şaşkınlığını zorlukla bastırdı.

"Ve şimdi ben onların en iyi varlıklarından biriyim. Genetik Konseyi ne kadar düştü. Ama ben onları yeniden inşa edeceğim." Cooley'nin gülümsemesi şeytaniydi, deliliğiyle tüyler ürperticiydi.

"Neden Irkları öldürdün?" diye sordu ona. "Neden onlar beni arayana kadar bekledin? Beni istediğin zaman öldürebilirdin." Yıkımın hiçbir anlamı yoktu. Keşfedilme potansiyeli de öyle.

"Çünkü eğlenceliydi." Güçlü omuzlarını silkerek başını eğdi ve manyakça bir zevkle onu izledi. "Tek yapmam gereken Mark ve Airnee'yi izlemektir. Senin için geleceklerini biliyordum; bu sadece bir zaman meselesiydi. Ve onurlu ahmaklar oldukları için, bunu gizlice yapmaya çalışacaklarını, bana ihanet etmen için sana bir seçenek sunacaklarını biliyordum. Ve kaçışını izlemek istedim, Megan. Bu beni zorluyor. Seni almak çok daha zevkli olacak."

Bunu düşünmek bile onu hasta ediyordu.

"Anlıyorum." Ciddiyetle başını salladı. "Onu normal yollardan çıkaramazsın, değil mi? Bunu yapmak için kan dökmek zorundasın."

Gülümsemesi bir an için azaldı, sonra mide bulandırıcı bir güçle geri döndü. "Kan güzeldir." Sesi heyecanla doluydu. "Ya da belki ben de sana küçük Mark ve Aimee'ye yaptı. Kafana bir silah dayayın ve ben kışını tekmelerken Braden'ın seni tutmasını sağlayın."

"Bu kış meselesi de ne?" İnanılmaz bir şaşkınlık taklidi yaparken ellerini kalçalarına dayadı. Ve korku yok. "Mikroplar hakkında bir şey duydu mu?"

Mac? Hastalık mı? Sana bir şekilde bulaşmadığını nereden biliyorsun? Delilik bulaşıcı mıdır?"

Şaşkınlığı neredeyse gülünçtü. Bir an için kaybolmuş, kararsız görünüyordu. Ve eli silahına çok yakındı.

Dikkat.

Komutu hissettiğinde Braden'a ters bir bakış fırlattı.

Dikkatin canı cehenneme. Cooley onu hasta ediyordu ve bunun ona çektirmeye çalıştığı acıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Kulağındaki iletişim bağlantısı sustuğunda silah sesleri kanyonun girişinde yankılanmaya devam etti. Irkların neler olup bittiğinin farkında olduğunu biliyordu. Sadece birkaçının en azından ateş pozisyonu almış olması için dua ediyordu. "Fazla vaktimiz yok Senatör," diye homurdandı yanındaki Çakal. "Yakında takviye birlikler gelecek."

Aptal it, neden o aptal çenesini kapalı tutamıyor?

"Evet, maalesef." Senatör derin bir nefes aldı. "İrkına gerçekte ne kadar alçak olduğunu öğretecek zamanımız olmayacak. Ama onu canlı olarak alın ve bizimle getirin."

Megan güldü. Sesini eğlence doldurmaya, ifadesini alaycı bir şekilde şekillendirmeye zorladı.

"Nuh-uh." Başını yavaşça salladı. "Hiç sanmıyorum. Devam edip beni öldürebilirsin Cooley. Beni almana izin vermeyeceğim."

Silahı Braden'a doğru çevirirken sakın sakın gülümsedi.

"Ölürken canını yakacağım Megan."

Memnuniyet. Nedense Braden silahın kendisinden uzağa doğrultulmuş olmasından son derece memnundu. Erkekler.

Silah sesleri yaklaştıkça yanındaki askerin pozisyon değiştirdiğini hissetti.

Megan kendi duruşunu değiştirerek ellerinin kalçalarının arkasına yaklaşmasına izin verdi.

"Nasıl olsa canı yanacak." Omuz silkti, şimdi Braden'ın eğlendiğini ve vücudunun dikkatli bir şekilde hazırlandığını hissediyordu. Elleri hâlâ yanlarında gevşekçe duruyordu ama Braden'ın ne kadar hızlı olabileceğini biliyordu.

Cooley başını tekrar ona çevirdi, bakışları deliciydi.

"O senin eşin mi?" Dudakları tiksintiyle büküldü. "Aimee ben onu tutarken acı içinde çılgılık atardı. O zaman bilim adamlarını bir çiftleşme olduğu konusunda uyarmıştım ama beni dinlemediler."

"Senin de mi kaçık olduğunu biliyorlardı?" diye alaycı bir şekilde sordu.

İçinden öfke akıyordu. Artık ne sakindi ne de tüm bilyelerine tam olarak sahipti. Birkaç tanesi bir yerlere yuvarlanmıştı.

"Ne için yaratıldıklarını unuttular," diye tükürdü. "Öldürmek için. Öldürülmek için. Onlar bir hiç." Silahı Braden'a doğrultuldu. "Onlar hayvan."

"En azından kansız kaldırıabiliyorlar." Kadın homurdandı. "Yoksa senin sorunun penis kıskançlığı mı, Mac? Bahse girerim onların aletleri seninkilerden çok daha büyüktür. Kendini küçümsenmiş hissetmelisin."

Eli titrerken içinden öfke fişkırı.

"Cooley, geri çekiliyoruz. Irklar içeri giriyor." Yüzleri koruyucu boya, ter ve kanla kaplanmış yarım düzine asker bölgeye akın etti. "Bitirin şu işi. Buradan gidiyoruz."

Tüfekler ona ve Braden'a doğrultulmuştu. Mac'in bakışlarındaki korku parıltısını, Jose'ninkilerdeki kan arzusunu gördü.

Onun yanında kayalar, Braden'ın yanında derin bir çukur vardı. Braden'ın ona uzandığını, yol gösterdiğini, en yeni tehditlerle yüzleşirken bilgiyi ona çarptığını hissetti.

"Öldürün şu piçi..." Mac emretti.

Çekil.

Kendini yana atıp silahını sırtının altından kaparak Jose'ye nişan alırken, senatör ateş etmeden bir saniye önce silahını ona doğru savurdu. Jose'nin kalbine doğru bir el ateş etmeyi başardı ama Mac'e ateş etmekte bir saniye bile yavaş kaldı. Aniden gece ışıkla patladı. Savaş çılgınlıkları ve Breed kükremeleri kanyonu doldururken Megan yan tarafında bir ateş alevinin patladığını hissetti. Kahretsin, vurulmuştu.

Yuvarlanmaya devam etti, senatöre tekrar ateş ederken kendini kayanın yanına attı ve onun birden fazla darbe alıp düşmesini izledi. Dizlerinin üzerine çöküp yavaşça yan tarafına devrilirken yüz ifadesi hayretle doldu.

Lance ve diğer üç uzun boylu, sert bakışlı savaşçı karanlıkta belirirken, ona bilgiyi dikkatle gönderen asker de yerinden kalkıp öne çıktı. Ay ışığı mağarayı yararak Lance'in mücevher parlaklığındaki mavi gözlerinden yansıyınca Lance'i tanıdı. Daha önce gözlerini saklamıştı, bu yüzden onun kim olduğunu bilmiyordu.

Steven Amca. Gözlerini askere, daha doğrusu Özel Kuvvetler mensubuna dikti. Kargaşa üzerine çökerken hareketsiz ve sessiz oturuyordu. Hâlâ hayatta olan askerler hızla kelepçelenirken bir helikopterin yumuşak uğultusu duyuluyordu. Işıklar, sesler, çok fazla hareket. Aile bir kaltak olabilir, diye düşündü. Amcası senatörün kuvvetlerine sızmayı nasıl başarmıştı? Nasıl olduğu kimin umurundaydı ki, diye hemen karar verdi, sadece sızdığı için minnettardı.

Herkes aynı anda bağılıyor, emirler yağdırıyor, Irklara, radikal askeri aptallara ve genel olarak senatörlere küfrediyor gibi görünürken Megan gözlerini kapattı.

Tek yapmak istediği uyumaktı. Yan tarafından sızan kanı hissedebiliyor, şoka girmeye başladığında vücuduna yayılan acıyı hissedebiliyordu.

"Lanet olsun Megan, aç şu lanet gözlerini." Braden'in öfkeli sesi ona tam da bunu yaptırmıştı.

Adam gece görüş gözlüklerini kafasından çıkarıp bir kenara fırlatırken ve ceketini bedeninden ayırırken yüzünü buruşturdu.

"Sen kafayı yemişsin," dedi sonunda, sanki bunu yeni fark etmiş gibi. Kahretsin, ne zamandır onunla birlikteydi?

Kesinlikle sonsuza kadar. Ve o bunu daha yeni mi görüyordu? Zavallı adam, çok yavaştı.

"Yerinde olsam bundan Lance'e bahsetmezdim," diye önerdi, yanlarında eğilen biri Braden'a kalın bir gazlı bez uzattı ve o da hızla yanındaki yaraya bastırdı.

"Sedye getirin," diye bağırdı amcası Steven emir verircesine birine. Kim olduğundan emin değildi. "Klinikle temasa geçin; onu buraya getiriyoruz."

Uh-oh.

"Klinik." Braden'in omzuna yaslandı. "Her şey ilginçleşecek. Özellikle de Lance'in muhtemelen tüm lanet aileyi çoktan aramış olduğu gerçeğini düşünürsek. Aptal savaş boyası saçmalığı. Steven'ı tanımadığıma şaşmamalı. Bana silah doğrultarak ne halt ediyordu?"

Kendini bulanık hissediyordu ama onun orada durup izlediğini hatırlıyordu. Bekliyorum.

"Onun burada ne işi vardı?" diye tekrar sordu.

"kapatır mısın?" Braden , ancak eli başını kabaca pençeledi, bunun bir tür rahatlatıcı jest olduğunu tahmin etti. Lanet olsun,

biraz üzgün görünüyordu. "Derine girmedi." Yaraya bakmaya çalıştı ama hırıltı hayvani bir hırıltıya dönüşünce vazgeçti.

"Kahretsin, çok huysuzsun," diye mırıldandı adam onu sallarken. Lanet olası toprakta oturuyordu ve adam onu sallıyordu. Güzel bir histi: biraz tuhaf ama güzel.

"Ve sen vuruldun, Süperkadın," diye tersledi. "Öyle davran."

Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Rol yapmanın bir yolu var mı?"

İnledi. Ve sesi hiç memnun gelmiyordu.

Neyse ki bu düşünce onu pek rahatsız etmemiş gibi görünüyordu. Gözlerini kapadı, onun sıcaklığına yaslandı. Ve karanlığın sonunda onu çevrelemesine izin verdi. Sadece bir dakikalığına kestirecekti. Sadece bir dakikalığına...

Braden'ın sesi aniden damarlarındaki sisi yarıp geçerek, "Üzerimde bayılırsan Lance bunu görür," dedi. "Ailenin diğer lanet erkekleriyle birlikte ortaya çıktı Megan. Ne dedin sen? Yara derin değil miydi? Benden kaçıyor musun?"

Bu hiç adil değildi. Başını meydan okurcasına geriye doğru eğerken gözlerini açtı.

"Kıçına tekmeyi basacağım." Tehdidin sıcaklığı yoktu. Aslında kulağa oldukça zayıf geliyordu.

Ama Braden'ın gülümsemesi geceyi aydınlatıyordu. O seksi dudaklar yavaşça, hınzırca kıvrılıyordu.

"Böyle konuşmak sikimi daha da sertleştirecek."

Elini kaldırdı, onun yanağını kavradı ve gülümsedi. Tanrım, onu seviyordu. "Aletin sert kalıyor."

"Sadece senin için, dostum." O mükemmel dudaklar avucuna değene kadar döndü. "Her zaman, sadece senin için."

Her zaman. Bu onun için yeterince iyi görünüyordu.

Lance ve amcaları aniden ona doğru yaklaşıırken iç çekti.

Neyse ki, hiç şımarıklık yoktu.

Steven yarayı kontrol etti, parmakları sondalı ama nazikti, bakışları... gururluydu. Onu gururla izledi. Anlayışla. Onun gözlerinde bu duyguları görmek, dokunuşunu içgüdüsel olarak reddetmesini engellemesine yardımcı oldu. Rahatsızlık eskisi kadar şiddetli değildi ama yine de rahat değildi.

"Hadi, kötü çocuk." Braden sözlerini bitirdiğinde Steven'ın önüne geçti ve onu kollarının arasına aldı. "Sen çılgın bir kadınsın. Çok derin değil, kıçımın kenarı."

O kurşunun çıkması lazım Megan. Görünüşe göre her şeye rağmen benden korkup kaçacaksın."

Hâlâ içeride mi? Başının döndüğünü hissederken dehşet içinde ona baktı. Oh lanet olsun...

Bayılan arkadaşının yüzündeki şoku ya da kuzeninin ve amcasının yüzündeki şaşkınlığı hiç görmedi. Ama bu onun ilk kurşunuydu, daha sonra onları temin etmek için dikkatli olacaktı. Biraz baygınlığı hak etmişti.

Yirmi Birinci Bölüm

Dört Hafta Sonra Sığınak

Megan, Braden ile kabul ettikleri test haftaları boyunca kaldıkları kulübenin pencerelerinden sızan güneş ışığına baktı. Yanındaki kurşunu çıkaran ameliyattan sonra hastaneden ayrılmışlar ve doğruca Sanctuary'ye uçmuşlardı; orada Megan'ın gözleri öylesine dikkatli bir şekilde üzerindeydi ki, bu onu lanet olasıca bir ürpertiye sürüklemişti. Buradaki doktorlar çok yoğundu.

Ama bu onu aile üyelerinin akınından kurtarmıştı.

Birkaç kez ziyaret etmişlerdi ama babası ve büyükbabası onun hayallerinin nihayet gerçekleşmekte olduğunu anlamış görünüyorlardı. Lance pek mutlu değildi. Washington'ın kendisine göndermeyi vaat ettiği bilinmeyen kadın yardımcıyla çalışma düşüncesi nedense hiç hoşuna gitmiyordu.

Amcaları Steven, Nash ve Blake, birkaç yıl önce istifa ederek başladıkları bir görevi tamamladıktan sonra kabile topraklarına dönmüşlerdi. Cooley'nin adı, büyük genetik laboratuvarlarından birinde ele geçirilen hassas dosyalar nedeniyle Genetik Konseyi ile anılır olmuştu. Senatörü kandırmayı nasıl başardıklarından emin değildi. Bu olay açıklandığında biraz sersemlemişti. Alternatif kimlikler ve yüzün yeniden yapılandırılmasıyla ilgili bir şeyler. Steven'ı tanınmasının bu kadar uzun sürmesine şaşmamalıydı.

Hiçbiri ondan fazla memnun değildi. Bu düşünceye kıs kıs güldü. Onu kavganın ortasında istememişlerdi ve Braden'la aralarındaki Çiftleşme hakkında öğrendikleri çok az şeyden de memnun olmadıkları kesindi.

Çiftleşme Sıcaklığı. Bu fenomenin yanı sıra öğrendiği şaşırtıcı bilgiler karşısında homurdandı. DNA'sı gibi temel bir şeyin herhangi bir şekilde değiştirildiğini bilmek, Çiftleşme hormonunun onunkini değiştirdiği kadar küçük bile olsa, rahat bir his değildi.

Cins değildi ama öyle de olabilirdi.

Daha uzun bir hayat. Bu bilgi karşısında inlemişti. Daha yüksek bağışıklık ve gelişmiş iyileşme başa çıkabilirdi. Bu kısmı sevmişti,

Aslında. Geri kalanına biraz zaman alacaktı.

Ve sonra, Braden vardı. Yatağın yanında durup onun uyumasını izlerken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Uzun altın rengi saçları yüzünün vahşi hatlarını çerçeveleyerek onlara daha güçlü, daha ilkel bir hava veriyordu. Kalın altın-kahverengi saç tellerinin arasından geçen koyu kahverengi, kızıl ve siyah çizgiler, parmaklarını renk cümbüşünü izlemek için kütlenin arasından geçirmeye teşvik ediyordu.

"Uyan, uykucu kafa." Dudaklarını ısırarak için yaklaştı ama adamın elleri belini kavrayınca şaşkınlıkla ciyakladı. Kız onun hamlesine karşı koyamadan, adam onu sırt üstü yere yatırdı.

"Giyinmişsin." Daralmış, koyu altın rengi gözleriyle kıza bakarken homurdandı, elleri kızın giydiği dar siyah bluzun altından geçerken sert dudakları bir gülümsemeye dönüştü.

Çok seksiydi. Buruşuk bir ilkel erkek, kendinden emin, kibirli. Ve eğer çarşafın tentesi herhangi bir gösterge ise, çiftleşmeye hazırды.

"Ve ben giyinik kalıyorum." Adamın ellerini tokatlayarak uzaklaştırırken ve üstünün eteklerini tekrar yerine çekerken güldü. "Bugün gidiyoruz, unuttun mu? Ben gitmeye hazırım."

Mo-Jo iddiasını güçlendirmek için yatağa doğru sıçradı, kötü kedi kokulu adamın sonunda adil bir oyun olduğundan emindi. Megan geri sıçradı, köpek ve adam hırlayıp hırlarken, dişlerini gösterip baskınlık için savaşıırken gülüyordu.

"Lanet köpek!" Mo-Jo kulağını ısırırken Braden küfretti.

Braden'ın hırlamasına Breed uzuvları ve kalın köpek tüylerinden oluşan bir öfke eşlik etti. Megan geri çekildi, Braden kocaman köpeği yatağa yatırıp ısırırken gülüyordu.

Köpeğin yüzündeki şaşkınlık ifadesi çok komikti. Kahverengi gözleri genişledi, şaşkın bir köpek çılgılığı dudaklarından ayrılmadan ve Braden'ın elinden zorla kurtulmadan önce ifadesi bir saniyeliğine gevşedi.

Yataktan fırladı ve Braden'a hırlamadan önce iki insana hoşnutsuz bir bakış fırlatarak odanın köşesine doğru ilerledi. Zedelenmiş kulağına acınası bir şekilde vurmadan önce havalandırma deliğinin üzerine çöktü.

"O iti almak zorunda mıyız?" Braden kesici dişlerini köpeğe doğru salladı, köpek sadece küçümseyerek burnunu çekti ve onlara sırtını dönecek kadar yükseldikten sonra tekrar havalandırmaya yerleşti.

"Beni sevmek mi, itimi sevmek mi?" Dudaklarından şaşkın bir inilti çıkmadan önce ona sert bir bakış attı.

Braden onu bileğinden kavrayıp yatağa doğru çektikten sonra ağırlığının altında yakaladı ve ona baktı, belli ki tepkisinden ya da kahkahasından eğlenmemiştir.

Dudakları onunkileri kaplarken yakaladığı kahkaha, dilinin onları hınzırca yalarken tattığı kahkaha. Başını kaldırdığında ifadesi kasvetliydi, uyarılmışlık ve kalbinin tepki olarak sıkışmasına neden olacak kadar duyguyla doluydu.

Elini kaldırdı, onu izlerken parmakları en nazik okşamalarla dudaklarına dokundu. O anda kendi kendine Sığınak'ta olmanın o kadar da kötü olmadığını söyledi. Geceler inanılmazdı. Günler ise tam bir baş belasıydı. Braden dışında herhangi bir şey ya da herhangi biri tarafından dürtülmek ve dürtmek onu gerçekten sinirli bir ruh haline sokmayı garanti ediyordu.

"Gitmeye hazırdın." Başparmağı dudaklarını yumuşatırken ve bakışları sahiplenici, sıcak bir şekilde ona bakmaya devam ederken ona daha önceki ifadesini hatırlattı. Çiftleşme Ateşi, DNA'sının değiştirilmesiyle sözde yatıştırılmıştı. Tanrım, bu kelimeden nefret ediyordu. Ama lanet olsun ki başparmağının dudaklarına dokunuşuyla bile o kadar ıslanmamıştı ki külotunu değiştirmeyi düşündü.

"Ve sen yapmadın mı?" Kaşlarını çatı ve ellerini kaldırarak parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi.

Kirpiklerinin inişini izledi, parmak uçlarını kafa derisinin üzerinde gezdirip hassas ete sürtünürken yüz ifadesini dolduran zevki izledi. Adamın göğsünden ağır bir inilti yükseldi ve siki kadının kalçasını dürtmeye başladı.

"Eğil oğlum," diye hafifçe emretti, ancak elleri saçlarına gömülürken dudaklarının boynunu okşaması için başını çevirdi. "Bence önce gidelim ve çılgın seksi sonra yapalım. Boğuluyorum Braden."

Ve öyleydi. Nefes almak için değil, özgürlük için. Macera için. Callan ve Irk Yönetim Kabinesi'nin almalarını istediği görev müthiş geliyordu. Braden başını kaldırdı, derin bir iç çekerken bakışları ciddiydi.

"Vahşi hayvan seksi sonra o zaman." Onu izlemeye devam ederken dudaklarında bir gülümseme belirdi, sanki onun gerçekten orada olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

"Seni seviyorum, Megan." Sözcükleri yavaşça fısıldadı, hissetme özgürlüğüne alışkın değildi, karşılığında bir duygu bekliyordu.

Vahşı, güzel aslanı bu konuda hâlâ biraz kararsızdı ve bu durum onu şaşırtmaya devam ediyordu. Yüzündeki duygu göğsünü sıktı ve gözyaşlarıyla boğazını sıktı, titreyerek gülümsedi, gururunun ve ona sahip olmasının vahşiliğinin tadını çıkardı.

O laboratuvarlarda yaşadığı dehşet hâlâ kâbuslarına giriyordu. Irk dışilerinin ona anlattığı hikayeler ve okuduğu raporlar dehşet vericiydi. Bunlar hâlâ Braden'ın hakkında konuşmayı reddettiği olaylardı. Bununla nasıl yaşadığıyla ilgiliydi. Kişiliğinin o şakacı, eğlenceli yanını nasıl koruduğuydu.

"Ah Braden," diye fısıldadı, onun bakışlarındaki korkuyu fark etmemek için geleni yapmasına rağmen gözleri doldu. Onu kaybetme korkusu, onun olduğuna inandığı hediyenin elinden alınması korkusu. "Seni seviyorum. Tüm ruhumla, tüm . Seni seviyorum. Sonsuza dek, Braden."

Başını eğdi, alnını onunkine dokundurdu, gözleri duyguların, açlığın, ihtiyacın sıcaklığıyla doldu. Onun için hissettiği her şey, her şeydi. Ve bu konuda eşitlerdi. Çünkü onun da sahip olduğu her şeye sahipti.

"Sonsuza dek," diye fısıldadı, sesi yumuşak ve boğuktu. "Omzunda iz bırakmış olabilirim Megan, ama sen benim varlığımı işaretledin. Sonsuza dek seninim."

"Şimdi buradan defolup gidelim." Adam kızdan ve yataktan fırladı ve kızın şaşkınlıkla ona bakmasına neden oldu.

"Yola çıkmaya hazırım, kadın. Tembel tembel ne yapıyorsun? Tamamlamamız gereken bir görev yok mu?"

Megan yastığını adamın sırtına fırlatırken adam keyifle kıkırdayıp banyoya doğru kaybolur, yataktan kalkarken kalçalarının gergin çizgisi Megan'ın bakışlarını üzerine çeker.

Belki de biraz daha fazla zamanları vardır, diye düşündü kıyafetlerini çıkarıp hızla takip etmeye başlarken. Evet, yola çıkmadan önce eşini sevmek için kesinlikle yeterli zamanları vardı. Bunun için her zaman zaman vardı.

Jonas, Sığınak'tan çıkan kapılı araba yoluna baktı, kolluk kuvvetleri/askeri araçlar sırasının en yenisi ana yola doğru ilerlerken kaşları çatıldı.

Düz siyah model sekiz SUV yoldaki diğerleri kadar zararsız görünüyordu. Ancak gizli ve silahlı geliştirmeler zararsız olmaktan çok öteydi. Bilgisayarlı ekranlar sesli ya da manuel komutlarla hızla devreye giriyordu; ön göğsün içine katlanan küçük bilgisayar

uzayda yörüngede dönen en gelişmiş uydulardan biriyle güvenli bir bağlantıya sahipti. Nasıl harcayacağını bildiğinden daha fazla parası olan bir hayırsever tarafından Breed topluluğuna bağışlanan hoş ve küçük bir hediye.

Araçta topluluğun en son çiftleşen çifti bulunuyordu: Braden ve Megan Arness.

Jonas ellerini siyah pantolonunun içine soktu, aracın gözden kaybolmasını ve geniş kapıların arkasından güvenli bir şekilde kapanmasını izlerken başı öne eğildi.

Böyle bir aracın Sığınak'tan ayrılışını en son ne zaman izlediğini hatırladı. Aimee'yi düşündükçe her zaman var olan acı göğsünü delip geçti.

Onun Mark'la çiftleştiğinden şüphelenmemişti.

Otopsi yapılanaya kadar hiçbir belirti yoktu.

Çiftleşme işareti normalde olduğu gibi omzuna değil, göğsünün üst kısmındaki hassas ete yerleştirilmişti. Mark'ınki de benzer şekilde yerleştirilmişti. Ve işaretler taze değildi.

Bu düşünce karşısında parmakları yumruk haline geldi. Diğer adamlarla yıllar önce, hatta Laboratuvarlardan kurtarılmalarından önce Çiftleşmişti ve bunu asla açıklamamıştı. Her iki Cins de Çiftleşme belirtisi göstermemişti, sadece çok yakın bir arkadaşlık belirtisi vardı.

Bu düşünceyle dudakları gerildi, dişleri çenesine sarsıcı bir ağrı gönderecek kadar kuvvetle sıkıldı. Önemsemişti . Başını iki yana salladı, pencereden uzaklaştı ve yaşadığı düzgün, pahalı ofisin etrafına baktı.

Ulusal Irk Güvenliği İşleri Başkanı. Sanctuary'de ve Washington'da birer ofisi vardı. Kişisel bir asistanı, son model aletleri ve her zaman özlemini duyduğu özgürlüğü vardı. Ama kadın onu atlatmıştı. Başka birini seçmişti.

Onu suçladığından değil. Reşit olduğunda onu Laboratuvarlarda koruyamamıştı. Şimdi onu koruyabileceğine inanmasını sağlayan neydi?

Öfke ruhunu ısırırken hırladı. Boşa giden onca hayat. Sürüsünün lideriydi; genç dişileri korumak, Eğitimcileri ve muhafızları saptırmak ve hayatlarının dehşetini azaltmak onun sorumluluğuydu.

Anıları engelledi. Yıllar süren pratik ona o gecenin kenarlarını nasıl bulanıklaştıracağını, zihninin girintilerine nasıl geri iteceğini öğretmişti.

Ama asla gerçekten unutmadı. Her zaman oradaydı, saldırmak için bekliyordu, onu yok etmeye hazırdı.

"Bay Wyatt?" Özel asistanı kapısını ürkekçe çaldı, sesi tereddütlüydü.

"Girin," diye bağırdı, dikkatinin dağılmasından duyduğu sabırsızlığı gizlemek için hiçbir şey yapmıyordu.

Kapı yavaşça açıldı ve normalde kendinden emin, taşaklarını patlatan sekreter onun kutsal odasına adım attı. Soğuk gri gözleri sadece bir parça gerginlikle onun üzerinde gezindi, sakın yüz hatları hiç değişmedi, duygusuz maskesi hiç düşmedi. Bir buzdağı kadar soğuk ve bir robot kadar etkiliydi. Ve bunların hepsi çok parlak, çok etkileyici bir dış görünüşü. Kadının içindeki gerginliği ve korkuyu hissedebiliyordu. Hakkını vermek gerekirse, ona karşı duyduğu korkuyu diğerlerinden çok daha iyi saklıyordu.

"Washington'daki irtibat görevlisinden bir mesaj aldık. Sabah ilk iş olarak Senatör Cooley ile ilgili olarak Gözetim Komitesi ile bir toplantı için ofise dönmeniz gerekiyor. Senatör Tyler bu konuyla bizzat ilgilenmenizi istiyor. Ajan Farrow ve Harding'in görevden alınması ve yargılanması için Breed Maddeleri'nde yapılacak değişikliğin bir an önce hayata geçirilmesini istiyor."

Farrow ve Harding. Sanctuary'nin Washington'daki bağlantıları işledikleri suçlardan dolayı asla mahkeme yüzü görmeyecekti. Bir daha asla görülmeyeceklerdi, nokta.

"Farrow ve Harding bulundu mu?" Kaybolmaları emniyet güçleri arasında birden fazla soruya yol açmıştı.

Mia ona kararlı bir şekilde baktı. "Ajan Farrow ve Harding'in yerleri henüz tespit edilemedi," diye bilgi verdi. "Yine de onları arayan birkaç devriyemiz var."

Lanet bir insan gücü israfı ama gerekli. Farrow ve Harding denizaşırı bir yanardağın yanan lavlarına düşerek cehenneme girişlerinin tadını çıkarıyorlardı. Hiç değilse Konsey, Irklara cesetlerden nasıl düzgün bir şekilde kurtulacaklarını öğretmişti.

"Pekâlâ. İhtiyacımız olan şeyleri bir araya getirin ve hava karardıktan sonra yola çıkalım. Washington'daki iki irtibatçının da profilinin çıkarılmasını istiyorum. Son osuruklarına kadar hayatlarının her detayını bilmek istiyorum. Ve bunu dün istiyorum. Bu bir daha olmayacak." Son cümleyi homurdanarak söylerken Mia'nın irkildiğinin farkındaydı ama umurunda bile değildi. Orada kimseyi rahat ettirmek için bulunmuyordu, en azından onun PA'sını.

"Hemen efendim." Çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce başını hızlıca sallayarak onayladı.

Ve bir kez daha yalnızdı.

Jonas odaya, antika kiraz masaya ve arkasındaki büyük sandalyeye baktı. Özenle cilalanmış kitap rafları, deri kanepeler ve sandalyeler. Oda sınıf ve müthiş bir güç kokuyordu. Irk topluluğunun yavaş yavaş topladığı ve dünyadaki yerlerini güvence altına almak için kullandığı güç.

Kedi Irkı Yönetim Kabinesi, dünyadaki yerlerini güvence altına almak için halkın gözü önünde sessizce çalıştı.

Çok az sayıda Irk vardı ve üreme kolay bir süreç değildi. Ne yazık ki, daha uzun yaşam süreleri onlara her şeyden daha fazla sorun yaratacak gibi görünüyor. Özellikle de içlerinden birinin Sığınak'a sızdığı düşünüldüğünde.

Masasına geri döndü, bir araya getirdiği dosyayı eline aldı ve acımasızca baktı. Irklara ihanet ederek elde edeceği zenginliklerin hayaliyle birkaç Irk dışı ajanı öldürmek onu hiçbir şekilde etkilememişti. Çiftleşme sonuçlarını Konsey'e teslim ettiği için başka bir Irkı öldürmek ise başka bir hikâyeydi. Özellikle de dışı bir Irk.

Pişmanlık içinde başını sallarken derin bir nefes aldı.

Ve kendine pişmanlık olamayacağını hatırlattı.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

